

RICH DAD™

From the Authors
of
#1 New York Times
Bestseller
Rich Dad Poor Dad

DAY CON LÀM GIÀU Tập IV...

CON GIÀU CON THÔNG MINH

ĐỂ CÓ KHỞI ĐẦU THUẬN LỢI VỀ TÀI CHÍNH

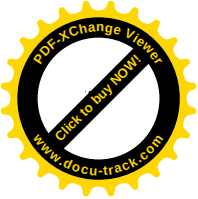
RICH KID SMART KID

Robert T. Kiyosaki & Sharon L. Lechter

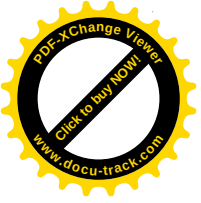

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Dạy con làm giàu

Rich Kid Smart Kid © 2001 Robert T. Kiyosaki và Sharon L. Lechter
Bản tiếng Việt do Nhà xuất bản Trẻ xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền tháng
5.2004 bởi Công ty GoldPres Publishing, LLC, Hoa Kỳ

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Kiyosaki, Robert T.

Dạy con làm giàu. T.4 : Con giàu con thông minh / Robert T. Kiyosaki, Sharon L. Lechter; Thu Nhi b.d. - Tái bản lần 10- T.P Hồ Chí Minh : Trẻ, 2010.

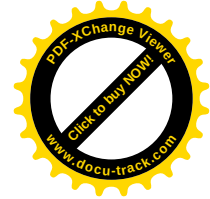
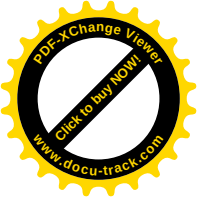
253tr. ; 20cm.

Nguyên bản : Rich kid smart kid.

I. Tài chính cá nhân. 2. An toàn tài chính. 3. Thành công trong kinh doanh. I. Lechter, Sharon L. II. Thu Nhi b.d. III. Ts. IV. Ts: Rich kid smart kid.

332.02401 -- dc 22
K62

ROBERT T.KIYOSAKI và SHARON L.LECHTER

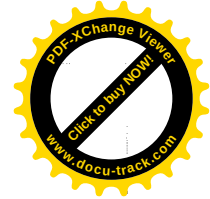
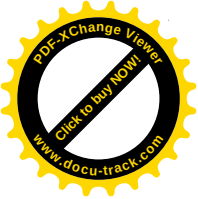
Dạy con làm giàu

★ ★ ★ ★

THU NHI (biên dịch)

Tái bản lần thứ 10

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed.

2. Once the problem is identified, the next step is to gather information and data related to the issue.

3. After gathering information, the next step is to analyze the data and identify the root cause of the problem.

4. Once the root cause is identified, the next step is to develop a plan of action to address the problem.

5. The final step in the process is to implement the plan and monitor the results to ensure the problem is resolved.

6. Once the problem is resolved, the next step is to evaluate the process and identify areas for improvement.

7. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

8. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

9. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

10. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

11. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

12. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

13. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

14. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

15. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

16. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

17. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

18. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

19. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

20. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

21. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

22. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

23. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

24. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

25. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

26. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

27. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

28. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

29. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

30. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

31. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

32. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

33. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

34. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

35. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

36. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

37. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

38. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

39. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

40. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

41. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

42. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

43. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

44. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

45. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

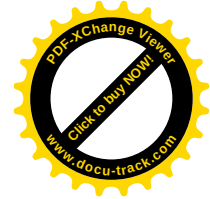
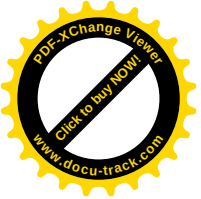
46. The final step in the process is to evaluate the process and identify areas for improvement.

47. The final step in the process is to document the findings and lessons learned from the experience.

48. The final step in the process is to share the findings and lessons learned with the relevant stakeholders.

49. The final step in the process is to implement the improvements identified in the evaluation phase.

50. The final step in the process is to monitor the results of the improvements and ensure the problem is resolved.

LỜI GIỚI THIỆU

Ngày nay, trong thời đại Công nghệ Thông tin, giáo dục đóng vai trò hết sức quan trọng. Nguyên tắc của những thời trước - đi học, ra trường kiếm việc làm, đeo bám sự ổn định lâu dài của công việc, dành dụm tiền gửi tiết kiệm và hi vọng về hưu sẽ được xã hội chăm lo - đã lỗi thời. Cái thời "Giững càng già càng cay" đã qua rồi. Thời đại này đòi hỏi chúng ta phải không ngừng học hỏi để nâng cao kiến thức và trình độ. Chúng ta phải chịu trách nhiệm trước cuộc sống của mình vì ngày nay chúng ta có rất nhiều lựa chọn. Những gì chúng ta đã học được là quan trọng, nhưng không quan trọng bằng tốc độ chúng ta học hỏi, thay đổi và thích nghi với lượng thông tin mới. Chúng ta cũng đã thấy nhiều tấm gương của những người trẻ trên thế giới biết nắm bắt cơ hội và đã rất thành công trong thời kỳ có nhiều thay đổi. Họ đã trở thành tỉ phú (Bill Gates), hay ở tuổi 45 làm giám đốc của những Tập đoàn lớn như AOL, Time Warner

Nền kinh tế ngày nay đang cần những người trẻ có khả năng đột phá bằng sự linh hoạt, sáng tạo hơn là những con người chỉ học làm theo khuôn mẫu. Như vậy, liệu việc giáo dục ở trường không thôi có cung cấp đủ những gì cần thiết để chúng ta bước vào đời, thành công trong cuộc sống và thích nghi với sự thay đổi hay không? Liệu trường học có trang bị đủ kiến thức về tài

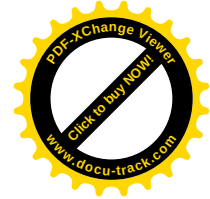
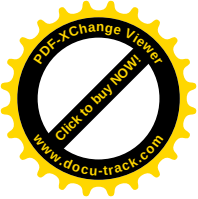

chính để chúng ta có thể làm giàu? Và chúng ta hãy nhớ rằng cho dù chúng ta có rất nhiều tiền nhưng thiếu kiến thức để làm giàu thì chúng ta cũng không thể nào giàu được; rằng ngân hàng không đòi hỏi học bạ mà họ muốn xem bản báo cáo tài chính của chúng ta. Họ muốn biết thành tích về tài chính của chúng ta chứ không cần biết chúng ta đã học giỏi như thế nào. Do vậy, việc bố mẹ truyền đạt cho chúng ta những kiến thức về tài chính, về cuộc sống, những điều trường học thường không dạy, là hết sức quan trọng để chúng ta thành công và giàu có.

Quyển sách này sẽ cung cấp những kiến thức và bí quyết quý báu để chúng ta tự tin bước vào thế giới thực - thế giới chúng ta phải đối đầu sau khi ra trường. Quyển sách này đặc biệt dành cho những ai:

- muốn có khởi đầu thuận lợi về tài chính trong cuộc sống để làm giàu,
- muốn phát hiện và phát huy tài năng của mình, và
- muốn trở thành người học suốt đời.

NHÀ XUẤT BẢN TRÉ

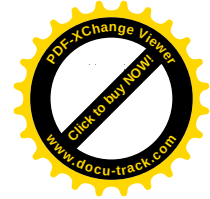
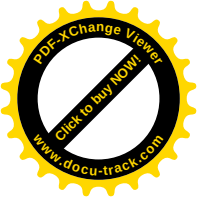
PHẦN 1

“TIỀN BẠC LÀ Ý TƯỞNG”

Khi tôi còn bé, người bố giàu thường nói: “Tiền bạc là ý tưởng. Tiền bạc có thể là bất kỳ thứ gì con muốn. Nếu con nói, ‘Con sẽ chẳng bao giờ giàu’, thì hẳn là con sẽ chẳng bao giờ giàu có nổi. Nếu con nói, ‘Con không thể trả được’, thì hẳn là con không trả nổi.”

Người bố thông thái của tôi lại nói nhiều về giáo dục.

Có phải mỗi đứa trẻ sinh ra đều giàu có và giỏi giang không? Một số người nghĩ là có thể như vậy và cũng có một số người nghĩ là không thể. Ý kiến của bạn ra sao?

4. The fourth part of the document discusses the implications of the study and the potential for future research. It highlights the need for further investigation into the issues identified in the study and the potential for developing new methods and tools to improve data collection and analysis.

5. The fifth part of the document provides a summary of the key findings and conclusions of the study. It includes a detailed description of the data collected, the methods used to analyze the data, and the findings of the study.

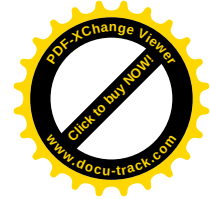
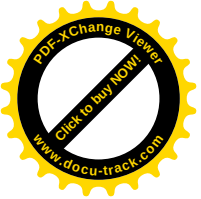
6. The sixth part of the document discusses the limitations of the study and the potential for future research. It highlights the need for further investigation into the issues identified in the study and the potential for developing new methods and tools to improve data collection and analysis.

7. The seventh part of the document provides a summary of the key findings and conclusions of the study. It includes a detailed description of the data collected, the methods used to analyze the data, and the findings of the study.

8. The eighth part of the document discusses the implications of the study and the potential for future research. It highlights the need for further investigation into the issues identified in the study and the potential for developing new methods and tools to improve data collection and analysis.

9. The ninth part of the document provides a summary of the key findings and conclusions of the study. It includes a detailed description of the data collected, the methods used to analyze the data, and the findings of the study.

10. The tenth part of the document discusses the limitations of the study and the potential for future research. It highlights the need for further investigation into the issues identified in the study and the potential for developing new methods and tools to improve data collection and analysis.

CHƯƠNG 1

Mọi đứa trẻ sinh ra đều thông minh và giàu có

Cả hai người bố của tôi là những người thầy có ảnh hưởng rất lớn đến tôi. Cả hai đều tin rằng tất cả mọi đứa trẻ sinh ra đã có sẵn thông minh và giàu có. Họ là những người thầy vĩ đại vì họ tin vào việc làm bộc lộ tài năng của đứa trẻ. Nói cách khác, họ không tin vào việc nhồi nhét kiến thức, mà họ tin việc làm bộc lộ tài năng ở những đứa trẻ.

Từ *education* (giáo dục) xuất phát từ tiếng Latin *educare*, có nghĩa là “làm bộc lộ ra”. Không may là nhiều người trong chúng ta, ký ức về giáo dục chỉ là những năm học dài, khổ sở với những kỳ thi, những bài kiểm tra, để nhồi nhét một đồng kiến thức vào đầu, và rồi quên bống mất những gì đã học được. Hai người bố của tôi thường nói rất ít, chờ tôi hỏi khi muốn tìm hiểu điều gì mới trả lời. Hoặc họ *hỏi tôi*, để xem tôi đã biết đến đâu, thay vì chỉ *nói cho tôi biết* những gì họ biết.

Mẹ tôi cũng là một người thầy lớn và tấm gương sáng cho tôi. Người là thầy của tôi về lòng yêu thương, lòng tốt và sự quan tâm đến người khác. Chẳng may mẹ tôi mất sớm lúc

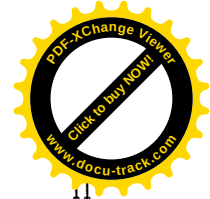
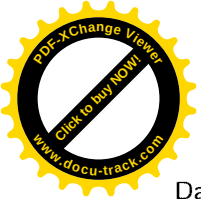

mới bốn mươi tám tuổi. Mẹ đau ốm liên miên, vật lộn với một trái tim đau yếu từ cơn sốt thấp khớp hồi bé. Chính sự ân cần, yêu thương người khác bất chấp đau bệnh của mẹ đã dạy tôi một bài học sống động. Rất nhiều lần khi tôi bị tổn thương và muốn trả miếng lại người khác, thì tôi lại nghĩ về mẹ và nhớ ra phải tốt bụng... thay vì giận dữ. Và đối với tôi, đó là một bài học quan trọng mà tôi cần nhớ hằng ngày.

NHỮNG BÀI HỌC TỪ BỐ VÀ MẸ

Có cả bố và mẹ làm thầy như thế là rất may mắn đối với tôi. Tôi to con và nặng hơn hầu hết những đứa trẻ cùng lứa khác. Mẹ tôi luôn lo ngại tôi ỷ thế bự con đi bắt nạt bạn bè, nên mẹ đã ép tôi phát triển thành dạng mà ngày nay người ta hay gọi là *thỏ đế*. Mẹ muốn tôi tốt bụng và nhân ái như người, nên tôi đã theo thế. Năm cuối lớp một, tôi đem học bạ về nhà, trong đó thầy giáo ghi: "Robert cần mạnh mẽ hơn. Tất cả những em trai khác hay trêu chọc em mặc dù em to con hơn các em đó nhiều!"

Khi mẹ tôi xem học bạ, bà không có ý kiến gì. Bố tôi đi làm về và đọc nó, Người nổi điên. "Những đứa khác trêu chọc con là sao? Tại sao con để cho chúng trêu chọc? Con là thỏ đế hả?" Người la mắng và để ý đến những nhận xét về hành vi của tôi chứ không mấy để ý đến điểm số. Khi tôi giải thích với bố là tôi chỉ nghe theo lời dạy của mẹ, bố quay sang mẹ và nói: "Học cách đối phó với chuyện bị ức hiếp là điều quan trọng đối với tất cả trẻ con, nếu không khi lớn lên chúng sẽ hay bị ức hiếp. Tốt bụng cũng là một cách đối phó với

Dạy con làm giàu

11

những đứa hay bắt nạt, nhưng như vậy là phản tác dụng nếu lòng tốt không được trân trọng.”

Quay sang tôi, bố hỏi: “Còn con cảm thấy thế nào khi bị bạn trêu chọc?”

Ràn rụa nước mắt, tôi trả lời: “Con cảm thấy khiếp sợ. Con cảm thấy bơ vơ, hoảng loạn. Con không muốn đến trường. Con muốn chống trả, nhưng con cũng muốn là một đứa trẻ ngoan như bố mẹ muốn vậy. Con ghét bị gọi là “thằng mập” và “thằng khờ” hay bị trêu chọc. Con ghét nhất là đứng chịu trận. Con cảm thấy mình là thỏ đế. Thậm chí mấy bạn gái còn cười con vì con chỉ biết đứng khóc. Con biết con có thể đánh lại tụi nó. Tụi nó chỉ là mấy đứa hay kiếm chuyện với người khác, và tụi nó thích kiếm chuyện với con vì con là đứa to con nhất trong lớp. Mọi người nói đừng đánh chúng vì con lớn hơn, nhưng con ghét đứng chịu trận. Con ước gì mình có thể làm gì đó. Tụi nó biết con sẽ không làm gì hết nên tụi nó mới trêu chọc con trước mặt những đứa khác hoài. Con muốn thọt cổ và đâm tụi nó.”

“Được rồi, đừng đánh chúng. Nhưng bằng bất cứ cách gì có thể được, con phải cho chúng biết rằng con sẽ không chịu để bị chọc ghẹo nữa. Con đang học một bài học rất quan trọng về lòng tự trọng và học cách đứng lên vì lẽ phải. Đừng đánh chúng. Hãy nghĩ ra cách cho chúng biết là con sẽ không để bị bắt nạt nữa.”

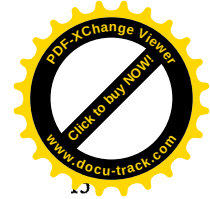
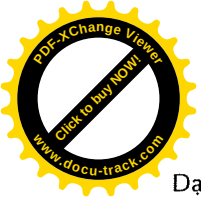
Tôi ngừng khóc. Tôi cảm thấy khá hơn nhiều và lấy lại được phần nào dũng cảm và tự tin. Bây giờ tôi đã sẵn sàng quay trở lại trường học.

Hôm sau, bố mẹ tôi bị mời vào trường vì tôi đã ấn hai tên 'đại bàng' xuống vũng bùn sau khi đã kiên nhẫn yêu cầu chúng thôi trêu chọc tôi, nhưng chúng vẫn cứ tiếp diễn.

Từ đó trở đi, năm học của tôi dễ chịu hơn nhiều. Tôi đã có một chút tự tin, tôi đã có được sự nể trọng trong lớp, và cô bạn xinh nhất lớp trở thành bạn gái của tôi. Nhưng thú vị nhất là hai 'đại bàng' cuối cùng cũng trở thành bạn của tôi. Tôi đã học được cách sống hòa mình bằng sự mạnh mẽ thay vì sợ hãi dai dẳng.

Mấy tuần sau, tôi đã học thêm được một số bài học đáng giá trong cuộc sống từ cả bố và mẹ tôi. Tôi học được rằng trong cuộc sống không có câu trả lời đúng hoặc sai. Tôi học được rằng trong cuộc sống, chúng ta có sự chọn lựa, và mỗi chọn lựa có một hệ quả. Nếu chúng ta không thích chọn lựa này và hệ quả của nó thì chúng ta có thể tìm kiếm một chọn lựa khác với một hệ quả dễ chịu hơn. Từ vụ vũng bùn, tôi đã nghiệm ra tầm quan trọng của cả tốt bụng, nhân ái từ mẹ, và mạnh mẽ, chuẩn bị chống trả từ bố. Tôi học được rằng quá nhiều cái này hoặc cái khác, hoặc chỉ cái này mà không phải cái khác có thể làm ta tự hạn chế mình. Giống như quá nhiều nước có thể làm chết một cái cây đang khô héo, con người chúng ta có khuynh hướng đi quá xa về một hướng này hoặc hướng khác. Tối hôm chúng tôi từ phòng hiệu trưởng về nhà, bố tôi nói: "Rất nhiều người sống trong một thế giới trắng đen hoặc đúng sai. Rất nhiều người sẽ khuyên con, 'Đừng bao giờ đánh trả', và cũng có những

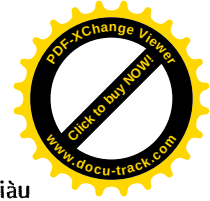
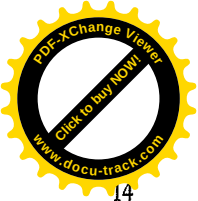

người khác nói, ‘Đánh trả đi.’ Nhưng con cần nhớ cái chính để thành công trong đời là: Nếu con phải đánh trả, con phải biết chính xác đánh trả khó khăn thế nào. Để biết điều đó đòi hỏi phải thông minh hơn nhiều so với chỉ việc nói, ‘Đừng đánh trả,’ hay ‘Đánh trả đi.’”

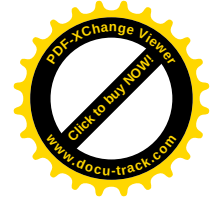
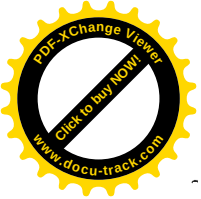
Bố tôi thường nói: “Thông minh thực sự là biết cái gì tưởng tận và thỏa đáng hơn là chỉ đơn giản biết cái gì là *đúng* hoặc *sai*.” Là một đứa trẻ sáu tuổi, tôi đã học được từ mẹ rằng tôi cần phải tốt bụng và hòa nhã... nhưng tôi cũng học được rằng không nên quá tốt bụng và hòa nhã. Từ bố tôi, tôi học sự mạnh mẽ, nhưng tôi cũng nghiệm ra rằng tôi cần phải thông minh, sử dụng đúng sức mạnh của mình. Tôi đã thường nói rằng đồng tiền có hai mặt. Tôi chưa bao giờ thấy đồng tiền một mặt. Nhưng tất cả chúng ta thường hay quên điều đó. Chúng ta thường nghĩ mặt chúng ta đang đứng trên đó là mặt duy nhất hoặc là mặt phải. Khi đó, chúng ta có thể thông thái, chúng ta có thể biết sự thật của chúng ta, nhưng chúng ta cũng có thể giới hạn sự thông minh của mình.

Có lần một thầy giáo của tôi nói: “Thượng đế cho chúng ta chân phải và chân trái. Thượng đế không cho chúng ta chân phải và chân *sai*. Con người tiến lên bằng cách bước chân phải trước rồi đến chân trái. Người nào nghĩ rằng họ *luôn luôn phải* cũng giống như người chỉ có chân phải. Họ nghĩ họ đang tiến lên, nhưng thông thường họ đang bị lẫn lộn trong vòng tròn.”

Chúng ta đang ở trong thời đại Công nghệ Thông tin và các bạn trẻ có thể “thạo đời” hơn bố mẹ mình, nhưng chúng

ta có thể học để thông minh hơn bằng chính thông tin và cảm xúc của chúng ta. Chúng ta cần phải học từ cả bố và mẹ mình, bởi vì với thông tin nhiều hơn, chúng ta cần phải thông minh hơn mới xử lý hết được.

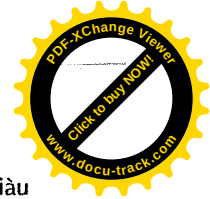
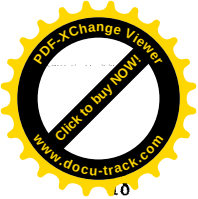
CHƯƠNG 2

Con bạn là một thiên tài?

BỐ TÔI ĐÃ TIN RẰNG MỌI ĐỨA TRẺ SINH RA ĐỀU CÓ TÀI NĂNG

Tôi luôn tin rằng bố tôi là một học sinh rất có tài. Người là một người mê đọc sách, một cây viết vĩ đại, một nhà hùng biện xuất chúng, và là một người thầy lớn. Thời đi học Người luôn đứng đầu và nằm trong ban cán sự lớp. Người tốt nghiệp thủ khoa Đại học Hawaii, và sau đó đã trở thành một hiệu trưởng trẻ nhất trong lịch sử của Hawaii. Người được mời làm nghiên cứu sinh ở các trường Đại học Stanford, Chicago và Tây Bắc. Vào cuối thập niên 80, Người được các đồng nghiệp bầu là một trong hai nhà giáo dục hàng đầu trong lịch sử giáo dục cộng đồng 150 năm qua của Hawaii và được cấp bằng tiến sĩ danh dự. Mặc dù tôi gọi Người là người bố nghèo bởi vì Người luôn coi thường tiền bạc làm ra, nhưng tôi rất hãnh diện vì Người. Người thường nói: “Ta không quan tâm đến tiền bạc. Ta sẽ không bao giờ giàu.” Và những lời đó trở thành những lời tiên tri đúng như ý Người.

Sau khi đọc cuốn *Dạy Con Làm Giàu tập 1*, nhiều người đã nói: “Giá như tôi đọc được sách này hai mươi năm trước.” Rồi một số người hỏi: “Tại sao ông không viết nó sớm hơn?”. Câu

Dạy con làm giàu

“Người ta nói tôi là một thiên tài bởi vì tôi 10 tuổi nhưng có điểm kiểm tra IQ rất cao, ngang bằng với mức thông minh của một người 18 tuổi.”

Cả lớp ngồi im một lúc để tiêu hóa thông tin mà Andy vừa đưa lên bảng.

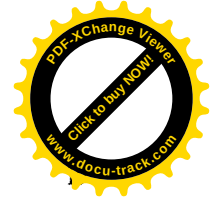
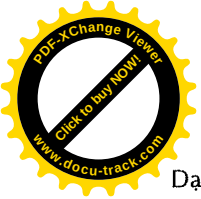
“Nói cách khác, nếu bạn không tăng cường học hỏi thì khi bạn già đi IQ của bạn có thể sẽ bị giảm,” tôi nói.

“Đó là cách tôi có thể giải thích,” Andy nói. “Tôi có thể là một thiên tài ngày hôm nay, thế nhưng nếu tôi không nâng sự hiểu biết của mình, IQ của tôi sẽ giảm dần mỗi năm, đó là những gì phương trình này cho thấy.”

“Bạn có thể là một thiên tài ngày hôm nay nhưng là một thằng đần ngày mai,” tôi lẩm bẩm và cười to.

“Rất buồn cười. Nhưng đúng vậy. Tuy vậy tớ vẫn không lo lắng về việc cậu có thể đánh bại được tớ.”

“Tớ sẽ trả đũa sau giờ học. Tớ sẽ gặp cậu ở sân bóng chày rồi chúng ta sẽ xem ai có IQ cao hơn.” Tôi cười và cả lớp cũng cười theo. Andy Kiến là một trong những người bạn thân của tôi. Tất cả chúng tôi đều biết rằng nó thông minh, và chúng tôi biết nó không phải là một vận động viên xuất sắc. Dù nó không thể đánh bóng và bắt bóng, nhưng nó vẫn là một phần quan trọng của đội chúng tôi. Xét cho cùng, cả đám đều tán thành chuyện đó.

Dạy con làm giàu

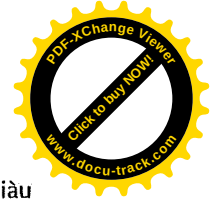
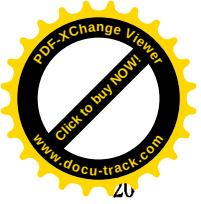
IQ TÀI CHÍNH LÀ GÌ?

Vậy thì làm cách nào đo được IQ tài chính của một người? Có phải chúng ta đo chúng bằng giá trị chi phiếu, thu nhập, loại xe hay căn nhà của chúng ta?

Mấy năm trước, tôi hỏi người bố giàu xem IQ tài chính là gì. Người nhanh chóng trả lời: “Chỉ số thông minh tài chính không phải đo qua số tiền con kiếm được, mà qua số tiền con giữ được và việc nó giúp ích cho con như thế nào.”

Về sau Người bổ sung thêm định nghĩa về IQ tài chính. Có lần, Người nói: “IQ tài chính của con tăng vì khi càng già thì tiền bạc càng đem lại cho con sự tự do hơn, hạnh phúc hơn, mạnh khỏe hơn, và nhiều lựa chọn hơn trong cuộc sống.” Người tiếp tục giải thích rằng nhiều người kiếm được nhiều tiền khi họ có tuổi, nhưng điều đó chỉ làm cho họ càng ít tự do hơn, nghĩa là có nhiều hóa đơn nặng đô hơn cần thanh toán. Như vậy người đó phải làm việc cật lực hơn để thanh toán chúng. Theo Người, như thế không phải là người có đầu óc kinh tế. Người đã thấy nhiều người làm ra được hàng đồng tiền, nhưng tiền đó lại chẳng làm cho họ hạnh phúc hơn. Người nói: “Tại sao phải làm việc cho đồng tiền và chịu bất hạnh? Nếu con phải làm việc vì đồng tiền, thì hãy tìm cách làm việc thoải mái và hạnh phúc. Đó mới là có đầu óc kinh tế.”

Về sức khỏe, Người nói: “Có quá nhiều người làm việc cật lực vì tiền và bán dần bán mòn sức khỏe của mình. Tại sao phải làm thế? Đó không phải là cách làm giàu. Họ nghĩ đến

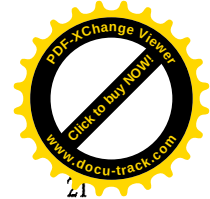
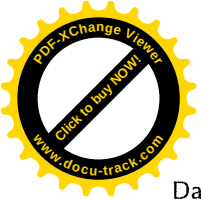

việc làm lụng cực khổ để kiếm tiền hơn là làm thế nào để có những niềm vui trong cuộc sống.”

Về sự lựa chọn, Người nói thế này: “Bố biết khu vực hạng nhất trên máy bay cũng cất cánh cùng lúc với khu vực hạng thường. Điều đó không thành vấn đề. Vấn đề ở chỗ, con chọn vé bay hạng nhất hay vé bay hạng thường? Hầu hết những người dùng vé hạng thường không có sự lựa chọn. Có tiền là có quyền, bởi vì càng nhiều tiền càng có nhiều chọn lựa.”

Những bài học về hạnh phúc được Người càng nhấn mạnh khi về già. Càng về cuối đời, có được nhiều tiền hơn mong ước, người bắt đầu lặp đi lặp lại: “Tiền bạc không làm cho con hạnh phúc. Đừng bao giờ nghĩ con sẽ hạnh phúc khi con trở nên giàu có. Nếu con không hạnh phúc khi đang làm giàu, thì hẳn là khi giàu lên con cũng chẳng có được hạnh phúc. Cho nên dù giàu hay nghèo, cũng hãy đảm bảo là con đang được hạnh phúc.”

Người bố giàu thích được tự do thoải mái làm việc và tự do chọn người làm việc chung. Người thích tự do mua bất cứ thứ gì mình muốn. Người thích có sức khỏe, hạnh phúc và những sự lựa chọn. Người thích có khả năng tài chính để làm từ thiện theo ý nguyện. Và thay vì than vãn về những nhà chính trị và cảm thấy bất lực không thay đổi được hệ thống thì Người lại khiến những nhà chính trị tìm đến để xin lời khuyên (và hy vọng vào sự đóng góp của Người cho chiến dịch vận động). Người thích có quyền lực thông qua những người đó.

Nhưng điều Người tâm đắc nhất là thời gian rảnh rỗi mà tiền bạc đã đem lại cho Người. Người thích dành thời gian nhìn ngắm những đứa con lớn lên và theo đuổi những dự án mà Người thích, dù nó có đem lại lợi nhuận hay không. Cho nên người bố giàu của tôi đo IQ tài chính của mình bằng thời gian hơn là bằng tiền bạc. Những năm cuối đời là những năm tháng vui thú nhất bởi vì Người dành phần lớn thời gian để chi tiền thay vì cố gắng giữ chúng. Có vẻ như Người có nhiều niềm vui khi chi tiền ra như một mệnh thường quân hay như một nhà đầu tư. Người sống một cuộc sống giàu có, hạnh phúc và rộng lượng. Quan trọng nhất là Người đã có một cuộc sống hoàn toàn tự do, và đó là cách người đo IQ tài chính của mình.

SỰ THÔNG MINH LÀ GÌ?

Bố ruột của tôi, một nhà lãnh đạo trong ngành giáo dục và là một thầy giáo có tài, cuối cùng đã trở thành gia sư riêng cho Andy Kiến. Andy thông minh và học lớp cao hơn tôi thay vì học lớp năm. Bố mẹ cậu ấy đã bị nhiều áp lực phải để cậu nhảy nhiều lớp, trong khi họ muốn cậu vẫn học đúng tuổi. Vì bố ruột tôi cũng là một thiên tài, một người đã tốt nghiệp chương trình bốn năm đại học chỉ trong hai năm, nên Người đã hiểu rằng Andy đang trải qua điều gì và đã tôn trọng nguyện vọng của bố mẹ cậu. Người đồng ý với bố mẹ Andy là cậu nên hoàn thiện thể chất và tình cảm hơn là lên trung học hay cao đẳng học với những sinh viên gấp đôi tuổi cậu. Cho nên, sau khi học chương trình tiểu học với những đứa trẻ

bình thường, Andy sẽ đến chỗ bố tôi, một thanh tra giáo dục, và dành buổi trưa để học với Người. Và tôi đến chỗ người bố giàu và bắt đầu chương trình học để nâng cao kiến thức về tài chính của mình.

Thật lạ, những người bố bỏ thời gian ra để dạy con của người khác. Trong cuộc sống nhiều bậc cha mẹ ưu tiên thời giờ của mình để dạy thể thao, nghệ thuật, âm nhạc, khiêu vũ, nghề thủ công, kỹ năng kinh doanh, và nhiều thứ nữa cho người khác. Tất cả những người lớn đều là người thầy theo cách này hay cách khác... Là người lớn, chúng ta là những người thầy qua việc làm của chúng ta hơn là qua lời nói. Khi cô giáo của chúng tôi thông báo với cả lớp Andy là một thiên tài có IQ cao, có nghĩa là cô cũng nói với chúng tôi những trò còn lại không phải là thiên tài. Tôi về nhà và hỏi bố định nghĩa của Người về sự thông minh. Câu trả lời của Người thật đơn giản. Người chỉ nói thế này: “Thông minh là khả năng vượt trội để phân biệt mọi chuyện tốt hơn.”

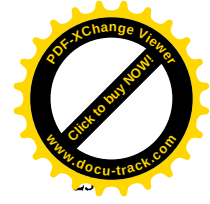
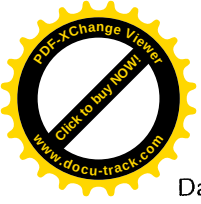
Như biết tôi không hiểu nên Người giải thích thêm. Người hỏi: “Con có biết từ *thể thao* nghĩa là gì không?”

“Chắc chắn con biết. Con khoái thể thao.”

“Tốt. Có gì khác nhau giữa đá bóng, golf và lướt ván không?”

“Dĩ nhiên là có ạ. Có sự khác nhau rất lớn giữa các môn thể thao này.”

“Tốt. Những sự khác nhau này được gọi là ‘những sự phân biệt’. ”

Dạy con làm giàu

“Ý bố là những sự phân biệt tương tự như những sự khác biệt?”

Bố tôi gật đầu.

“Cho nên con có thể kể ra càng nhiều sự khác biệt giữa sự vật gì đó thì con càng thông minh à?” tôi tiếp tục hỏi.

“Đúng rồi,” bố tôi trả lời. “Con giỏi thể thao hơn Andy... nhưng Andy học giỏi hơn con. Nghĩa là Andy học tốt nhất bằng cách đọc và con học tốt nhất bằng cách làm. Vì thế Andy thấy thoải mái khi học trong lớp còn con thấy thoải mái khi học ở sân vận động. Andy sẽ học lịch sử và khoa học nhanh chóng và con sẽ tiếp thu nhanh môn bóng chày và bóng đá.”

Tôi đứng lặng đi một lúc. Bố tôi để tôi đứng đó một hồi. Cuối cùng tôi tỉnh trí lại và nói: “Cho nên con học bằng cách chơi còn Andy học bằng cách đọc sách.”

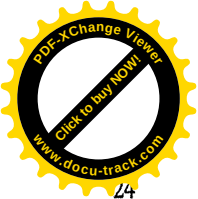
Một lần nữa bố tôi lại gật đầu.

Tôi tiếp lời: “Khi cô giáo con nói rằng Andy là một thiên tài, có nghĩa là cậu ta giỏi hơn con trong việc học bằng cách đọc, còn con giỏi hơn trong việc học bằng cách làm.”

“Ừ,” bố tôi tán thành.

“Vậy con cần phải tìm những gì cần học thích hợp nhất với cách học của con.”

Bố tôi gật đầu đồng ý. “Con vẫn cần phải học bằng cách đọc, nhưng có vẻ như con sẽ học nhanh hơn bằng cách làm. Trên nhiều phương diện, Andy gặp vấn đề là cậu có thể đọc

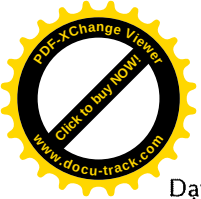
chứ không thể làm, cậu ta có thể thấy thực tế cuộc sống là một nơi khó thích nghi hơn con. Cậu vẫn giỏi khi còn ở trong môi trường khoa học và giáo dục. Và đó là lý do cậu chật vật khi ở ngoài sân bóng chày hoặc khi nói chuyện với những đứa trẻ khác. Bố nghĩ thật tuyệt khi con và các bạn rủ cậu cùng vào đội bóng. Con sẽ dạy cho cậu những thứ mà trong sách giáo khoa không bao giờ dạy... những môn học và những kỹ năng cực kỳ quan trọng để thành công trong cuộc đời.”

“Andy là một người bạn tốt. Nhưng nó thích đọc sách hơn chơi bóng chày. Còn con thích chơi bóng chày hơn đọc sách. Nó thông minh hơn khi ở trong lớp, nhưng không có nghĩa là nó thông minh hơn con. IQ cao của nó có nghĩa là nó có tài học bằng mắt. Con cần phải tìm cách phân biệt nhanh hơn để con có thể học nhanh hơn... theo cách tốt nhất đối với con.”

NHÂN LÊN BẰNG CÁCH CHIA RA

Người bố học thức của tôi nói: “Cũng như một tế bào sinh sản bằng cách chia đôi... trí thông minh cũng vậy. Khi chúng ta chia một chủ đề ra làm hai, chúng ta đã làm tăng trí thông minh của mình lên. Nếu sau đó chúng ta lại chia, thì ta có bốn, và trí thông minh của chúng ta giờ đã được nhân lên bốn lần... nhân lên bằng cách chia ra. Đó gọi là ‘cách học lượng tử’ chứ không phải ‘cách học tuyến tính’.”

Tôi gật đầu, như hiểu ra tôi nói: “Khi con chơi bóng chày lần đầu, con đã không biết gì nhiều. Nhưng con mau chóng phát hiện ra sự khác nhau giữa đánh bóng, chạy về chỗ. Có phải đó là điều bố muốn nói trí thông minh của con tăng lên

Dạy con làm giàu

23

bằng cách chia ra hay bằng cách đưa ra những phân biệt tốt hơn?”

“Đúng vậy. Không phải con tự thấy mình tiến bộ khi con học nhiều hơn sao?”

“Dạ. Con thực sự giỏi thể thao mà.”

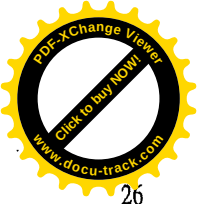
“Rất đúng. Andy học rất giỏi nhưng cậu ta không thể chạm vào bóng.”

“Andy có thể biết sự khác nhau giữa chặn bóng và chạy về chỗ, nhưng nó không thể thực hiện được cú nào cả.”

“Và đó là vấn đề với việc đánh giá một người chỉ thường qua việc học tập xuất sắc của người đó. Thông thường người học xuất sắc không thành công lắm trong cuộc sống thực tế.”

“Tại sao vậy ạ?” tôi hỏi.

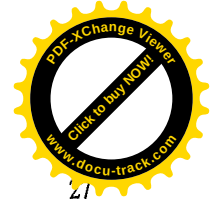
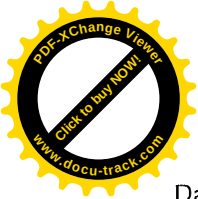
“Đó là một câu hỏi hay mà bố không có câu trả lời. Bố nghĩ bởi vì những nhà sư phạm chủ yếu chú trọng vào những kỹ năng trí tuệ chứ không phải những kỹ năng thực hành. Bố cũng nghĩ là những nhà sư phạm phạt người ta vì họ phạm lỗi, và nếu con sợ bị phạm lỗi, con sẽ không làm được gì cả. Chúng ta đang ở trong hệ thống giáo dục chú trọng quá nhiều vào sự cần thiết của việc phải làm đúng và sợ bị sai. Chính cách nghĩ đó ngăn cản người ta hành động. Tất cả những gì chúng ta học được chỉ là thông qua hành động. Ở trường đây những người có thể nói với con tất cả những gì con cần biết về bóng chày, nhưng họ không thể chơi bóng chày được.”

CÓ BAO NHIÊU DẠNG TÀI NĂNG KHÁC NHAU?

Đầu thập niên 80, trong quyển sách *Frames of Mind* (Khung trí tuệ), Howard Gardner đã xác định bảy dạng tài năng khác nhau trong các lĩnh vực.

1. **Học tập:** Đó là khả năng đọc viết bẩm sinh của một người, là một năng lực rất quan trọng bởi vì nó là một trong những cách cơ bản nhất để con người thu thập và chia sẻ thông tin. Nhà báo, nhà văn, luật sư, giáo viên thường được trời ban cho dạng tài năng này.
2. **Tính toán:** Là dạng tài năng liên quan đến dữ liệu số. Một nhà toán học hiển nhiên được trời ban cho dạng tài năng này. Một kỹ sư được đào tạo chính quy có thể cần phải giỏi ở cả hai dạng tài năng này.
3. **Không gian:** Đây là dạng tài năng thường gặp ở những người có đầu óc sáng tạo, như nghệ sĩ, nhà thiết kế. Một kiến trúc sư giỏi phải có cả ba dạng tài năng trên, bởi vì nghề nghiệp của họ đòi hỏi cả từ ngữ, con số, và thiết kế sáng tạo.
4. **Thể lực:** Đây là dạng tài năng thường gặp ở nhiều vận động viên và vũ sư. Nhiều người tuy không học giỏi ở trường nhưng có tài này. Nhiều lúc người có tài này bị hút về hướng kinh doanh địa ốc hay máy móc. Họ có lẽ thích các xưởng mộc hay các lớp học nấu ăn. Nói cách khác, họ là những thiên tài khi mắt thấy, tay chạm và làm mọi thứ. Một người thiết kế xe đua có thể cần có cả bốn dạng tài năng trên.

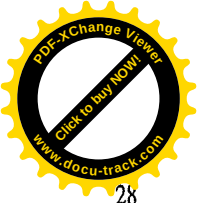

- 5. Nội tâm:** Dạng tài năng này thường được gọi là “thông minh trong cảm xúc” (hay thông minh tâm hồn). Đó là những gì chúng ta tự nói với bản thân, như khi chúng ta sợ hãi hay giận dữ. Thông thường, người ta không thành công ở một số mặt nào đó không phải vì thiếu kiến thức mà bởi vì họ sợ thất bại. Ví dụ, tôi biết nhiều người thông minh sáng láng, học thường đạt điểm cao nhưng lại kém thành công trong cuộc sống, lý do là họ sợ phạm sai lầm hay thất bại.

Tôi hoàn toàn chắc chắn rằng hầu hết chúng ta đều đã trải nghiệm sức mạnh của cảm xúc vượt xa lý trí, đặc biệt khi chúng ta quá sợ hãi mất cả lý trí hoặc khi chúng ta nói điều gì đó mà chúng ta không nên nói.

Tôi đồng ý rằng sự thông minh cảm xúc là một tài năng quan trọng nhất trong tất cả các dạng tài năng. Tôi nói vậy là vì nội tâm là sự kiểm soát của chúng ta đối với những gì chúng ta nói với bản thân. Đó là tôi nói chuyện với chính tôi và bạn nói chuyện với chính bạn.

- 6. Giao tế:** Đây là dạng tài năng tìm thấy ở những người có tài ăn nói. Chẳng hạn như những nhà giao tế, các ngôi sao ca nhạc, nhà thuyết giáo, nhà chính trị, nghệ sĩ, người tiếp thị bán hàng và những người dẫn chương trình.
- 7. Môi trường:** Đây là dạng tài năng giúp gắn kết con người với mọi thứ xung quanh họ. Dạng này thường có ở những nhà nông lớn, các nhà huấn luyện thú, các nhà địa hải dương học và những người quản lý công viên.

Nếu chia nhỏ các dạng tài năng cơ bản trên bằng cách phân biệt rõ hơn, ta có thể có đến hơn ba mươi dạng tài năng.

NGƯỜI THẤT BẠI TRONG HỌC TẬP

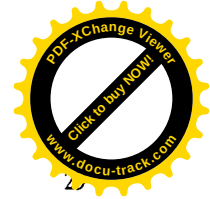
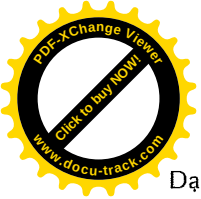
Người nào học không giỏi ở trường, ngay cả khi họ rất chăm chỉ, thì thường không có tài học tập. Những người này không thể học bằng cách ngồi ở một chỗ, nghe giảng, hoặc đọc sách. Họ chắc là có năng khiếu trong lĩnh vực khác.

Bố ruột tôi rõ ràng là có tài học tập, đó là lý do Người có kỹ năng đọc, viết rất tốt và có IQ cao. Người cũng là một nhà giao tế tài năng.

Còn người bố giàu lại có tài tính toán. Và Người còn là một diễn giả rất giỏi và rất có tài giao tiếp. Người có hàng trăm nhân viên thích làm việc cho Người. Người cũng không e ngại nói về rủi ro, điều đó có nghĩa là tài năng nội tâm của người cũng rất mạnh. Nói cách khác, Người có khả năng tập trung rất cao vào các chi tiết số gắn liền với khả năng chấp nhận rủi ro trong đầu tư; và Người có khả năng xây dựng các công ty mà người ta thích vào làm.

Người bố ruột của tôi tuy rất có tài, nhưng nỗi sợ bị thua lỗ tiền bạc chính là một điểm yếu ở Người. Khi Người cố gắng bắt đầu sự nghiệp kinh doanh, sau đó bị thua lỗ, Người đau lòng và quay trở về đi làm công. Một điều mà người chủ doanh nghiệp phải có, đặc biệt khi bắt tay xây dựng một doanh nghiệp mà không có tiền, là tài năng trong nội tâm.

Người bị té ngã mà biết đứng lên được gọi là người vững

Dạy con làm giàu

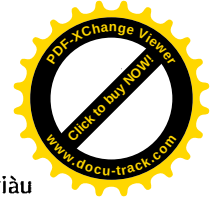
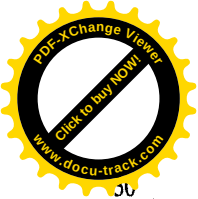
vàng, ngoan cường hay quả quyết. Người dám làm những điều mà người khác thấy kinh hãi được gọi là người có khí phách hay dũng cảm. Một người phạm sai lầm, nhưng dám chấp nhận sai lầm đó và biết xin lỗi, được gọi là người khiêm tốn... Đó cũng là những dạng tài năng khác.

TẠI SAO CÓ NHỮNG NGƯỜI THÀNH CÔNG HƠN NGƯỜI KHÁC?

Vào cuối thập niên 1930, một nghiên cứu trên những người thành đạt của Viện Carnegie cho thấy, trình độ chuyên môn kỹ thuật chiếm dưới 15% trong thành công của một người. Nói cách khác, một số tiến sĩ thành công hơn những người khác không nhất thiết vì họ học trường nào hay họ thông minh đến đâu. Tất cả chúng ta đều biết người học giỏi ở trường và rất thông minh, chưa hẳn đã thành công trong cuộc sống. Khi bạn nhìn vào bảy dạng tài năng khác nhau, bạn có thể thấy có nhiều lý do khác nhau để một người thành công. Nói cách khác, bạn có thể phân biệt rõ được nền tảng của sự thông minh.

Nghiên cứu đó cũng cho thấy 85% thành công trong đời của một người là do “kỹ năng quản lý con người”. Khả năng giao tiếp và làm việc với người khác quan trọng hơn trình độ chuyên môn kỹ thuật rất nhiều.

Một nghiên cứu khác được tiến hành trên 3.000 ông chủ qua phỏng vấn trả lời câu hỏi: “Hai kỹ năng hàng đầu mà bạn tìm kiếm khi tuyển nhân viên là gì?”. Sáu kỹ năng được đề cập nhiều nhất là: Thái độ tốt; Kỹ năng giao tiếp tốt; Kinh nghiệm làm việc; Những ý kiến của cơ quan cũ; Những

Dạy con làm giàu

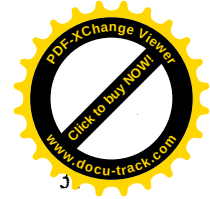
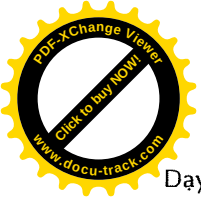
kỹ năng đã được huấn luyện ra sao; Tổng thời gian đến trường.

Một lần nữa, thái độ và kỹ năng giao tiếp lại được xếp cao hơn năng lực về chuyên môn trong việc xác định một việc làm thành công.

PHÁT HIỆN RA NĂNG KHIẾU CỦA BẠN VÀ TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI CÓ TÀI

Bố tôi biết rằng việc ngồi yên trong phòng, nghe giảng, đọc sách và học những môn mà không vận động cơ thể không phải là cách học tốt nhất của tôi. Người thường nói: “Ta không tin bất kỳ đứa con nào của ta sẽ học giỏi ở trường.” Người biết là tất cả trẻ con không học theo cùng một kiểu. Một người chị của tôi là họa sĩ tài ba, sắc sảo về màu sắc và bố cục. Bây giờ chị ấy làm việc như một họa sĩ thương mại. Người chị khác của tôi là một nữ tu sĩ và rất yêu thiên nhiên. Anh trai tôi là một học giả giỏi. Anh thích làm và học với hai bàn tay mình. Đưa anh một cái tua-vít là anh muốn sửa chữa mọi thứ. Anh cũng là một nhà giao tiếp tài ba, đó là lý do anh thích làm việc ở Ngân hàng Máu. Anh thích trấn an những người bồn chồn lo lắng và đề nghị họ hiến máu để cứu người khác. Còn tôi, tôi sẽ nói rằng nội tâm của tôi rất tốt, điều đó cho phép tôi vượt qua nỗi sợ hãi và hành động. Đó là lý do tôi thích làm một người phụ trách hãng buôn và một nhà đầu tư. Tôi đã học cách thống trị nỗi sợ và chuyển chúng thành sự hào hứng.

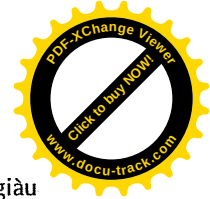
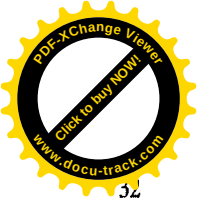
Bố tôi thông minh đủ để khuyến khích con mình nhận ra

được năng khiếu của chúng và chọn cách học cho riêng chúng. Khi Người phát hiện ra tôi thực sự quan tâm đến tiền bạc, chủ nghĩa tư bản và kinh tế học, những môn mà Người không ưa, Người khuyến khích tôi tìm những thầy giáo có thể dạy tôi những môn đó. Và đó là lý do ở tuổi lên chín, tôi bắt đầu học hỏi từ người bố giàu. Mặc dù người bố ruột của tôi tôn trọng người bố giàu, nhưng họ không đồng quan điểm với nhau trong nhiều vấn đề. Bố ruột tôi biết rằng nếu một đứa trẻ thích thú một môn học nào, thì đứa trẻ đó có cơ hội tốt hơn để phát hiện ra tài năng bẩm sinh của nó. Người cho phép tôi học những môn tôi ưa thích mặc dù Người không đặc biệt thích môn đó. Và khi tôi không đạt điểm cao ở trường, Người không buồn, mặc dù Người là một nhà lãnh đạo trong ngành giáo dục. Người biết rằng mặc dù trường học là quan trọng, nhưng đó không phải là nơi tài năng của tôi được nhận ra. Người biết nếu trẻ con học và làm những gì chúng ưa thích thì chúng sẽ nhận ra tài năng của chúng và sẽ thành công. Người biết và nói chúng tôi thông minh, mặc dù chúng tôi thường bị điểm thấp ở trường. Là một nhà giáo có uy tín, Người biết rằng giáo dục thực sự là làm bộc lộ năng khiếu của trẻ ra, chứ không phải nhồi nhét thông tin vào.

BẢO VỆ NĂNG KHIẾU CỦA CON BẠN

Bố tôi rất nghiêm túc trong việc bảo vệ năng khiếu của tất cả những đứa con. Người biết rằng trường học chỉ phát hiện ra được năng khiếu giao tiếp. Người quan tâm đến tôi bởi vì tôi là một đứa trẻ hiếu động và ghét những môn học từ từ,

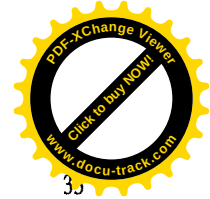
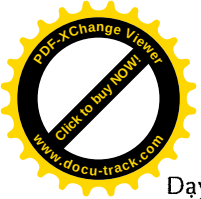

chán ngắt. Người biết tôi có khả năng tập trung ngắn và sẽ gặp rắc rối khi đi học. Vì những lý do đó, Người khuyến khích tôi chơi thể thao và học hỏi ở người bố giàu. Người muốn tôi vẫn rất năng động và học một môn mà tôi rất hứng thú để đảm bảo sự tự tin của tôi, điều này có liên quan mật thiết đến việc giữ cho năng khiếu của tôi nguyên vẹn. Người đã áp dụng như vậy với anh chị em tôi.

Khi xem truyền hình nếu chúng ta cảm thấy chán, chúng ta chỉ việc nhấn nút và xem chương trình khác hứng thú hơn. Buồn thay, con cái chúng ta lại không có được cơ hội đó ở trường học.

RÙA VÀ THỎ

Bố tôi thích câu chuyện ngụ ngôn Rùa và Thỏ. Người thường nói với con cái: “Có những bạn học ở trường thông minh, nhanh nhẹn hơn các con ở một vài mặt nào đó. Nhưng không có nghĩa là họ dẫn đầu trước các con. Hãy luôn nhớ câu chuyện về rùa và thỏ. Nếu các con học hành theo tiến độ của mình và cứ học mãi thì con sẽ vượt qua mặt những kẻ học nhanh nhưng rồi ngưng lại. Đơn giản bởi vì một đứa trẻ có điểm cao ở trường không có nghĩa là đứa trẻ đó sẽ khá trong cuộc sống. Nên nhớ, nền giáo dục thật sự sẽ bắt đầu khi con ra trường.” Đó là cách khuyến khích của bố tôi để con cái trở thành người học suốt đời như Người.

Dạy con làm giàu

IQ CỦA BẠN CÓ THỂ GIẢM

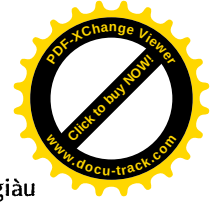
Tôi nghiệm ra rằng cuộc sống là một bài học phải học không ngừng. Cũng giống như một con thỏ nằm ngủ, nhiều người sẽ nằm ngủ sau khi ra trường. Trong cuộc sống thay đổi đến chóng mặt ngày nay, thái độ như vậy phải trả giá rất đắt. Hãy kiểm tra lại công thức xác định IQ:

$$IQ = \frac{\text{Tuổi trí tuệ}}{\text{Tuổi đời}} \times 100$$

Bằng cách tính đó, IQ của bạn sẽ giảm vì tuổi đời của bạn mỗi năm mỗi tăng. Đó là lý do câu chuyện về rùa và thỏ của bố tôi luôn đúng. Khi bạn hợp mặt bạn bè thời trung học, bạn luôn có thể nhận ra những *con thỏ* ngủ gật bên đường. Rất nhiều lần họ đã là những sinh viên được bầu là “Tài năng trẻ”... nhưng bây giờ họ đã không còn được như vậy nữa. Họ quên sự giáo dục ngoài đời diễn ra sau khi ra trường.

PHÁT HIỆN RA NĂNG KHIẾU CỦA CON BẠN

“Con bạn là một thiên tài?”. Tôi nghĩ là vậy và tôi hy vọng bạn cũng nghĩ thế. Thực ra, có lẽ con bạn có nhiều năng khiếu khác nhau. Vấn đề ở chỗ, nền giáo dục hiện tại của chúng ta chỉ phát hiện ra một dạng năng khiếu thôi. Nếu năng khiếu của con bạn không phải là năng khiếu do giáo dục phát hiện, con bạn có thể cảm thấy ngu dốt ở trường thay vì thấy mình thông minh. Tệ hại nhất là năng khiếu đó có thể bị lờ đi hoặc có thể bị cản trở phát huy trong nền giáo dục. Tôi biết có nhiều đứa trẻ bị làm cho cảm thấy kém thông

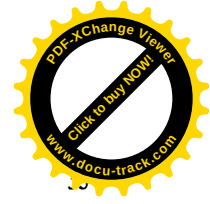
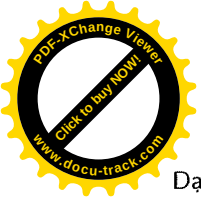

Dạy con làm giàu

minh bởi vì chúng bị so sánh với những đứa trẻ khác. Thay vì phát hiện ra từng năng khiếu riêng của mỗi đứa trẻ thì chúng ta lại áp dụng một tiêu chuẩn chung về IQ cho mọi đứa trẻ. Trẻ con đi học với cảm giác mình không thông minh. Điều này sẽ gây bất lợi lớn trong cuộc sống. Điều quan trọng các bậc bố mẹ cần làm là xác định năng khiếu bẩm sinh của con mình ngay những năm tháng đầu đời, khuyến khích phát triển những năng khiếu đó, và bảo vệ chúng khỏi “năng khiếu cào bằng” của nền giáo dục. Như bố của tôi từng nói với các con: “Nền giáo dục của chúng ta được thiết kế để dạy trẻ con, nhưng buồn thay nó không được thiết kế để dạy *tất cả* mọi đứa trẻ.”

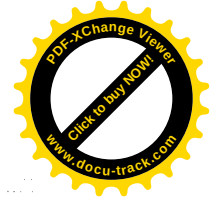
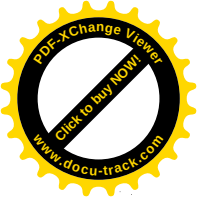
Khi người ta hỏi tôi xem tôi có nghĩ tất cả mọi trẻ con đều thông minh không, tôi đáp: “Tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào mà không háo hức tò mò học hỏi. Tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào phải được bảo học đi học nói. Tôi chưa từng thấy đứa trẻ nào té ngã trong khi học đi mà lại không muốn đứng lên lại và nói trong khi mặt úp xuống sàn, ‘Con lại thất bại nữa rồi. Con nghĩ là con không bao giờ học đi được.’ Tôi chỉ thấy những đứa trẻ té lên té xuống nhưng cuối cùng vẫn đứng lên và bắt đầu đi được, rồi sau đó còn chạy nữa. Trẻ con là những sinh linh bé bỏng có khả năng học hỏi rất cao. Tuy nhiên, tôi cũng đã gặp một số đứa trẻ rất ngán trường học hoặc tức giận khi ra trường, hoặc ra trường với cảm giác thất bại, hoặc ra trường với lời thề không bao giờ đi học nữa.”

Hiển nhiên, đối với những đứa trẻ này, chuyện gì đó đã xảy ra với sự yêu thích học hỏi tự nhiên của chúng từ khi sinh

Dạy con làm giàu

ra cho đến khi học xong. Người bố học thức của tôi đã nói: “Một công việc quan trọng nhất của các bậc cha mẹ là phát hiện và phát huy năng khiếu của con mình và giữ lòng đam mê học hỏi của nó sống mãi, đặc biệt nếu đứa trẻ đó không thích trường học.” Nếu bố tôi đã không làm vậy, có lẽ tôi đã ra trường trước khi tốt nghiệp từ lâu rồi. Người đã giữ cho ngọn lửa học tập của tôi cháy mãi, và luôn tìm cách khuyến khích tôi phát triển năng khiếu của mình. Tôi đã ở lại trường, mặc dù tôi ghét trường học!

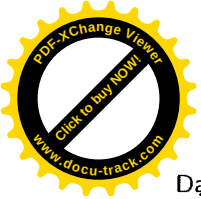
CHƯƠNG 3

Cho con sức mạnh - trước khi cho con tiền

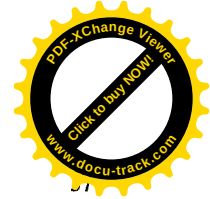
Một ngày nọ, đứa bạn cùng lớp - Richie mời tôi đến nghỉ cuối tuần tại nhà nghỉ ở bãi biển của gia đình nó. Tôi cảm động lắm, Richie là một trong những đứa giàu nhất lớp, và ai cũng muốn kết bạn với nó. Và tôi lại may mắn nhận được lời mời đến nhà nghỉ bờ biển của nó, trên mảnh đất riêng cách nhà tôi khoảng 45km.

Mẹ giúp tôi chuẩn bị hành lý và cảm ơn bố mẹ của Richie khi họ đến đón tôi. Tôi đã có những giờ phút thần tiên. Richie có du thuyền riêng và rất nhiều đồ chơi hiện đại. Chúng tôi chơi từ sáng đến tối. Lúc bố mẹ Richie đưa tôi về nhà lại, da tôi đã râm nắng, lòng phấn khởi và đầy cảm kích.

Mấy hôm sau, ở đâu tôi cũng cứ huyền thuyên về những ngày cuối tuần đó. Tôi kể về những trò chơi, những món đồ chơi, chiếc du thuyền, những món ăn ngon, và ngôi nhà tuyệt đẹp ven biển. Đến ngày thứ tư cả nhà tôi ngán đến tận cổ khi nghe những chuyện đó. Tối thứ Năm, tôi hỏi bố mẹ xem chúng tôi có thể mua một ngôi nhà ngoài bãi biển gần nhà của Richie không. Chỉ có thế mà bố tôi nổi giận lôi đình.

Dạy con làm giàu

“Bốn ngày nay, tất cả những gì cả nhà nghe được là mấy ngày nghỉ cuối tuần của con ở nhà nghỉ ngoài bãi biển của nhà Richie. Ta mệt mỏi vì nghe ba cái thứ đó rồi. Bây giờ con muốn chúng ta mua một ngôi nhà ở bãi biển. Con nghĩ bộ ta in ra tiền hả? Ta chỉ có khả năng thanh toán hết các hóa đơn và giữ cho cả nhà còn cơm để mà ăn. Ta còng lưng làm lụng suốt ngày lo cho cả nhà có đủ cơm ăn áo mặc và thanh toán hết được các hóa đơn tính tiền hàng tháng. Nếu con muốn sống như Richie thì sao không qua ở bên đó luôn đi?”

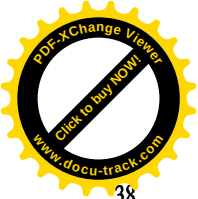
Khuya đó, mẹ rón rén vào phòng tôi. Trên tay mẹ là một chồng phong bì. Ghé ngồi xuống giường tôi, bà nói: “Bố con đang căng thẳng về tài chính.”

Tôi nằm đó trong bóng đêm, rối tung vì những cảm giác lẫn lộn và ngược nhìn mẹ. Là đứa bé mới chín tuổi, tôi đã buồn, sốc, giận, và thất vọng. Tôi không có ý chọc giận bố. Tôi biết chúng tôi đang trong giai đoạn khó khăn về kinh tế. Tôi chỉ muốn chia sẻ một chút với cả nhà về niềm hạnh phúc của tôi và về bức tranh của một cuộc sống tốt đẹp... một cuộc sống mà tiền bạc có thể đem lại... một cuộc sống mà có lẽ chúng tôi cũng khao khát đạt được.

Mẹ bắt đầu cho tôi xem những tờ hóa đơn, rất nhiều con số được đánh dấu đỏ. “Chúng ta đã rút quá số tiền gửi trong ngân hàng, những hóa đơn này chưa thanh toán và còn một số hóa đơn đã trễ hạn hai tháng.”

“Tại sao?” Tôi hỏi, gần như nài nỉ một sự giải thích nào đó.

“Chúng ta xài quá nhiều, nhưng bố con lại không kiếm ra

nhiều tiền đến thế. Và mẹ của bố, bà nội con, lại đề nghị chúng ta gởi tiền để giúp đỡ họ. Bố con vừa nhận được thư hôm nay, và bố con rất lo lắng vì chúng ta cũng đang gặp khó khăn. Chúng ta không thể trả nổi những thứ mà bố mẹ Richie có thể trả.”

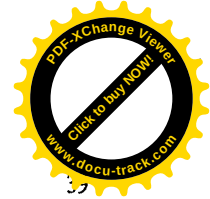
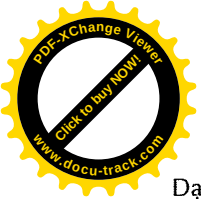
“Nhưng tại sao?”

“Mẹ không biết tại sao. Mẹ chỉ biết chúng ta không thể trả nổi những thứ như họ. Chúng ta không giàu như họ. Bây giờ thì nhắm mắt và ngủ đi con. Ngày mai con phải đi học rồi, và con cần phải học thật giỏi nếu con muốn thành công trong cuộc sống. Nếu con có học vấn cao thì con có thể giàu như bố mẹ Richie.”

“Nhưng bố có học vấn cao, mẹ cũng có học vấn cao,” tôi cãi lại. “Vậy tại sao chúng ta không giàu? Tất cả những gì chúng ta có là một đồng hóa đơn chưa trả nổi. Con không hiểu nổi.”

“Đừng bận tâm, con yêu. Đừng lo nghĩ về tiền bạc. Bố mẹ sẽ giải quyết vấn đề tiền bạc. Sáng mai con phải đi học, nên con cần phải ngon giấc tối nay.”

Lúc bấy giờ tôi chín tuổi và gặp đứa bạn học như Richie, tôi biết đó là sự khác biệt lớn giữa gia đình tôi và nhiều gia đình của các bạn học. Trong *Dạy Con Làm Giàu tập 1*, thật may là tôi đã được học ở trường tiểu học của những đứa trẻ giàu thay vì trường tiểu học của những đứa trẻ nghèo hay trung lưu. Có những đứa bạn con nhà giàu trong khi gia đình mình nợ ngập đầu, và ở vào độ tuổi nhạy cảm đó, nhận thức này trở thành một bước ngoặt trong đời tôi.

Dạy con làm giàu

CÓ PHẢI CẦN CÓ TIỀN MỚI LÀM RA TIỀN KHÔNG?

Một trong những câu hỏi thường xuyên nhất mà tôi nhận được là: “Có phải cần có tiền mới làm ra tiền không?”

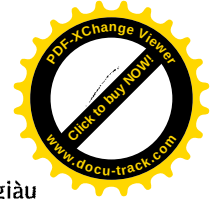
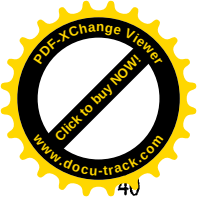
Câu trả lời của tôi là: “Không, không phải vậy. Tiền bạc đến từ ý tưởng của bạn bởi vì tiền bạc chỉ là ý tưởng.”

Một câu hỏi khác là: “Tôi đầu tư thế nào nếu tôi không có tiền? Làm sao tôi có thể đầu tư khi thậm chí tôi không thể trả nổi những hóa đơn của mình?”

Lời đáp của tôi là: “Điều đầu tiên tôi đề nghị là hãy ngưng than vãn ‘tôi không trả nổi.’”

Tôi biết rằng với nhiều người câu trả lời của tôi là không thỏa mãn, trong khi họ đang tìm kiếm những câu trả lời về cách nhanh chóng kiếm một vài đồng bạc để họ có thể đầu tư và tiến lên trong đời. Tôi muốn người ta biết rằng họ có quyền lực và khả năng để có tiền như ý muốn... nếu họ muốn. Và sức mạnh đó không có trong tiền bạc, không có ở bên ngoài con người họ. Sức mạnh đó có trong ý tưởng của họ... sức mạnh của ý tưởng. Đáng mừng là chuyện đó không cần dùng đến tiền bạc... nó chỉ cần sự sẵn lòng thay đổi một vài ý tưởng, và bạn có thể đạt được sức mạnh về tiền bạc, thay vì để cho tiền bạc khống chế bạn.

Người bố giàu của tôi thường nói: “Người ta nghèo vì họ có những ý tưởng nghèo. Hầu hết những người nghèo có ý tưởng về tiền bạc và cuộc sống từ bố mẹ của họ. Vì chúng ta không được dạy dỗ gì cả về tiền bạc ở trường học, nên ý tưởng về tiền bạc được truyền từ bố mẹ sang con cái, qua

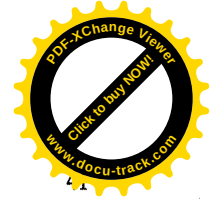
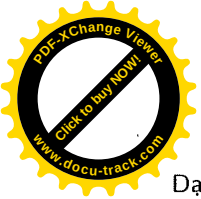
nhieu thế hệ.”

Mặc dù lúc đó tôi không hiểu tại sao nhà Richie giàu hơn nhà tôi, nhưng mấy năm sau thì tôi hiểu ra. Nhà Richie biết cách bắt tiền làm việc cho họ, và họ truyền lại kiến thức đó cho con cái. Richie vẫn đang rất giàu và sẽ còn giàu nữa. Ngày nay, bất cứ khi nào chúng tôi gặp lại nhau chúng tôi vẫn là những người bạn thân thiết nhất, và đã hơn bốn mươi năm kể từ khi chúng tôi kết bạn với nhau. Thường 5 năm chúng tôi mới gặp nhau một lần, thế mà cứ như là mới gặp nhau hôm qua vậy. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao nhà cậu ấy giàu hơn nhà tôi; tôi thấy cậu truyền đạt lại kiến thức đó cho con mình. Nhưng không những truyền đạt lại cách “kiếm tiền”, cậu còn truyền đạt lại sức mạnh về tiền bạc. Và đó là sức mạnh về tiền bạc... chứ không chỉ tiền, khiến người ta giàu có. Sức mạnh về tiền bạc - đó là điều mà tôi muốn quyển sách này truyền đạt lại cho bạn để bạn có thể truyền đạt lại cho con cháu.

NGƯỜI GIÀU KHÔNG CẦN TIỀN

Mặc dù người bố giàu cho những đứa con khác của người một khoản tiền, nhưng Người không cho Mike đồng nào cả, và Người không trả tiền công cho chúng tôi khi chúng tôi làm việc cho Người. Người nói: “Cho một đứa trẻ tiền, đó là con đã dạy nó làm việc cho đồng tiền thay vì học cách làm ra đồng tiền.”

Bây giờ tôi *không* nói là bạn nên bắt con mình làm việc không công. Và tôi cũng không nói là *đừng* cho bọn trẻ tiền.

Dạy con làm giàu

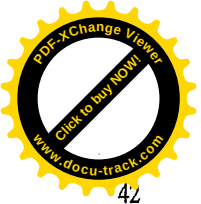
Tôi sẽ không ngó ngàng đến độ bảo bạn nói với con của bạn những gì, vì rằng mỗi đứa trẻ mỗi khác và mỗi nhà mỗi cảnh. Điều tôi đang nói là tiền bạc đến từ ý tưởng. Có một câu nói rất quen thuộc là: “Một cuộc hành trình hàng ngàn dặm bắt đầu bằng một bước chân đơn giản.” Một câu nói chính xác hơn sẽ là: “Một cuộc hành trình hàng ngàn dặm bắt đầu bằng ý tưởng tạo nên cuộc hành trình.” Đối với tiền bạc, nhiều người bắt đầu cuộc hành trình trong đời họ bằng những ý tưởng nghèo nàn hoặc những ý tưởng hạn chế họ sau này trong cuộc đời.

KHI NÀO BẠN DẠY CON VỀ TIỀN BẠC?

Tôi thường được hỏi: “Ở độ tuổi nào thì tôi nên bắt đầu dạy con về tiền bạc?”

Câu trả lời của tôi là: “Khi con bạn bắt đầu quan tâm đến tiền.” Tôi có một người bạn có đứa con 5 tuổi. Giả dụ tôi có một tờ 5 đôla hoặc một tờ 20 đôla và hỏi thằng bé: “Con muốn cái nào?” thì thằng bé sẽ chọn cái nào? Người tôi hỏi luôn trả lời không chút ngập ngừng: “Tờ 20 đôla.” Tôi đáp lại: “Chính xác, thậm chí một đứa trẻ 5 tuổi cũng hiểu sự khác biệt giữa một tờ 5 đôla và 20 đôla.”

Người bố giàu lấy 10 cent mỗi giờ cho việc dạy tôi cách làm giàu. Người đã không làm điều đó chỉ để dạy tôi chuyện tiền nong. Tôi yêu cầu được học làm giàu, tôi không chỉ muốn học về tiền nong. Nếu đứa trẻ không thật sự muốn học làm giàu, thì hiển nhiên bài học nên khác đi. Một trong những lý do mà người bố giàu cho những đứa con khác tiền tiêu là vì

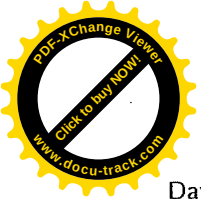

những đứa con đó không quan tâm đến chuyện làm giàu, nên Người đã dạy họ những bài học khác về tiền. Mặc dù những bài học khác nhau, Người vẫn dạy họ có được sức mạnh về tiền bạc thay vì phí cả đời chạy theo nhu cầu về tiền bạc. Người đã nói: “Con càng cần nhiều tiền bao nhiêu thì con càng có ít sức mạnh bấy nhiêu.”

GIỮA CHÍN TUỔI VÀ MƯỜI LĂM TUỔI

Nhiều nhà tâm lý giáo dục đã nói với tôi rằng lứa tuổi từ 9 đến 15 tuổi rất quan trọng trong sự phát triển của một đứa trẻ. Tôi không phải là một chuyên gia về sự phát triển của trẻ em, cho nên hãy xem những lời của tôi như những hướng dẫn chung chung chớ đừng xem nó như một kinh nghiệm chuyên môn. Một chuyên gia tôi từng tiếp xúc đã nói rằng ở khoảng 9 tuổi, trẻ con bắt đầu phá vỡ một số điều mà bố mẹ áp đặt và tự tìm cho mình một con đường riêng. Tôi biết rằng điều đó đúng với tôi bởi vì năm lên 9, tôi bắt đầu làm việc với người bố giàu. Tôi muốn thoát khỏi thế giới thực tại của bố mẹ tôi, thế nên tôi cần một cá tính mới.

Một chuyên gia khác đã nói rằng ở độ tuổi này, trẻ con phát triển những gì mà chúng gọi là “*phương pháp để thành công*”. Đó chính là ý tưởng của một đứa trẻ về cách mà nó sẽ tồn tại tốt nhất và thành công. Nói cách khác, nếu một đứa trẻ nghĩ rằng nó học giỏi ở trường thì phương pháp để thành công của nó có thể là ở lại trường và tốt nghiệp trong danh dự. Nếu một đứa trẻ không học giỏi ở trường, hoặc không thích trường học, đứa trẻ đó có thể tìm một phương pháp khác.

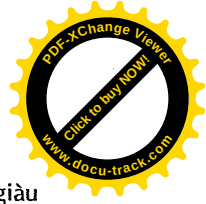
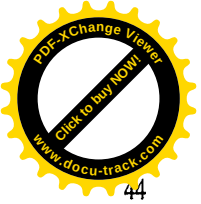

Chuyên gia này cũng nêu một số điểm đáng chú ý về phương pháp để thành công, rằng mâu thuẫn giữa bố mẹ và con cái bắt đầu khi phương pháp để thành công của đứa trẻ không giống với của bố mẹ. Và những vấn đề gia đình nảy sinh khi các bậc bố mẹ bắt đầu áp đặt phương pháp của họ lên con trẻ mà không tôn trọng phương pháp của con. Bố mẹ trước tiên cần phải lắng nghe kỹ lưỡng phương pháp để thành công của con mình.

Chuyên gia này cũng nói rằng nhiều người lớn gặp rắc rối lúc về già khi họ nhận ra rằng những phương pháp mà họ đặt ra cho bọn trẻ không còn thành công đối với họ nữa. Nhiều người lớn sau đó đã thay đổi công việc hoặc nghề nghiệp. Một số khác thì tiếp tục cố gắng làm cho phương pháp của mình có hiệu lực trở lại. Còn những người khác thất vọng, nghĩ là mình đã thất bại trong cuộc đời, thay vì nhận ra phương pháp để thành công của mình đã không còn phù hợp nữa. Nói cách khác, người ta thường hạnh phúc nếu phương pháp của mình thành công. Người ta thường thấy bất hạnh với cuộc sống nếu cảm thấy mệt mỏi vì phương pháp của mình, hoặc phương pháp đó không còn phù hợp nữa, hoặc phương pháp của mình không đạt được hiệu quả như mong muốn.

NHỮNG PHƯƠNG PHÁP ĐỂ THÀNH CÔNG CÓ SỨC MẠNH

Nói về tiền bạc, nhiều người đã phát triển một phương pháp để thành công mà không có một sức mạnh nào cả. Họ lập nên một phương pháp làm họ thua lỗ tiền bạc bởi vì đó là phương pháp duy nhất mà họ biết.

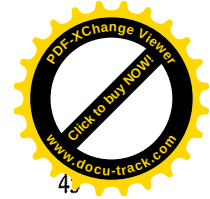
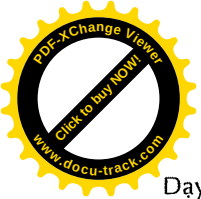
Ví dụ, tôi vừa mới gặp một người sa lầy vào một nghề nghiệp mà hiện nay anh rất ghét. Anh điều hành việc buôn bán xe hơi cho bố mình. Anh có thu nhập cao, nhưng lại không hạnh phúc. Anh ghét làm nhân viên cho bố mình, và ghét bị xem là con của ông chủ. Vậy mà vẫn phải làm. Khi tôi hỏi tại sao anh vẫn làm công việc đó, anh trả lời: “Tôi không nghĩ tôi có thể tự mình gây dựng việc buôn bán xe Ford. Thế nên tôi nghĩ tốt nhất tôi nên chịu đựng công việc này cho đến khi nghỉ hưu. Hơn nữa, tôi kiếm được nhiều tiền.” Cách thức của anh đã thành công về mặt tiền bạc, nhưng anh đã thất bại trong việc tìm ra sức mạnh mà anh có thể có nếu anh thoát khỏi sự an phận.

Một ví dụ khác về phương pháp để thành công bị thất bại là một người vợ của bạn tôi vẫn đang làm công việc cô yêu thích nhưng không kiếm được nhiều tiền. Thay vì thay đổi phương pháp bằng cách học những kỹ năng mới, cô nhận làm công việc đó luôn cả vào cuối tuần và rồi than thở không có đủ thì giờ dành cho con cái. Hiển nhiên, phương pháp để thành công của cô là: “Làm cật lực việc mình thích, và kéo dài chịu đựng.”

MỘT HẠT CÁT CHỌI VỚI CẢ MỘT NGỌN NÚI

Người bố giàu thường hay nói: “Con không bao giờ dạy được một người nghèo làm giàu. Con chỉ có thể dạy một người giàu làm giàu.”

Người bố nghèo thường hay nói: “Bố sẽ không bao giờ giàu. Bố không quan tâm đến tiền bạc.” Và “Bố không thể trả

Dạy con làm giàu

4

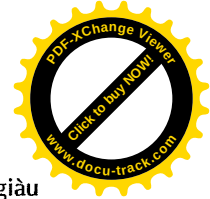
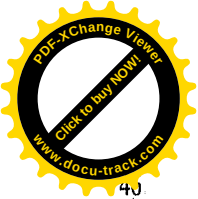
nổi nó.” Có lẽ những hóa đơn tiền thuốc phải trả hoặc sự chật vật về tài chính trong những năm trưởng thành đã làm Người nói thế. Nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ chính *hạt cát* trong tư tưởng của Người đã gây nên nhiều vấn đề về tài chính.

Điều quan trọng nhất mà bố mẹ có thể làm khi đề cập đến tiền bạc là gây ảnh hưởng lên tư tưởng tiền bạc của con cái. Tôi muốn bố mẹ cho con cái họ tư tưởng rằng trẻ con cũng có sức mạnh đối với tiền bạc, thay vì làm nô lệ cho tiền bạc. Như người bố giàu của tôi từng nói: “Con càng cần nhiều tiền thì con càng có ít sức mạnh đối với tiền hơn.”

KHÔNG HẢN “CON VUA THÌ LẠI LÀM VUA, CON SÃI Ở CHÙA LẠI QUÉT LÁ ĐÀ”

Nhiều người nghèo bởi vì họ học cách “làm nghèo” từ gia đình. Người ta cũng có thể có nhận thức làm nghèo, mặc dù xuất thân từ gia đình giàu có và khá giả. Có điều gì đó xảy ra với họ trên đường đời, và họ luôn bị ám ảnh bởi nhận thức mình lúc nào cũng nghèo. Tôi tin rằng đó là điều đã xảy ra với bố tôi. Người cứ làm việc cật lực, cố kiếm tiền nhiều hơn nữa, nhưng thậm chí cả một núi tiền, và một núi học vấn, có lẽ cũng chẳng thay đổi nổi “hạt cát” nhận thức của Người.

Khi tôi phá sản và mất công ty đầu tiên, điều khó khăn nhất tôi phải làm là bảo vệ nhận thức của mình. Nếu không vì những bài học của người bố giàu về sự tự nhận thức thì tôi không biết mình có gượng dậy nổi và mạnh mẽ hơn từ kinh nghiệm không.

Làm thế nào để bảo vệ sự tự nhận thức của mình là một trong những bài học quan trọng nhất mà người bố thứ hai đã dạy cho tôi. Một người bố đã dạy tôi cách thể hiện sự mạnh mẽ khi bị đì và một người bố khác đã dạy tôi cách mạnh mẽ hơn về tài chính.

Nhiều người có nhận thức rất kém về bản thân trên đường đời. Tôi có thể nghe trong giọng của họ điều đó khi họ nói:

- Tôi đang nợ ngập đầu nên chẳng thể nào ngưng làm việc được.

- Tôi không thể thoát nổi nợ.

- Nếu tôi có thể kiếm thêm được vài đôla nữa...

- Cuộc đời sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu tôi không có con cái nheo nhóc.

- Tôi sẽ không bao giờ giàu nổi.

- Tôi không thể chịu đựng được khi bị thua lỗ tiền bạc.

- Tôi muốn khởi nghiệp, nhưng tôi cần có đủ ngân phiếu.

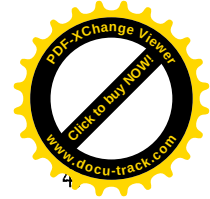
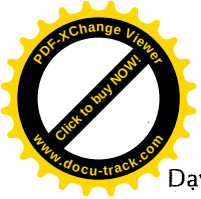
- Làm thế nào tôi có thể đầu tư nổi khi tôi thậm chí không thể trả nổi những hóa đơn của mình?

- Tôi sẽ thế chấp nhà để vay tiền trả thẻ tín dụng.

- Không phải ai cũng có thể làm giàu được.

- Tôi không quan tâm đến tiền bạc. Tiền không phải là điều quan trọng đối với tôi.

- Nếu Thượng đế muốn tôi giàu, Thượng đế sẽ ban tài lộc cho tôi.

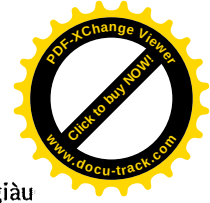
Dạy con làm giàu

Như người bố giàu của tôi nói: “Con càng cần tiền, thì con càng có ít sức mạnh hơn.” Có nhiều người không học giỏi ở trường nhưng đã tìm được việc làm lương cao. Nhưng bởi vì họ không được dạy cách khiến tiền bạc làm việc cho họ, họ đã làm việc cật lực vì đồng tiền và lún sâu vào nợ dài hạn. Họ càng cần nhiều tiền thì họ càng lung lay sự phát triển tự nhận thức của họ.

TIỀN KHÔNG LÀM CHO BẠN GIÀU

Nhiều người tích góp tiền bạc với hy vọng sẽ trở nên giàu có, trong khi những người khác lại sưu tầm bằng đại học và bằng điểm cao với hy vọng sẽ trở nên thông thái. Chiến lược riêng của tôi là vượt qua sự nhận thức nghèo nàn của tôi về tài chính và nhận thức rằng tôi không thông minh bằng những đứa trẻ khác. Nói cách khác, tôi đã không biết mình nghèo cho đến khi tôi quen những đứa bạn xuất thân từ những gia đình dư giả tiền bạc; và tôi đã không biết mình không mấy thông minh cho đến khi tôi so sánh mình với những đứa trẻ có điểm học cao hơn.

Tôi tin tưởng rằng mọi đứa trẻ sinh ra đã sẵn thông minh và giàu có... miễn là *nhận thức* đó của chính đứa trẻ được củng cố và không để *hàng núi* thông tin mà chúng sẽ tiếp thu từ trường học, nhà thờ, việc kinh doanh, truyền thông, và từ thế giới làm ảnh hưởng. Cuộc sống đã có nhiều khó khăn rồi, nhưng nó có thể còn khó khăn hơn nếu bạn nhận thức rằng bạn không thông minh và bạn không bao giờ giàu. Một vai trò quan trọng nhất mà các bậc bố mẹ cần có là làm gương, ủng hộ và bảo vệ nhận thức đúng của con mình.

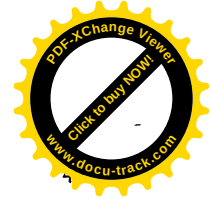
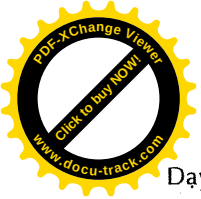

DẠY CHO NGƯỜI LỚN QUÊN ĐI NHỮNG GÌ HỌ ĐÃ HỌC

Với vai trò là một thầy giáo của những người lớn, tôi nhận thấy dễ dạy một người giàu làm giàu hơn và một người thông minh trở nên thông minh hơn. Rất khó dạy một người làm giàu khi bạn chỉ toàn nghe thấy họ nói:

- "Nhưng lỡ tôi bị lỗ thì sao?"
- "Nhưng anh phải có một nghề nghiệp ổn định."
- "Ý anh là sao, làm không công hả? Anh phải trả tiền công cho người ta chứ!"
- "Đừng để bị mắc nợ."
- "Hãy làm việc chăm chỉ và tiết kiệm tiền bạc."
- "Chơi an toàn thôi và đừng chịu rủi ro."
- "Nếu tôi giàu, tôi sẽ tội lỗi và ngạo mạn."
- "Người giàu thường tham lam."
- "Chúng ta không bàn chuyện tiền bạc trên bàn ăn."
- "Tôi không quan tâm đến tiền bạc."
- "Tôi không thể trả nổi."
- "Nó quá xa xỉ."

Những câu nói hay những câu hỏi như thế xuất phát từ những nhận thức cá nhân đã bắt rễ khá sâu trong họ. Tôi nhận thấy khi tôi nâng học phí lên thì những lời than phiền đó biến mất và tôi có thể tiếp tục bài giảng của mình.

Dạy con làm giàu

KHÔNG BAO GIỜ NÓI “TÔI KHÔNG THỂ TRẢ NỢI.”

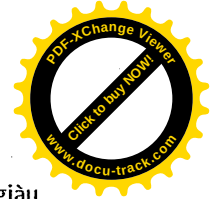
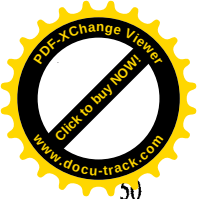
Người bố giàu của tôi không phải là một nhà trị liệu bài bản, nhưng Người đủ thông minh để biết tiền chỉ là một ý tưởng. Người cấm con của Người và tôi nói “Tôi không thể trả nợi”, để giúp chúng tôi thay đổi nhận thức của mình, thay vào đó Người bắt chúng tôi nói “Tôi có thể trả nó thế nào?”. Tôi nhận ra rằng do cứ lặp lại “Tôi không thể trả nợi”, tôi đã củng cố nhận thức của mình rằng tôi là một người nghèo. Bằng cách nói “Tôi có thể trả nó thế nào?” tôi đã củng cố nhận thức của mình rằng tôi là một người giàu. Tôi đề nghị bạn đừng nói lung tung với con bạn kiểu “Bố/mẹ không thể trả nợi.” Và khi con bạn hỏi xin tiền, có lẽ bạn muốn nói: “Viết cho bố/mẹ một danh sách mười điều khác nhau mà con có thể làm, hợp pháp và đạo đức, để con có thể trả những gì con muốn mà không cần hỏi xin tiền bố mẹ.”

Nếu bạn kiểm nghiệm hai câu này, bạn sẽ thấy rằng “Tôi có thể trả nó thế nào?” mở tâm trí bạn ra để tìm ra những khả năng tích lũy của cái. Còn “Tôi không thể trả nợi” lại đóng tâm trí bạn lại với bất kỳ khả năng đạt được những gì bạn mong muốn.

CUỘC SỐNG BẮT ĐẦU BẰNG NHỮNG NHẬN THỨC

Có một hôm một nhà báo đã phỏng vấn tôi: “Xin cho biết làm thế nào ông trở thành một tỉ phú?”

Và tôi trả lời: “Tôi xây dựng doanh nghiệp và mua bất động sản.”

Nhà báo đáp lại: “Ồ, không phải ai cũng có thể làm được điều đó. Tôi biết rằng tôi không thể làm được điều đó. Xin cho biết tôi có thể làm gì để trở thành một tỉ phú?”

Tôi trả lời: “Được, anh có thể tiếp tục công việc và mua bất động sản.”

Và nhà báo trả lời: “Nhưng thị trường bất động sản cao quá. Tôi không thể trả nổi, và tôi không muốn quản lý tài sản. Hãy cho biết còn điều gì tôi có thể làm được nữa không?”

Tôi nói: “Được, thị trường chứng khoán hiện giờ đang sôi động. Tại sao anh không đầu tư vào một số cổ phiếu?”

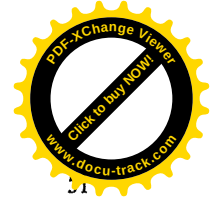
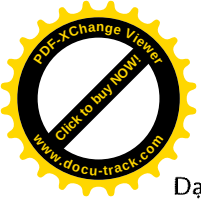
“Bởi vì thị trường chứng khoán quá rủi ro. Nó có thể phá sản nay mai không biết chừng. Mà tôi có vợ và mấy đứa con phải nuôi với một đồng hóa đơn phải trả, nên tôi không thể chịu nổi việc thua lỗ tiền bạc như ông,” nhà báo nọ trả lời.

Cuối cùng tôi nhận ra rằng tôi đang làm những gì mà người bố giàu đã dạy tôi không nên làm. Tôi đang đưa ra những câu trả lời cho những người cần một sự thay đổi trong nhận thức. Tôi ngưng trả lời và bắt đầu hỏi. Tôi nói: “Hãy nói cho tôi biết làm thế nào anh có thể trở thành một tỉ phú?”

Anh ta nói: “Tôi có thể viết một quyển sách và bán hai triệu bản như ông đã làm.”

“Tốt. Anh là một nhà văn giỏi, và tôi nghĩ đó là một ý hay.”

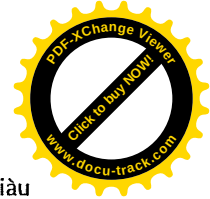
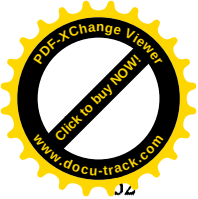
“Nhưng nếu tôi không thể tìm được một đối tác để trình làng quyển sách thì sao? Ông biết đó, đã có lần tôi viết một quyển sách, nhưng không ai muốn đọc.” Anh nói qua một đề tài mới, nhưng nhận thức của anh ta vẫn như cũ.

Điều quan trọng nhất mà một người bố hoặc mẹ có thể bắt đầu là phát triển và bảo vệ sự tự nhận thức của con mình. Tất cả chúng ta có những nhận thức riêng về người khác, đúng hoặc sai. Bạn có thể nghĩ một người là ngớ ngẩn hoặc ngu xuẩn, hoặc thông minh, hoặc giàu có. Tôi nhớ khi tôi đang học phổ thông, tôi có một cô bạn gái thật kiêu ngạo. Nên dù tôi bị cô mê hoặc đến đâu thì nhận thức của tôi về cô khiến tôi không dám rủ cô đi chơi. Rồi một hôm tôi đã nói chuyện với cô và nhận ra cô thật tốt bụng, thân thiện và nồng nhiệt. Sau khi thay đổi nhận thức về cô, tôi đã rủ cô đi chơi. Câu trả lời của cô là: “Ồ, giá mà anh rủ tôi đi chơi từ trước. Tôi mới làm bạn với Jerry cách đây ít lâu, anh ấy và tôi hiện giờ sắp thành người yêu chính thức của nhau rồi.” Bài học rút ra từ câu chuyện này là, cũng giống như ta có nhận thức về người khác, ta thường có nhận thức về bản thân mình - và những nhận thức của người khác về chúng ta cũng có thể thay đổi như những nhận thức của ta về người khác vậy.

GIÀU CÓ VÀ THÔNG MINH CHỈ LÀ NHẬN THỨC

Bố ruột tôi đã kể cho tôi nghe về một nghiên cứu nổi tiếng được thực hiện ở trường Chicago mấy năm trước. Những nhà nghiên cứu giáo dục đã nhờ một nhóm giáo viên trợ giúp. Những thầy cô giáo này được nói rằng họ được chọn vì khả năng dạy giỏi. Họ cũng được bảo là chỉ những đứa bé có năng khiếu mới được vào học trong lớp họ. Các thầy cô giáo được bảo rằng cả học sinh và phụ huynh sẽ không biết về thí nghiệm vì họ muốn thấy những đứa trẻ có năng khiếu sẽ bộc

Dạy con làm giàu

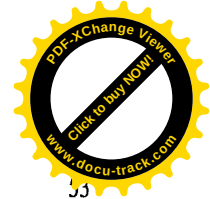
lộ ra sao nếu chúng không biết chúng có tài năng.

Như dự đoán, các giáo viên đã báo cáo những học sinh biểu lộ sự xuất sắc. Các giáo viên đã báo cáo rằng làm việc với những đứa trẻ này hết sức thú vị và họ mong có thể được dạy chúng luôn.

Có một bí mật trong dự án. Điều mà các giáo viên không biết là họ không phải là những giáo viên dạy giỏi. Họ được chọn ngẫu nhiên. Cũng vậy, những học sinh không phải được chọn vì có năng khiếu đặc biệt. Chúng cũng được chọn ngẫu nhiên. Nhưng kỳ vọng quá lớn thì kỳ công cũng lớn, bởi vì những đứa trẻ và giáo viên được nhận thức là thông minh và xuất sắc, nên họ đạt kết quả xuất sắc.

Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là *những nhận thức* của bạn về con bạn có thể có tác động lớn đến kết quả của cuộc đời nó. Nói cách khác, nếu bạn thấy được năng khiếu đặc biệt của con bạn thì bạn sẽ giúp nó trở nên thông thái hơn. Nếu bạn thấy con bạn giàu có, bạn sẽ giúp nó trở nên giàu có hơn.

Sự học của con bạn bắt đầu từ đây, đó là lý do tôi nói: "Cho con sức mạnh - trước khi cho con tiền." Giúp chúng phát triển sự tự nhận thức mạnh mẽ là bạn đã giúp chúng trở thành những đứa trẻ giàu có và thông minh. Nếu chúng không có điều đó, thì tất cả sự giáo dục hay tiền bạc trên thế giới này sẽ chẳng giúp được gì cho chúng. Nếu chúng có điều đó, việc trở nên thông minh hơn và giàu có hơn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

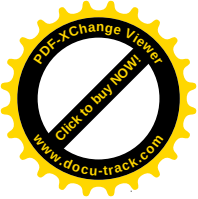
Dạy con làm giàu

MÓN QUÀ TỪ CẢ HAI NGƯỜI BỐ CỦA TÔI

Có lẽ món quà quý nhất là món quà tôi nhận được từ hai người bố trong thời kỳ tôi gặp khó khăn nhất. Khi tôi bị đuổi khỏi trường trung học, người bố nhà giáo của tôi vẫn luôn nhắc nhở rằng tôi là một đứa thông minh. Khi tôi mất sạch cơ nghiệp, người bố giàu vẫn nhắc nhở tôi rằng một người giàu có thực sự đã bị mất đến mấy công ty. Người cũng luôn nói rằng chỉ những người nghèo mới bị thua lỗ tí tiền mà đã sống trong sự sợ hãi bị thua lỗ.

Thế nên một người bố khuyến khích tôi nhận lấy sự thất bại trong học tập và biến chúng thành sức mạnh. Còn một người bố khuyến khích tôi nhận lấy sự thua lỗ về tài chính và biến chúng thành những mối lợi. Họ dạy những vấn đề khác nhau, nhưng dù theo cách nào, cả hai người bố đều nói như nhau. Đó là khi những đứa trẻ thấy sự tệ hại nhất trong bản thân chúng thì bố mẹ chỉ thấy điều tốt đẹp nhất.

Nếu mọi thứ đều tệ hại trong thời thơ ấu của bạn, khi làm bố mẹ, bạn sẽ có được cơ hội lớn nhất - cơ hội làm người thầy và người bạn thân nhất của con bạn.

CHƯƠNG 4

Nếu con muốn giàu thì con phải làm bài tập ở nhà

Cả bố mẹ tôi và bố mẹ Mike đều không ngừng nhắc nhở chúng tôi làm bài tập ở nhà. Một lần nữa, sự khác biệt ở chỗ họ không đòi hỏi phải làm cùng loại bài tập.

“Con làm bài tập ở nhà chưa?” mẹ tôi hỏi.

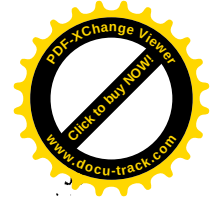
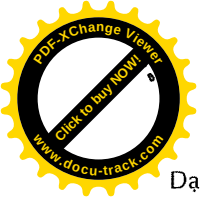
“Con sẽ làm ngay khi chơi xong trò này.”

“Con chơi đủ rồi đấy! Giờ thì nghỉ đi và cầm đến sách vở xem. Nếu con không đạt điểm cao thì con sẽ không vào đại học được, rồi làm sao con kiếm được việc làm tốt nổi?”

“Dạ, dạ. Con sẽ nghỉ chơi, nhưng mà để con mua thêm một khách sạn nữa.”

“Nghe lời mẹ và ngưng chơi ngay đi. Bố biết con thích chơi, nhưng mà đến lúc phải học rồi.”

Đó là giọng của bố tôi, nghe có vẻ không vui. Tôi biết mình nên ngưng trò chơi ngay thay vì năn nỉ ỉ ôi xin chơi thêm một chút. Điều này khiến tôi mất mấy ngôi nhà xanh be bé, những khách sạn đỏ, và những tài sản ngầm tôi tích góp

Dạy con làm giàu

được sau mấy tiếng chơi cặm cụi. Tôi sắp sửa thao túng được cả một dãy phố. Nhưng tôi biết bố tôi nói đúng. Tôi sẽ có một tiết kiểm tra vào ngày mai mà tôi vẫn chưa học hành gì cả.

Đó là cái thời tôi hoàn toàn bị cờ Tỉ phú mê hoặc. Tôi chơi trò đó từ năm tám tuổi cho đến năm mười bốn tuổi, khi tôi bắt đầu chơi bóng trong đội bóng đá của trường trung học. Mặc dù tôi không còn thường xuyên chơi cờ Tỉ phú như trước nữa, nhưng tôi không bao giờ bị mất lòng đam mê vào nó, và một khi tôi đủ lớn, tôi bắt đầu chơi trò đó ngoài đời thực.

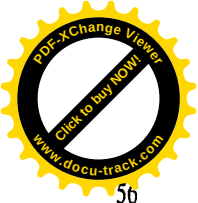
XÂY NHỮNG TÒA NHÀ TỪ NGƯỜI BỐ GIÀU CỦA TÔI

Sau khi đã có nhận thức mạnh mẽ và đúng đắn, một trong những tòa nhà quan trọng nhất để đi đến sự giàu có là bài tập ở nhà.

Có nhiều buổi thứ Bảy, thay vì rong chơi với bạn bè hay chơi môn thể thao nào đó thì tôi lại ngồi ở văn phòng của người bố giàu, học những góc ngách của việc điều hành một công việc kinh doanh và những kỹ năng cần thiết để trở thành một nhà đầu tư.

Một hôm, người bố giàu đã hỏi Mike và tôi: “Các con có biết tại sao ta sẽ luôn giàu hơn những người làm việc cho ta không?”

Mike và tôi ngồi phỗng ra một lúc, rà soát trong đầu để tìm câu trả lời xác đáng nhất. Cuối cùng, tôi đánh bạo trình bày câu trả lời mà tôi nghĩ là hiển nhiên. “Bởi vì bố làm ra nhiều tiền hơn họ,” tôi nói.

“Ừ,” Mike nói, gật đầu tán thành. “Bố làm chủ công ty, và bố quyết định trả lương cho bố bao nhiêu và cho họ bao nhiêu.”

Người bố giàu lắc lư người trên ghế, mỉm cười. “Được, đúng là ta quyết định trả lương cho mỗi người bao nhiêu. Nhưng sự thật là, ta được trả lương thấp hơn một số nhân viên làm việc cho ta.”

Cả Mike và tôi nhìn Người sừng sốt. “Nếu bố làm chủ công việc kinh doanh này, thì sao lại có nhân viên nào được trả lương cao hơn bố được?” Mike hỏi.

Người đáp: “Bởi vì khi con mới khởi nghiệp, tiền mặt luôn eo hẹp, và người chủ thường là người cuối cùng được lãnh lương.”

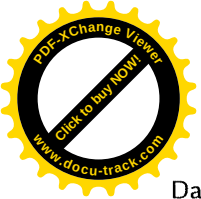
“Ý bố là những nhân viên luôn là người được lãnh lương trước tiên?” Mike hỏi.

Người bố giàu gật. “Đúng như vậy. Và không chỉ họ lãnh trước tiên, họ thường lãnh lương cao hơn ta.”

“Nhưng tại sao lại như vậy?” tôi hỏi. “Tại sao lại làm chủ một doanh nghiệp nếu bố lãnh lương sau cùng và bết bát nhất?”

“Bởi vì đó là những gì một chủ doanh nghiệp thường cần phải làm trước tiên nếu anh ta muốn xây dựng một doanh nghiệp thành công.”

“Điều đó thật vô lý,” tôi đáp. “Bố hãy nói cho con biết tại sao bố làm vậy đi?”

Dạy con làm giàu

31

“Bởi vì những nhân viên làm việc vì tiền, và ta làm việc để xây dựng một tài sản.”

“Cho nên khi doanh nghiệp này phát triển hơn, lương của bố sẽ tăng lên?” Mike hỏi.

“Có thể đúng hoặc có thể không. Ta nói điều này bởi vì ta muốn các con biết được sự khác biệt giữa tiền và tài sản. Ta có thể hoặc không tự trả lương mình cao hơn về sau, và ta không làm lụng cực khổ vì tiền lương. Ta làm việc vất vả là để xây dựng một tài sản tăng dần về mặt giá trị. Có lẽ ngày nào đó ta bán doanh nghiệp này lấy hàng triệu đôla, hoặc một ngày nào đó ta sẽ thuê một chủ tịch để điều hành nó cho ta, và ta sẽ tiếp tục xây dựng một doanh nghiệp khác.”

“Vậy là đối với bố, xây dựng một doanh nghiệp là xây dựng một tài sản. Và tài sản đối với bố quan trọng hơn là tiền bạc,” tôi nói, cố hết sức để hiểu được sự khác biệt giữa tài sản và tiền bạc.

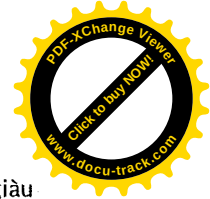
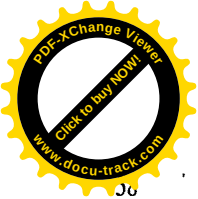
“Đúng rồi. Và lý do thứ hai ta lãnh lương ít hơn là vì ta đã có những nguồn thu nhập khác.”

“Ý bố là bố có tiền từ những tài sản khác?” tôi hỏi.

Một lần nữa người bố giàu lại gạt đầu. “Và đó là lý do ta hỏi các con câu hỏi đầu tiên, tại sao ta sẽ luôn giàu hơn các nhân viên của ta, bất chấp những ai kiếm tiền nhiều nhất từ lương? Ta đang cố hết sức dạy các con một bài học rất quan trọng.”

“Bài học gì ạ?” Mike hỏi.

“Bài học là, con không làm giàu ở chỗ làm. Con làm giàu

Dạy con làm giàu

ở nhà." Người bố giàu nói sang sảng, để đảm bảo chúng tôi không lắng nghe những lời đó qua loa.

"Con không hiểu," tôi than. "Ý bố là gì, bố làm giàu ở nhà sao?"

"Ừ, ở chỗ làm con *kiếm* tiền. Và ở nhà con quyết định con sẽ *làm* gì với tiền của con. Con làm gì với tiền của con sau khi con kiếm ra nó sẽ làm cho con giàu hay nghèo."

"Nó giống như bài tập ở nhà," Mike nói.

"Ừ, đúng như thế! Đó là từ ta muốn gọi. Ta gọi việc làm giàu là bài tập ở nhà của ta."

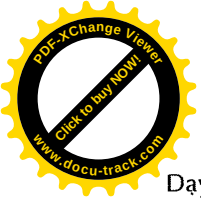
"Nhưng bố con đem một đồng công việc về nhà," tôi nói gần như thủ thỉ. "Mà nhà con có giàu đâu?"

"Ừ, bố con đem công việc về nhà, nhưng ông thực sự không làm bài tập ở nhà của ông. Cũng giống như mẹ con làm công việc nhà... đó không phải là dạng bài tập mà ta muốn nói."

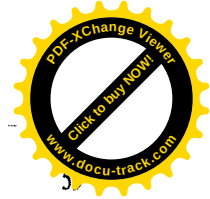
"Hay là việc làm vườn," tôi gật gật.

"Ừ, có sự khác nhau giữa việc làm vườn, những bài tập ở trường mà con phải đem về nhà làm, và công việc mà bố con đem về nhà từ cơ quan, với dạng bài tập ở nhà mà ta đang nói đến." Rồi người bố giàu nói cho tôi điều tôi không bao giờ quên: "Sự khác nhau cơ bản giữa giàu, nghèo và trung lưu là làm gì trong thời gian rảnh."

"Thời gian rảnh của họ," tôi nói với giọng hồ nghi. "Ý bố là gì?"

Dạy con làm giàu

Người mỉm cười với Mike và tôi một lúc, rồi hỏi: “Các con nghĩ công việc kinh doanh khách sạn này bắt đầu từ đâu? Các con có nghĩ rằng doanh nghiệp này từ trên trời rơi xuống không?”

“Không,” Mike nói. “Bố mẹ bắt đầu doanh nghiệp này từ bàn ăn của nhà ta. Đó là nơi tất cả mọi doanh nghiệp của bố đã được bắt đầu.”

“Đúng rồi, con có nhớ cửa hàng nhỏ bé đầu tiên mà chúng ta bắt đầu kinh doanh mấy năm trước không?”

Mike gật đầu, nói: “Dạ, con nhớ. Đó là những ngày tháng gian khổ của nhà ta. Chúng ta có quá ít tiền.”

“Và hiện nay chúng ta đã có bao nhiêu cửa hàng rồi?”

“Chúng ta có năm.”

“Và bao nhiêu khách sạn?”

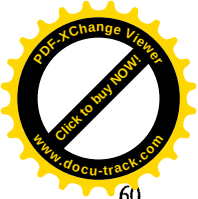
“Bảy ạ!”

Khi ngồi nghe, tôi bắt đầu hiểu một chút về những sự phân biệt mới mẻ. “Cho nên lý do bố kiếm tiền ít hơn từ khách sạn này là bố có thu nhập từ nhiều doanh nghiệp khác?”

“Đó chỉ là một phần của câu trả lời. Phần còn lại của câu trả lời nằm trong bàn cờ Tỉ phú. Các con hãy hiểu rằng cờ Tỉ phú là dạng tốt nhất của bài tập ở nhà mà con có thể làm.”

“Cờ Tỉ phú ư?” tôi cười hỏi. Tôi có thể vẫn nghe thấy giọng mẹ tôi bảo tôi dọn bàn cờ đi để làm bài tập ở nhà. “Ý bố là sao, cờ Tỉ phú là một bài tập ở nhà à?”

“Để ta cho con thấy,” người bố giàu vừa nói vừa mở trò

chơi được ưa thích nhất trên thế giới. “Điều gì xảy ra khi con đi được một vòng?”

“Con kiếm được hai trăm đôla,” tôi đáp.

“Nên mỗi khi con đi được một vòng, cũng giống như con tích góp tiền lương. Đúng không?”

“Dạ. Con đoán vậy,” Mike nói.

“Và để thắng cuộc, các con phải làm gì?” người bố giàu hỏi.

“Con phải mua bất động sản,” tôi nói.

“Đúng vậy. Và mua bất động sản là bài tập ở nhà của con. Đó là điều khiến con giàu lên chứ không phải tiền lương.”

Mike và tôi ngồi im một lúc lâu. Cuối cùng tôi đánh bạo hỏi một câu: “Có phải bố đang nói là tiền lương cao không làm cho bố giàu?”

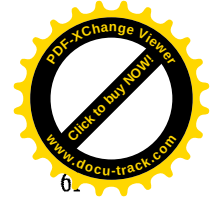
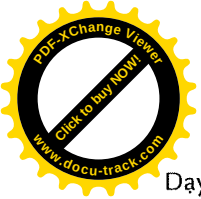
“Đúng rồi. Tiền lương không làm cho con giàu. Chính những việc con làm với tiền lương mới làm cho con giàu, nghèo hay trung lưu.”

“Con không hiểu,” tôi nói. “Bố con luôn nói rằng nếu bố được tăng lương cao hơn, thì nhà con sẽ giàu.”

“Và đó là điều hầu hết mọi người nghĩ. Nhưng thực tế là người ta càng kiếm được nhiều tiền, thì họ càng lún sâu vào nợ nần. Cho nên họ phải làm việc cật lực hơn.”

“Tại sao thế ạ?” tôi hỏi.

“Chính vì những gì con làm ở nhà, làm trong thời gian rảnh. Hầu hết mọi người có một kế hoạch nghèo nàn hoặc

Dạy con làm giàu

6.

một công thức nghèo nàn đối với tiền bạc của họ sau khi họ kiếm được.”

“Vậy thì ta phải tìm công thức hay ho để làm giàu ở đâu?”

Mike hỏi.

“Ừ, một trong những công thức hay nhất để làm giàu được tìm thấy ngay trên bàn cờ Tỉ phú,” người bố giàu nói, chỉ vào bàn cờ.

“Công thức nào cơ?” tôi hỏi.

“Được, làm sao con chơi thắng?”

“Con mua một vài hecta bất động sản, rồi con bắt đầu đặt những ngôi nhà lên đó,” Mike trả lời.

“Bao nhiêu ngôi nhà?”

“Bốn ạ,” tôi nói. “Bốn ngôi nhà màu xanh.”

“Tốt! Và sau khi con đã có bốn ngôi nhà xanh, con làm gì nữa?”

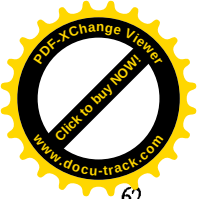
“Con đổi bốn ngôi nhà xanh này lấy một khách sạn màu đỏ,” tôi nói.

“Và đó là một trong những công thức để giàu to. Ngay tại đây, trên bàn cờ Tỉ phú, con có một trong những công thức làm giàu trên thế giới. Đó là một công thức mà nhiều người đã làm theo để giàu hơn cả giấc mơ hoang đường nhất của họ.”

“Bố đang đùa với con,” tôi nói với một chút hồ nghi.

“Không thể đơn giản như thế được.”

“Đơn giản vậy đó,” người bố giàu xác nhận. “Ta đã kiếm

tiền trong nhiều năm từ công việc kinh doanh của ta và chỉ mua bất động sản. Rồi việc ta làm là sống hằn bằng thu nhập từ bất động sản và tiếp tục xây dựng doanh nghiệp. Ta càng kiếm được nhiều tiền từ doanh nghiệp thì ta càng đầu tư vào bất động sản. Đó là công thức làm giàu lớn cho nhiều người.”

“Vậy nếu nó đơn giản như vậy, tại sao người ta không đua nhau bắt chước đi?” Mike hỏi.

“Bởi vì họ không làm bài tập ở nhà của họ,” người bố giàu đáp.

“Đó là công thức duy nhất để làm giàu sao?” tôi hỏi.

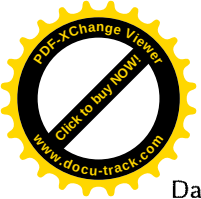
“Không,” người bố giàu nói. “Nhưng nó là công thức rất hay giúp nhiều người làm giàu hàng thế kỷ nay. Nó đúng với vua chúa, và ngày nay nó vẫn đúng. Chỉ có điều khác biệt là con không cần là quý tộc mới làm chủ được bất động sản.”

“Cho nên bố đã chơi cờ Tỉ phú ngoài đời thực?” Mike hỏi.

Người bố giàu gật đầu. “Nhiều năm trước, khi ta còn là một cậu bé chơi cờ Tỉ phú, ta đã quyết định rằng kế hoạch làm giàu của ta là xây dựng doanh nghiệp và rồi lấy doanh nghiệp mua bất động sản. Và đó là tất cả những gì ta đã làm. Thậm chí khi chúng ta có rất ít tiền, ta vẫn về nhà và tìm bất động sản.”

“Có nhất thiết phải là bất động sản không?” tôi hỏi.

“Không. Nhưng khi con lớn lên và bắt đầu hiểu sức mạnh của các tập đoàn và luật thuế, con sẽ hiểu tại sao bất động sản là một trong những món đầu tư hời nhất.”

“Bố còn có thể đầu tư vào đâu nữa?” Mike hỏi.

“Nhiều người thích cổ phiếu và trái phiếu.”

“Bố có cổ phiếu và trái phiếu không?” tôi hỏi.

“Dĩ nhiên là có rồi. Nhưng vẫn có nhiều bất động sản hơn.”

“Tại sao?” tôi hỏi.

“Tại vì ngân hàng của ta sẽ cho ta vay tiền để mua bất động sản nhưng lại nhấn nhó, khó khăn khi cho ta vay để mua cổ phiếu. Cho nên ta có thể nhân tiền của mình lên tốt hơn bằng bất động sản, và luật thuế ưu ái cho bất động sản hơn. Nhưng chúng ta đang gút lại điểm mấu chốt.”

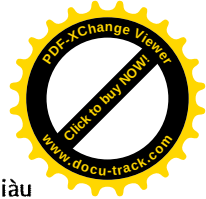
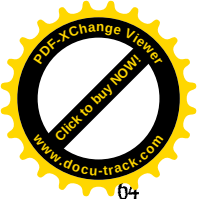
“Điểm mấu chốt là gì ạ?” tôi hỏi.

“Điểm mấu chốt là, con làm giàu ở nhà chứ không phải ở chỗ làm. Ta thực sự muốn các con hiểu điều đó. Ta không quan tâm các con mua bất động sản hay cổ phiếu, trái phiếu hay xây dựng một doanh nghiệp. Ta chỉ quan tâm là các con hiểu được hầu hết mọi người không làm giàu ở chỗ làm. Họ làm giàu ở nhà bằng cách làm bài tập ở nhà của họ.”

“Con đã hiểu rồi,” tôi nói. “Vậy khi bố xong việc ở khách sạn tại đây thì bố sẽ đi đâu tiếp?”

“Rất vui vì con đã hỏi,” người bố giàu nói. “Đi thôi. Hãy ra xe và chờ ta lấy xe nhé. Ta sẽ cho con thấy nơi ta đến sau khi xong công việc.”

Mấy phút sau, chúng tôi đến một vùng đất rộng với những ngôi nhà xây cạnh nhau. “Đây là hai mươi mẫu Anh (*khoảng 8 hecta*) bất động sản cơ bản của ta.”

“Bất động sản cơ bản?” tôi bộp chộp hỏi. Có lẽ tôi mới hai mươi tuổi, nhưng tôi nhìn là biết một khu cho thuê giá thấp. “Chỗ này thật kinh khủng.”

“Được, để ta giải thích cho con nghe. Hãy nghĩ những ngôi nhà này như những ngôi nhà màu xanh trong cờ Tỉ phú. Các con thấy chưa?”

Mike và tôi chậm chậm gật đầu, cố hết sức mừng tượng ra. Những ngôi nhà không gọn gàng sạch sẽ như những ngôi nhà trong bàn cờ. “Vậy những khách sạn màu đỏ đâu?” chúng tôi gần như đồng thanh hỏi.

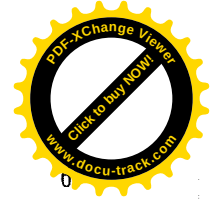
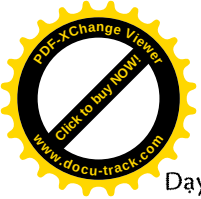
“Rồi sẽ có. Nhưng nó không phải là một khách sạn màu đỏ. Mấy năm nữa thị trấn nhỏ bé của chúng ta sẽ phát triển theo hướng này. Thành phố đã thông báo kế hoạch xây dựng một sân bay ở đầu kia của mảnh đất này.”

“Cho nên những ngôi nhà và mảnh đất này sẽ nằm giữa thị trấn và sân bay?” tôi hỏi.

“Con hiểu ra rồi đó. Rồi khi thời điểm đến, ta sẽ phá tất cả những ngôi nhà cho thuê này ra và chuyển mảnh đất này thành một khu công nghiệp nhẹ. Và rồi ta sẽ kiểm soát một trong những mảnh đất giá trị nhất của thị trấn này.”

“Rồi bố sẽ làm gì?” Mike hỏi.

“Ta sẽ theo công thức giống như vậy. Ta sẽ mua thêm những ngôi nhà màu xanh và khi thời điểm đến chuyển chúng thành những khách sạn màu đỏ, hoặc một khu công nghiệp nhẹ, hoặc một khu dân cư hoặc bất cứ thứ gì mà thành phố cần vào lúc đó. Ta không phải là người thông thái lắm, nhưng

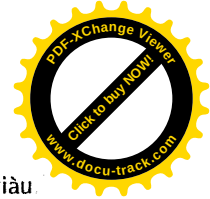
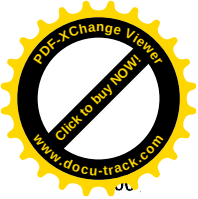
Dạy con làm giàu

ta biết cách theo đuổi một kế hoạch thành công. Ta làm việc vất vả, và làm bài tập ở nhà của mình.”

Khi Mike và tôi mười hai tuổi, người bố giàu đã bắt đầu trở thành một trong những người giàu nhất Hawaii. Không chỉ tậu được mảnh đất công nghiệp đó, Người còn tậu được cả một mảnh đất ở bãi biển, bằng cách áp dụng công thức giống như vậy. Ở tuổi ba mươi bốn, Người đã chuyển từ một doanh nhân không tiếng tăm thành một doanh nhân giàu có, đầy quyền lực. Người đã làm bài tập ở nhà của mình.

Trong quyển *Dạy Con Làm Giàu tập 1*, bài học số một của người bố giàu là người giàu không làm việc vì tiền. Thay vì vậy, người giàu chú trọng vào việc khiến đồng tiền làm việc cho mình. Tôi cũng đã viết về Ray Kroc, người sáng lập tập đoàn thức ăn nhanh McDonald's, người đã phát biểu: “Tôi không ở trong ngành kinh doanh hamburger. Công việc kinh doanh của tôi là bất động sản.” Như một thằng nhóc nhỏ tuổi, tôi sẽ luôn nhớ tác động của việc so sánh bài học về bàn cờ Tỉ phú với bài học trong cuộc đời thực đến người bố giàu và nhiều người giàu khác. Sự giàu có của họ thực sự đạt được từ những gì mà người bố giàu gọi là “làm bài tập ở nhà của họ”. Đối với tôi, ý tưởng rằng giàu có đạt được ở nhà chứ không phải ở chỗ làm là một bài học lớn từ người bố giàu. Bố ruột tôi đã đem về nhà hàng đồng công việc của cơ quan, nhưng Người đã làm rất ít bài tập ở nhà.

Khi tôi trở về từ Việt Nam năm 1973, tôi lập tức đăng ký một khóa học đầu tư bất động sản mà tôi thấy quảng cáo trên tivi. Học phí là 385 đôla. Khóa học đó đã làm cho vợ chồng

Dạy con làm giàu

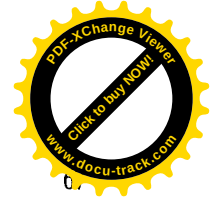
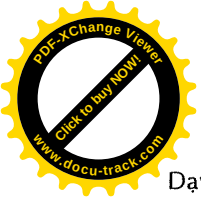
tôi thành tỉ phú, và thu nhập từ bất động sản mà chúng tôi đã mua bằng cách sử dụng công thức mà khóa học đó dạy đã đem lại cho chúng tôi sự tự do.

Vợ chồng tôi không cần phải làm việc nữa vì có thu nhập cố định từ việc đầu tư vào bất động sản. Cho nên khóa học 385 đôla đó đã trả lại cho tôi những thứ còn quan trọng hơn tiền bạc. Thông tin thu được từ khóa học đó đã đem lại cho vợ chồng tôi những thứ còn quan trọng hơn một công việc an phận thủ thường. Nó đã đem lại cho chúng tôi sự đảm bảo và tự do về tài chính. Chúng tôi đã làm việc vất vả tại chỗ làm, và chúng tôi cũng làm bài tập ở nhà của mình.

Như người bố giàu đã nói khi chơi cờ Tỉ phú với Mike và tôi: “Các con không giàu lên ở chỗ làm, các con giàu lên ở nhà.”

TRÒ CHƠI ĐÒI HỎI NHIỀU HƠN MỘT NĂNG KHIẾU

Bố ruột tôi cũng hiểu là tôi cần một sự khích lệ, một phần thưởng, khi học xong. Người thông thái để biết rằng bảo tôi “Hãy đến trường, lấy điểm cao để có thể có được một việc làm tử tế ngồi trong văn phòng” không phải là động lực thúc đẩy tôi yêu thích trường học. Người biết là tôi cần học những gì tôi muốn học, học theo cách tốt nhất đối với mình, và tôi cần có một phần thưởng khuyến khích cho việc học của mình. Người giúp tôi hiểu điều này về bản thân mình. Mặc dù Người không thích tôi chơi cờ Tỉ phú hàng tiếng đồng hồ với người bố giàu, nhưng Người vẫn thông thái đủ để biết rằng tôi đang chơi vì những lợi ích tôi có thể đạt được từ trò chơi

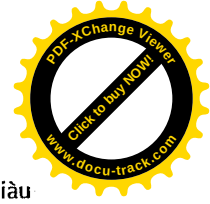
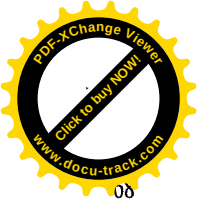
Dạy con làm giàu

đó. Người biết tôi có thể nhìn thấy tương lai mình. Đó là lý do Người nói: “Hãy đến trường và nhìn thế giới. Con có thể chơi cờ Tỉ phú trên khắp thế giới. Bố không thể trả nổi tiền cho con đi vòng quanh thế giới, nhưng nếu con đậu vào một trường dạy cho con về cả thế giới, con sẽ thích việc học hành của mình.”

Bố tôi không nhận ra rằng ý tưởng này sẽ bám chặt vào đầu tôi. Đối với Người, du hành vòng quanh thế giới để chơi cờ Tỉ phú không có ý nghĩa gì cả. Nhưng đến khi Người thấy tôi thấp sáng ý tưởng du hành vòng quanh thế giới để học, Người bắt đầu khuyến khích tôi. Người tìm ra điều gì đó thu hút tôi. Người bắt đầu đem về nhà nhiều sách hơn về đi biển và du hành vòng quanh thế giới... và Người sử dụng những gì tôi có thể thấy hoặc đang bắt đầu thấy qua cờ Tỉ phú như một sự khích lệ tôi học tiếp và học chăm chỉ hơn. Ngày nay tôi du hành vòng quanh thế giới và chơi cờ Tỉ phú bằng tiền thật. Mặc dù kỹ năng đọc viết của tôi không tốt lắm, nhưng tôi đã đọc và viết khá hơn vì người bố thầy giáo của tôi đủ thông thái để tìm ra những môn học tôi thích thay vì buộc tôi học những môn tôi không ưa.

PHƯƠNG PHÁP ĐỂ THÀNH CÔNG

Một trong những điều quan trọng nhất tôi đã học được từ cờ Tỉ phú là phương pháp để thành công. Tôi biết mình phải mua bốn căn nhà màu xanh rồi chuyển nó thành một khách sạn màu đỏ, nhưng tôi đã không biết phải làm như thế nào. Nói cách khác, ở độ tuổi chín và mười lăm tuổi, tôi đã học

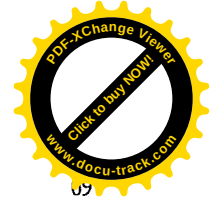
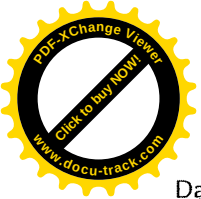

Day con làm giàu

được rằng mình không có năng khiếu học tập như Andy Kiến bạn tôi. Khi tôi tìm ra công thức trên bàn cờ, rồi tiến lên và thực sự nhìn thấy, chạm vào và cảm nhận được những ngôi nhà màu xanh của người bố giàu, tôi phát hiện ra phương pháp để thành công cho mình. Tôi đã biết rằng phương pháp để thành công của người bố nghèo - học hành chăm chỉ, làm việc cần mẫn để có công việc ổn định và ngồi ì cả ngày trong văn phòng - không phải là một phương pháp dành cho tôi. Vậy cũng may. Nhưng như tôi đã nói, mỗi đồng xu đều có hai mặt. Mặt rủi ở chỗ năm 15 tuổi, những lời dọa dẫm như “Nếu con không học hành chăm chỉ, đạt điểm cao và có một việc làm tử tế thì con sẽ không thành công được,” đã có ảnh hưởng một chút và thúc đẩy tôi học những môn mà tôi không muốn học.

Khi tôi nhìn vào điểm kiểm tra rất thấp của bọn trẻ ngày nay, tôi tin rằng vì không ai cho học sinh những lý do hào hứng để học hành chăm chỉ mà chỉ dừng ở việc ép buộc chúng học. Tôi nghĩ nhiều bạn trẻ sẽ quan tâm hơn đến việc học nếu cho họ được chơi cờ Tỉ phú ngay từ năm lớp một. Nếu một đứa trẻ muốn trở thành tỉ phú, bạn vẫn có thể cung cấp cho chúng cùng một chương trình học như khi tôi còn là một đứa trẻ. Đứa trẻ có lẽ thực sự sẵn lòng học hỏi điều đó, bởi vì phần thưởng cuối cùng là sự hào hứng và bổ công học hỏi.

Bằng cách chơi cờ Tỉ phú, tôi tìm ra phương pháp để thành công của mình. Tôi có thể thấy tương lai của tôi vào cuối cuộc chơi. Một khi tôi biết mình có thể làm được, tôi rất muốn thành một tỉ phú. Đối với tôi điều đó thật hào hứng và tôi sẵn sàng học để đạt được điều đó. Tôi không có tư tưởng cần

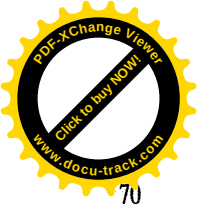

Dạy con làm giàu

một công việc đảm bảo hay một công ty hoặc chính phủ lo cho đời tôi. Vào tuổi năm mươi, tôi biết mình chắc chắn sẽ giàu. Tôi không chỉ nghĩ vậy, tôi biết là vậy. Khi tôi biết điều đó, tư tưởng tôi được nâng cao.

Người bố nhà giáo của tôi có thể thấy rằng tôi đã học tốt nhất bằng cách làm thay vì nghe và đọc. Người khuyến khích ước mơ du hành vòng quanh thế giới của tôi và kết hợp những ước mơ đó với cờ Tỷ phú. Người tìm ra cách khuyến khích tôi học tiếp và giúp tôi tìm thấy một trường học thích hợp nhất với cách học của tôi. Người không quan tâm đến điểm số hoặc tôi có vào được một ngôi trường thanh thế hay không. Người chỉ quan tâm đến việc tôi ở lại trường, lấy bằng đại học và, quan trọng nhất là tiếp tục học. Nói cách khác, bố ruột tôi đã làm bài tập ở nhà của Người.

Người bố giàu đã dạy tôi những điều khác từ cờ Tỷ phú. Người đã dạy tôi một trong những phương pháp để làm giàu. Người thay đổi tư tưởng của tôi bằng cách dạy tôi rằng tôi có thể thắng trong ván cờ cuộc đời ngay cả khi tôi không học giỏi ở trường hoặc có được một công việc lương cao. Người cho tôi thấy phương pháp để thành công của Người, một phương pháp mà tôi đã áp dụng vào đời tôi. Nói cách khác, người bố giàu cũng đã làm bài tập ở nhà của Người. Như Người thường nói: "Con không làm giàu ở chỗ làm. Con giàu lên bằng cách làm bài tập ở nhà của con."

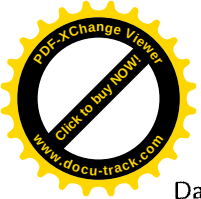

DẠY ĐỖ NHỮNG ĐỨA TRẺ GIÀU CÓ VÀ THÔNG MINH

Vào đầu năm 2000, một trong những công ty hàng đầu về mạng lưới marketing đã mời tôi đến nói chuyện với những người mà họ gọi là “thế hệ nối tiếp” về đầu tư. Tôi không biết họ là những người thế nào và chỉ được biết rằng họ là những người trẻ có bố mẹ thành công trong tiếp thị kinh doanh. Khi tôi hỏi tại sao họ cần phải học về đầu tư, câu trả lời là: “Bởi vì hầu hết các bạn trẻ sẽ được thừa kế công việc kinh doanh hàng triệu đôla, và đôi khi là hàng tỉ đôla. Chúng tôi đã và đang dạy họ những kỹ năng kinh doanh, và hiện nay chúng tôi cần ông dạy họ những kỹ năng đầu tư.” Với câu trả lời đó, tôi biết tại sao tôi được mời nói chuyện với họ.

Tôi có hai ngày ở một khu nghỉ mát để nói chuyện với 75 bạn trẻ, tuổi từ 15 đến 35, về tầm quan trọng của đầu tư. Thật dễ chịu vì không có những câu hỏi đại loại như: “Tôi đào đâu ra tiền để đầu tư?” Người bố giàu của tôi từng nói: “Chỉ có hai dạng vấn đề về tiền bạc. Một là không đủ tiền, và hai là quá dư tiền.” Và những bạn trẻ này gặp phải vấn đề thứ hai.

Vào ngày thứ hai, tôi đã để ý thấy những bạn trẻ này quá là khác biệt. Họ không giống như nhiều bạn trẻ tôi từng gặp trước đây. Những bạn trẻ tuổi đôi mươi này cũng có thể tổ chức những buổi nói chuyện về tiền bạc, kinh doanh, và đầu tư như những người trưởng thành nói chuyện với nhau chứ không phải như những bạn trẻ nói chuyện với người lớn. Tôi đủ già để có thể sinh ra họ, và tôi thường cảm thấy như thể là mình đang nói chuyện với những người ngang hàng qua một bàn họp lớn. Rồi tôi nhận thấy những bạn trẻ này đã lớn lên

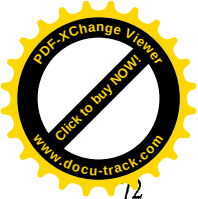
Dạy con làm giàu

71

trong môi trường kinh doanh, nhiều người trong đó đang quản lý lưu lượng tiền mặt khá lớn và những danh mục đầu tư còn lớn hơn cả của tôi. Tôi cảm thấy mình đúng là nhỏ bé, vì sự giàu có mà họ đang sở hữu chứ không phải vì sự kiêu căng hợm hĩnh, tự phụ hay cách biệt mà tôi thỉnh thoảng thấy ở một số người trẻ tuổi. Tôi nhận ra rằng nhiều bạn trẻ ở đây lớn lên ở nhà với bố mẹ họ và công việc kinh doanh của bố mẹ họ. Họ không chỉ thoải mái với người lớn mà họ còn thoải mái nói chuyện với người lớn về tiền bạc và kinh doanh. Tôi đã từng gặp một số bạn trẻ này trước đây, một số chỉ mới 14 tuổi, đứng trước 40.000 người và đọc diễn văn rúng động khắp cả phòng. Mãi đến năm 37 tuổi tôi mới đứng trước đám đông đọc diễn văn, và đó đúng là một bài diễn văn nhạt nhẽo.

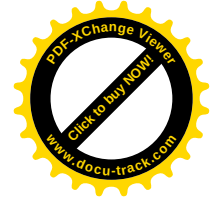
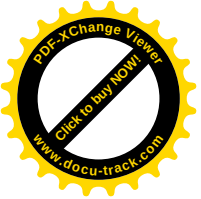
Khi tôi trở về lại sân bay, tôi nhận ra rằng người bạn thân nhất của tôi, Mike, cũng đã được truyền đạt nhiều kinh nghiệm giống vậy. Tôi cũng nhận ra rằng anh đã học chăm chỉ hơn ở trường đại học vì phần thưởng cuối khóa học ở trường kinh doanh là một công việc kinh doanh hơn hàng triệu đôla. Tôi nhận ra rằng tôi cũng có may mắn có được một người bố, đã làm việc ở nhà và có thời giờ dạy dỗ con trai của Người và tôi những kỹ năng sống có thể áp dụng trong thực tế cuộc sống.

Khi tôi bảo người ta cân nhắc đến việc kinh doanh tại nhà - bất kỳ việc gì, từ một mạng lưới tiếp thị cho đến một chuỗi cửa hàng đến việc gì ta có thể tự khởi nghiệp được - tôi có ý nói đến những bạn trẻ tôi gặp trên ngọn núi đó. Một công việc kinh doanh tại nhà có thể cho ta lợi ích còn hơn cả nguồn thu nhập thêm và miễn thuế, và một số lợi ích đó thật là vô

giá và vô hạn. Đối với một số người có con, một công việc kinh doanh tại nhà là cách làm bài tập và dạy con làm điều đó. Như người bố giàu của tôi từng nói: “Ta không làm giàu ở chỗ làm. Ta làm giàu tại nhà.” Và điều đó có lẽ bao hàm sự giàu có không chỉ về tiền bạc.

Trong lịch sử, một số người giàu nhất trên thế giới giàu lên bằng cách khởi đầu tại nhà. Henry Ford bắt đầu trong garage nhà ông. Hewlett-Packard được sáng lập trong một garage. Michael Dell khởi nghiệp trong một căn phòng u ám. Colonel Sanders đã không giàu cho đến sau khi một xa lộ đã được xây ngang qua nhà hàng của ông. Cho nên lời khuyên của người bố giàu rằng bạn không giàu lên ở chỗ làm đã đúng với rất nhiều người giàu.

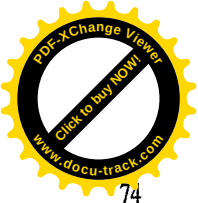
CHƯƠNG 5

Con bạn sẽ cần bao nhiêu phương pháp để thành công?

Nhìn lại cuộc đời của người bố giàu và người bố nghèo, tôi đã nhận ra ai thành công hơn ai đơn giản vì người đó có nhiều *phương pháp để thành công* hơn.

Bạn của tôi - Adrian - đã làm việc nhiều năm cho một tập đoàn lớn và vào đầu năm 1990 cô đã nghỉ việc. Với sự cầu tiến và luôn muốn tự mình kinh doanh, Adrian đã mua lại quyền kinh doanh một đại lý du lịch bằng tiền để dành và tiền nghỉ việc từ công ty cũ. Khi cô điều hành đại lý của mình, các công ty hàng không bắt đầu cắt giảm tiền hoa hồng trên mỗi vé mà đại lý bán được. Tiền hoa hồng trước kia là 800 đôla, nay chỉ còn dưới 100 đôla, thậm chí có lúc chỉ còn 50 đôla. Cô đang phải đối mặt với việc đóng cửa đại lý, và lần này cô sạch nhẵn tiền tiết kiệm và sẽ không nhận được xu nào tiền nghỉ việc từ đại lý của mình. Cô đang rao bán đại lý du lịch của mình, nhưng giá của nó đã sụt thê thảm vì hoa hồng của các hãng hàng không ngày càng giảm.

Tôi tin rằng một trong những lý do khiến Adrian túng thiếu lúc về già là cô không có đủ phương pháp để thành

công chuẩn bị sẵn cho suốt cuộc đời. Adrian không phải là người duy nhất tôi biết đang phải sống chật vật bởi vì cô thiếu phương pháp để thành công. Có nhiều người học giỏi nhưng ra trường vẫn không có đủ phương pháp để thành công trong cuộc đời. Chương này sẽ giúp các bậc bố mẹ chuẩn bị đầy đủ phương pháp để giúp con mình thành công trong cuộc đời.

CON BẠN CẦN TỐI THIỂU BA PHƯƠNG PHÁP ĐỂ THÀNH CÔNG

Có ba phương pháp cơ bản mà một đứa trẻ cần phải học để thành công trong công việc và tài chính trên đường đời:

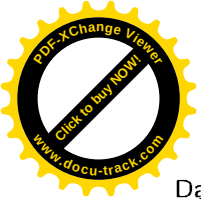
Một phương pháp *trong học tập*

Một phương pháp *trong công việc*

Một phương pháp *trong tài chính*

PHÁT HUY MỘT PHƯƠNG PHÁP ĐỂ THÀNH CÔNG TRONG HỌC TẬP

Giai đoạn từ lúc mới sinh ra cho đến năm 15 tuổi rất quan trọng; đó là thời gian trẻ con tìm kiếm và phát huy một phương pháp để thành công trong học tập của mình. Nếu một đứa trẻ thích thú trường học, học hành tốt và luôn đạt điểm cao, thì đứa trẻ đó sẽ phát huy được một phương pháp để học giỏi. Nếu trẻ chật vật trong việc học hành ở những năm đầu đời, hoặc có cảm giác không được thông minh như những đứa trẻ đồng trang lứa khác, thì chúng có thể sẽ tự ti mặc cảm, có thái độ không ưa trường học, và những năm cấp sách đến

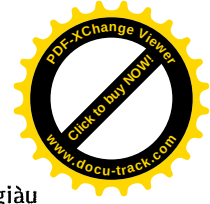
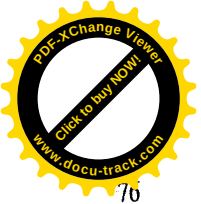
Dạy con làm giàu

trường đối với chúng sẽ là cực hình. Đứa trẻ có thể cảm thấy mình “ngu xuẩn” và thấy không thể sống nổi trong hệ thống giáo dục. Chúng bắt đầu bị gán những biệt danh tệ hại như “chậm phát triển” thay vì được gọi bằng những từ mỹ miều như “tài năng”, “sáng láng” hay “có năng khiếu”. Là một người lớn tôi ghét bị gán cho những biệt danh xấu như “ngu dần”. Bạn có nghĩ những đứa trẻ 11, 12 tuổi thích những biệt danh như vậy không?

Hệ thống đánh giá kết quả học tập là một lý do nữa để trẻ em thấy ít an toàn về mặt giáo dục. Trên đồ thị của hệ thống, nếu có 10 đứa trẻ thì sẽ có 2 đứa trên đỉnh đường cong, 2 đứa ở đáy đường cong và 6 đứa ở giữa. Thông thường, trong các cuộc kiểm tra năng lực học tập, tôi thường được đánh giá là thuộc 2% ở trên về tiềm năng nhưng lại thuộc 2% ở dưới về điểm số. Người bố nhà giáo của tôi thường nói về phương pháp đồ thị để đánh giá học sinh: “Học đường đúng là một hệ thống *loại trừ* hơn là một hệ thống *giáo dục*.” Với tư cách là một người bố, ông có trách nhiệm giữ cho tôi được an toàn về tinh thần và cảm xúc, và giúp tôi tránh khỏi bị hệ thống loại trừ.

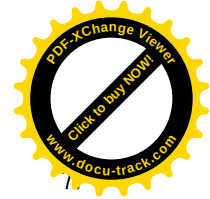
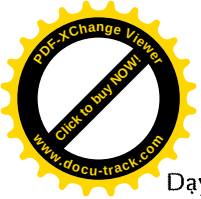
SỰ THAY ĐỔI NĂM CHÍN TUỔI

Triết lý giáo dục của một nhà giáo dục hàng đầu - Rudolf Steiner - đã được kết hợp chặt chẽ trong các trường học Waldorf, được đánh giá là một trong những hệ thống trường học phát triển nhanh nhất trên thế giới hiện nay. Steiner thường nói và viết về “sự thay đổi năm 9 tuổi.” Sự khám phá của ông là khoảng độ 9 tuổi, trẻ em bắt đầu tách khỏi tính cách của bố

mẹ và tự hình thành tính cách của mình. Steiner đã khám phá ra rằng đây thường là một giai đoạn trẻ con cảm thấy cô độc. Đứa trẻ bắt đầu tìm kiếm “cái tôi” của nó trong cái “chúng tôi, chúng ta” của gia đình. Trong giai đoạn này, đứa trẻ cần học những kỹ năng sống thực tế. Vì lý do này, những đứa trẻ học tập ở hệ thống Waldorf vào độ tuổi này sẽ được dạy trồng vườn, xây nhà chòi, nướng bánh mì, và những thứ giống vậy. Không phải là chúng học nghề cho tương lai mà là chúng đang học các kỹ năng này như một sự đảm bảo cá nhân rằng chúng có thể tự tồn tại được. Đứa trẻ cần biết rằng chúng có thể tồn tại trong giai đoạn này để tìm kiếm đặc điểm riêng của mình. Nếu chúng không phát triển được một cảm giác an toàn nào trong giai đoạn này thì hậu quả có thể ảnh hưởng mạnh mẽ lên các đường hướng và lựa chọn trong tương lai của chúng. Hiển nhiên, mỗi đứa trẻ phản ứng lại sự khủng hoảng tính cách này khác nhau, và đó là lý do tại sao những quan sát và cảm nhận cẩn thận của các bậc phụ huynh lại cần đến vậy. Một thầy giáo với 30 học sinh không thể nhận ra được từng sự lựa chọn và nhu cầu khác nhau của các học sinh mình ở độ tuổi này.

Người bố học thức của tôi không tán thành công trình của Rudolf Steiner, nhưng ông công nhận giai đoạn phát triển này trong cuộc đời đứa trẻ. Khi Người để ý thấy rằng tôi không học giỏi ở trường, và tôi bị Andy Kiến ảnh hưởng thế nào khi tôi thông báo rằng Andy là thiên tài còn tôi thì không, Người bắt đầu quan sát và hướng dẫn tôi một cách tường tận hơn. Đó là lý do Người khuyến khích tôi chơi thể thao nhiều hơn.

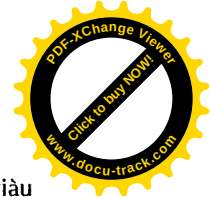
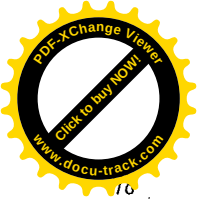
Dạy con làm giàu

Người biết rằng Andy học bằng cách đọc và tôi học bằng cách làm. Người muốn tôi biết rằng tôi cũng có thể thành công trong học tập theo cách riêng của tôi. Người muốn tôi tìm ra cách để giữ được sự tự tin trong trường học, ngay cả khi qua thể thao hơn là qua các môn học lý thuyết.

Gia đình tôi cũng gặp vấn đề về tiền bạc vào thời điểm tôi 9-10 tuổi. Tôi đoán là người bố học thức đã nhận ra rằng sự thiếu khả năng kiếm tiền của Người đã ảnh hưởng đến tôi như thế nào. Người biết rằng tôi thường thấy mẹ ngồi khóc trước những hóa đơn cần trả. Tôi nghĩ Người biết rằng tôi có lẽ sẽ tìm kiếm một phong cách khác hẳn Người, và tôi đã làm vậy. Tôi bắt đầu học với người bố giàu năm 9 tuổi. Nhìn lại, tôi đã tự tìm ra được câu trả lời về cách tôi có thể giúp gia đình trong giai đoạn khó khăn về tài chính này. Rõ ràng là tôi đang tìm kiếm một tính cách không giống bố mẹ tôi.

PHƯƠNG PHÁP CỦA ADRIAN NGƯỢC VỚI PHƯƠNG PHÁP CỦA TÔI

Bởi vì trước đây Adrian học tập tốt ở trường nên tôi khuyên cô trở về trường để học một lĩnh vực mới. Phương pháp học tập của tôi khác với của Adrian. Đó là phương pháp tôi đã học năm 9 tuổi - tìm một chuyên gia giỏi và học bằng cách làm. Ngày nay tôi vẫn tìm những chuyên gia giỏi để học hỏi. Tôi tìm những chuyên gia giỏi đã làm những việc tôi muốn làm, hoặc tôi nghe họ nói về những gì họ đã làm. Tôi cũng đọc, nhưng đó là cách sau cùng. Thay vì trở về trường để học kinh doanh, tôi tự xây dựng công ty cho mình, bởi vì tôi học

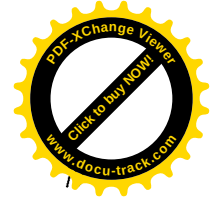
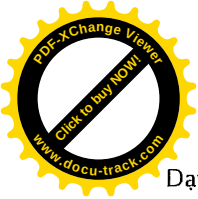

Dạy con làm giàu

bằng cách làm hơn là học bằng cách ngồi trong lớp. Tôi tìm kiếm một chuyên gia giỏi, hành động, phạm sai lầm, và tìm sách hoặc băng nói về những sai lầm tôi mắc phải để học hỏi từ những sai lầm. Ví dụ, khi chiến dịch tiếp thị - một trong những công việc của tôi - bị thất bại, tôi vào một phòng học lớn và tìm cách để có câu trả lời mới mẻ. Ngày nay, là một nhà tiếp thị khá giỏi... nhưng tôi sẽ không được như vậy nếu tôi chỉ ngồi trong lớp, đọc sách và nghe giảng từ những người thầy có lẽ không có công ty riêng nào để làm chủ cả.

Mỗi đứa trẻ sẽ có một phương pháp độc đáo riêng để thành công trong học tập. Việc của bố mẹ là quan sát và hỗ trợ để chúng chọn được phương pháp học tập tốt nhất. Nếu đứa trẻ học không giỏi ở trường, hãy gần gũi với trẻ hơn để hỗ trợ nó tìm cách tốt nhất để học giỏi.

Nếu con bạn học giỏi và thích đi học, thì bạn thật hạnh phúc. Hãy để chúng vượt trội hơn và tận hưởng điều đó. Nếu chúng không thích trường học, hãy làm cho chúng biết rằng chúng vẫn có tài năng, và khuyến khích chúng tìm ra cách học trong một hệ thống chỉ cần có một tài năng. Nếu chúng có thể làm được, chúng sẽ đạt được những kỹ năng để có thể tồn tại trong thế giới thực, một thế giới đòi hỏi nhiều tài năng khác nhau để tồn tại. Đó là những gì bố tôi đã khuyến khích tôi làm. Người khuyến khích tôi tìm ra phương cách học tập cho mình, mặc dù thực tế là tôi ghét những gì tôi học. Đó là một sự rèn luyện chuẩn bị cho cuộc sống thực tế sau này.

Dạy con làm giàu

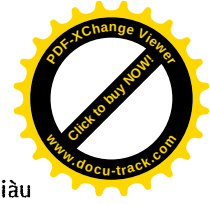
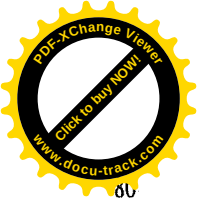
SỰ TỰ NHẬN THỨC BỊ ĂN MÒN

Tôi đã nói rằng nợ nần và mất cảm giác an toàn về tài chính có thể làm ăn mòn sự tự nhận thức về tài chính của một người. Nói cách khác, nếu bạn có quá nhiều thất bại về tài chính hoặc cảm thấy sa lầy trong việc cần sự an toàn trong công việc và trang trải mọi thứ, thì sự tự nhận thức về tài chính của bạn có thể bị đông đặc. Đối với chuyện học hành cũng vậy, nếu chúng ta nói rằng đứa trẻ không thông minh như những đứa trẻ khác thì chúng cũng có cảm giác ghét chuyện học. Nếu không có sự ủng hộ của bố tôi, tôi có thể đã nghỉ học từ lâu chỉ vì không ai muốn cảm thấy mình ngu dốt. Tôi biết mình không dốt. Tôi biết mình chỉ chán ngán những môn đang phải học ở trường thôi. Tuy nhiên, những điểm số tồi tệ ở trường của tôi vẫn bắt đầu ăn mòn sự tự nhận thức về học hành của tôi. Chính người bố thông thái của tôi đã giúp tôi qua khỏi giai đoạn khó khăn đó trong đời.

Dù cho con bạn có học giỏi hay không, hãy quan sát và khuyến khích chúng tìm ra phương pháp học tập, bởi vì một khi chúng ra trường và bước vào đời, sự giáo dục của chúng mới thực sự bắt đầu.

NHỮNG MỐI QUAN TÂM CỦA NGƯỜI BỐ THÔNG THÁI CỦA TÔI

Một vài năm trước, người bố nhà giáo của tôi đã cố thử thay đổi hệ thống. Người biết rằng những đứa trẻ khác nhau thì sẽ có những năng khiếu khác nhau. Người cũng nhận ra rằng hệ thống là một dạng “một cỡ cho tất cả mọi người”, hệ

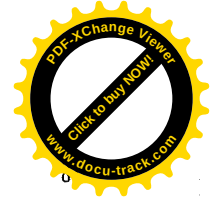
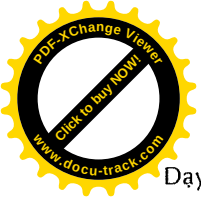

Đay con làm giàu

thống này chỉ thích hợp với khoảng 30% trẻ và đúng là đáng sợ đối với những đứa trẻ còn lại. Người thường nói: “Lý do hệ thống giáo dục không thay đổi là vì nó không được thiết kế để thay đổi. Nó là một hệ thống được thiết kế để tồn tại vĩnh cửu.”

Hầu như ai cũng biết các thầy cô đang cố hết sức để dạy bọn trẻ. Vấn đề ở chỗ, một hệ thống như đề cập ở trên chỉ sẽ làm chậm chúng lại thay vì thay đổi để thúc đẩy chúng. Đối với tôi, đó là một hệ thống cứng nhắc. Đó là công ty duy nhất mà tôi biết không cung cấp nổi cho khách hàng những gì họ cần mà còn đổ lỗi cho khách hàng. Thay vì nói chúng ta có một hệ thống đáng chán thì họ nói: “Con cái bạn chậm quá!” hoặc “Các giáo viên có sự yếu kém trong việc giảng dạy.” Như tôi đã nói, đó là đơn vị duy nhất đổ lỗi cho khách hàng những sai lầm của mình.

Trước đây người bố ruột tôi đã nhận ra rằng đó là một hệ thống có những chỗ rạn nứt kinh khủng bên trong. Người rất bức khi phát hiện ra rằng hệ thống giáo dục được hầu hết các nước nói tiếng Anh áp dụng là một hệ thống giáo dục có nguồn gốc hàng trăm năm trước ở nước Phổ. Người còn bức mình hơn khi nhận thấy mình cũng là một phần của hệ thống được thiết kế không phải để giáo dục trẻ em mà để tạo nên những người lính và người làm thuê tốt. Một hôm Người nói với tôi: “Lý do chúng ta có từ ‘nhà trẻ’ trong hệ thống giáo dục là vì hệ thống của chúng ta có nguồn gốc hàng trăm năm trước từ nước Phổ, từ ‘nhà trẻ’ là theo tiếng Phổ. Nói cách khác, một nhà trẻ để chính quyền giáo dục, hoặc ‘truyền bá’.

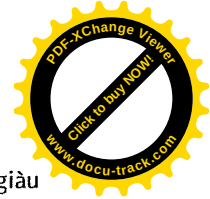
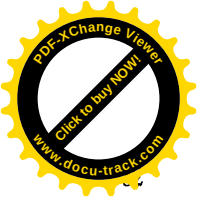
Dạy con làm giàu

Đó là một hệ thống được thiết kế để lấy đi trách nhiệm giáo dục khỏi bố mẹ và dạy cho trẻ em cách phục vụ tốt nhất cho nhu cầu và mong muốn của chính quyền.”

TỪ SAMURAI ĐẾN BÁC SĨ ĐẾN THẦY GIÁO

Bên nội tôi có truyền thống chiến đấu, nhiều người thuộc samurai trong thời đại phong kiến ở Nhật. Nhưng sau khi giao thương với phương Tây được Commodore Perry mở ra, hệ thống của chế độ phong kiến bắt đầu tàn lụn. Gia đình bên nội tôi bắt đầu từ bỏ con đường samurai và trở thành những bác sĩ y khoa. Ông nội tôi được định sẵn để trở thành một thầy thuốc, nhưng ông đã bỏ đến Hawaii, ông đã phá vỡ dây chuyền. Mặc dù ông nội tôi không phải là một bác sĩ, nhưng bố tôi vẫn mong được vào trường y, nhưng ông cũng lại phá vỡ dây chuyền đó.

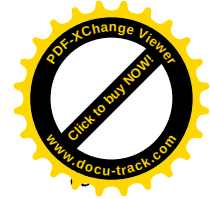
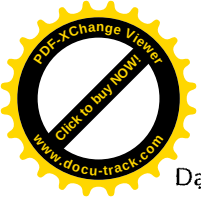
Khi tôi hỏi bố tôi tại sao Người không làm bác sĩ thì Người trả lời: “Lúc bố còn học trung học, bố bắt đầu tự hỏi tại sao nhiều bạn học đột nhiên nghỉ học giữa chừng. Hôm trước bạn bố còn đó, hôm sau đã không thấy trong lớp nữa. Bố bắt đầu tò mò và bắt đầu tìm hiểu về bạn giám hiệu. Bố sớm phát hiện ra rằng đồn điền mía đường và trồng thơm (dứa) yêu cầu các trường học đánh rớt ít nhất là 20% trẻ di cư từ châu Á. Đó là cách đồn điền đảm bảo là họ có một đội ngũ nhân công thủ công thất học ổn định. Máu bố sôi lên khi nhận ra điều đó, và bố đã quyết định bước vào lĩnh vực giáo dục thay vì vào y tế. Bố muốn đảm bảo rằng tất cả mọi đứa trẻ đều có cơ hội được giáo dục tốt như nhau. Và bố sẵn sàng đấu tranh vì điều đó.”

Dạy con làm giàu

Bố tôi đã đấu tranh cả đời để thay đổi hệ thống và cuối cùng nỗ lực của ông bị đánh bại. Gần cuối đời, ông được công nhận là một trong hai nhà sư phạm hàng đầu trong lịch sử 150 năm của nền giáo dục công ở Hawaii. Mặc dù Người được những người trong hệ thống công nhận vì lòng can đảm, nhưng hệ thống nhìn chung vẫn còn như cũ. Như tôi đã nói, đó là hệ thống được thiết kế cho sự tồn tại hơn là cho sự thay đổi. Điều đó không có nghĩa là hệ thống đã không làm việc tốt cho nhiều người. Nó đã làm một công việc xuất sắc cho khoảng 30% số người làm việc tốt trong hệ thống. Vấn đề ở chỗ, hệ thống hiện nay đã được tạo ra từ hàng trăm năm trong thời đại nông nghiệp, thời đại trước cả xe hơi, máy bay, radio, tivi, máy tính và Internet. Đó là hệ thống đã không đứng vững nổi trước những thay đổi về kỹ thuật cũng như về xã hội. Đó là một hệ thống mạnh hơn cả khủng long và dai như cá sấu. Đó là lý do bố tôi chịu khó hướng dẫn cách học ở nhà, Người thường nói với các con: “Điểm cao không quan trọng bằng việc phát hiện ra năng khiếu của các con.” Nói cách khác, mọi đứa trẻ đều học khác nhau. Tùy bố mẹ có chịu khó quan sát những cách giúp con họ học tốt hay không - và hỗ trợ con trong việc phát triển phương pháp để thành công trong học tập của chúng.

Bất cứ khi nào tôi thấy những đứa trẻ là tôi thấy ngay những thiên tài nhỏ tuổi hào hứng học hỏi. Mấy năm sau, có khi tôi lại thấy những đứa trẻ thần đồng đó đang chán học, và tự hỏi tại sao chúng bị ép buộc học những điều mà chúng cảm thấy là không thích hợp. Nhiều học sinh cảm thấy bị sĩ

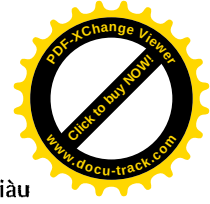
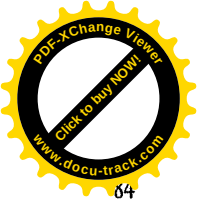

Dạy con làm giàu

nhục vì chúng bị xếp loại dựa trên cùng những môn mà chúng không hề ưa thích và rồi bị gán cho là thông minh hay không thông minh. Một anh bạn trẻ đã nói với tôi: “Chẳng phải là cháu không thông minh. Chỉ vì cháu không quan tâm thôi. Trước hết hãy nói cho cháu biết tại sao cháu nên quan tâm đến những môn học đó và cháu có thể sử dụng kiến thức đó như thế nào, rồi cháu sẽ học tốt môn học đó.”

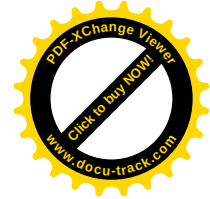
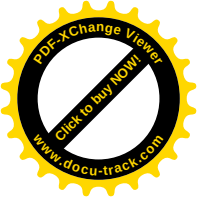
Vấn đề này quan trọng hơn cả chuyện điểm cao điểm thấp. Người bố thông thái của tôi dĩ nhiên đã nhận ra là điểm số có thể ảnh hưởng đến tương lai của một học sinh một cách tích cực hay tiêu cực, nhưng Người cũng quan tâm đến sự ảnh hưởng của điểm *kém* có thể có trên sự tự nhận thức và tự tin của một học sinh. Người thường nói: “Nhiều đứa trẻ bước vào trường với sự hào hứng học hỏi nhưng chẳng bao lâu khi ra trường chỉ học được việc chán ghét học hành.” Lời khuyên của Người là: “Nếu một vị bố mẹ có con ghét phải đi học, việc quan trọng nhất của vị đó là ở giai đoạn này trong cuộc đời của trẻ, đừng ép trẻ phải đạt điểm cao: việc quan trọng nhất là đảm bảo cho con mình duy trì được sự yêu thích học hỏi bẩm sinh. Hãy phát hiện ra năng khiếu bên trong con bạn, hãy phát hiện ra những gì mà con quan tâm muốn học, và giữ cho chúng luôn hào hứng trong chuyện học, ngay cả không phải trong trường học.”

Thực tế là ngày nay trẻ con học nhiều hơn chúng ta trước kia. Nếu không vậy, chúng sẽ bị rớt lại trong 2 phương pháp để thành công kế tiếp, sẽ được đề cập trong chương tiếp theo. Đó là lý do mà theo tôi, việc phát triển phương pháp để

Dạy con làm giàu

thành công trong học tập của con bạn ở nhà quan trọng hơn nhiều so với điểm số chúng nhận được ở trường. Như cả hai người bố tôi đã nói: “Việc giáo dục thực sự của bạn bắt đầu khi bạn ra trường và bước vào đời.”

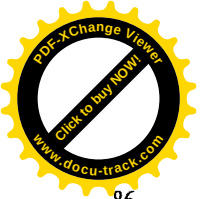
CHƯƠNG 6

Con bạn có trở nên vô dụng khi tới tuổi 30?

Khi tôi còn nhỏ, bố mẹ tôi đã đưa ra hướng đi tương lai của tôi là đi học, tốt nghiệp ra trường, tìm một việc làm và trở thành một người làm thuê trung thành, cố hết sức để thăng tiến dần trong công ty và làm ở đó cho tới khi nghỉ hưu. Sau khi nghỉ hưu tôi sẽ nhận được chiếc đồng hồ vàng và chơi golf trong một hội những người nghỉ hưu nào đấy, và thường lái xe ra về trong ánh hoàng hôn.

“GỪNG CÀNG GIÀ CÀNG ÍT CAY!”

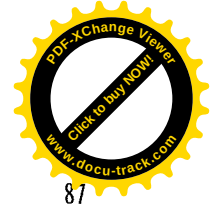
Ý tưởng có một công ăn việc làm trọn đời là ý tưởng của thời đại Công nghiệp. Từ năm 1989, khi bức tường Berlin sụp đổ và World Wide Web xuất hiện và phát triển ở khắp mọi nơi, thì cả thế giới cùng những luật lệ thuê mướn đã thay đổi. Theo đó, luật “gừng càng già càng cay” (đối với việc kinh doanh) - đúng với thời đại Công nghiệp; nay, trong thời đại Công nghệ Thông tin, điều đó đã bị đảo lộn thành “gừng càng già càng ít cay”.

Chính vì vậy mà nhu cầu về phương pháp để thành công *trong học tập* của đứa trẻ ra đời, nhằm giúp nó theo kịp những thay đổi đang diễn ra. Phương pháp để thành công trong học tập phải được thực hiện tốt và phát triển cùng nhịp với những thay đổi của phương pháp để thành công *trong nghề nghiệp* của đứa trẻ. Nói cách khác, rất nhiều khả năng con cái bạn sẽ bị lạc hậu khi bước vào tuổi 30; và chúng cần phải học một phương pháp mới để thành công trong công việc, hầu đáp ứng những thay đổi của thị trường lao động. Hay, nếu con bạn có ý nghĩ về một nghề nghiệp suốt đời, không chịu học hỏi và chuẩn bị tốt cho những thay đổi nhanh chóng thì cứ mỗi năm trôi qua con bạn sẽ càng có nguy cơ bị rớt lại đằng sau.

ĐIỂM SỐ CAO KHÔNG CÓ NHIỀU Ý NGHĨA LẮM

Tương lai không thuộc về đứa trẻ ra trường với điểm số cao, mà rơi vào tay đứa trẻ có phương pháp học tập tốt nhất và những ý tưởng thiên về khoa học kỹ thuật mới nhất. Quan trọng hơn việc học như thế nào để có điểm kiểm tra cao, đứa trẻ cần học cách học; học cách thay đổi; và học cách thích nghi nhanh hơn. Tại sao vậy? Đó là vì rất nhiều trong số những kỹ năng các ông chủ và các doanh nghiệp cần nhân viên có để trả lương cao cho họ trong tương lai lại thường không được dạy ở các trường ngày nay. Hãy cứ nhìn vào bầu không khí kinh doanh ngày nay, người được đòi hỏi nhiều nhất là người am hiểu về mạng (Web) - một lĩnh vực không được dạy ở trường cách đây vài năm. Người ít được đòi hỏi hơn là những người thuộc thế hệ của tôi, người muốn có lương cao nhưng lại nằm ngoài rìa thời đại Công nghệ Thông tin.

Dạy con làm giàu

87

SỰ KHAN HIẾM NHÂN CÔNG

Nói về những người trở nên thừa thãi trong tình hình khan hiếm nhân công thì quả là lạ. Những người bạn vô tư của tôi nói rằng: “Ừm, ngộ nhờ tôi già đi và có hạn chế về kỹ năng vi tính thì sao? Có rất nhiều công việc mà, và tôi có thể ra giá bất cứ ở đâu tôi muốn làm.”

Sở dĩ có sự khan hiếm nhân công đơn giản là vì nền kinh tế chúng ta đang bùng nổ. Hàng tỉ đôla đổ vào những công ty có nguy cơ sẽ không còn hoạt động kinh doanh trong vòng vài năm nữa. Khi nhiều công ty ềo uột về kỹ thuật bắt đầu ngưng hoạt động vì hết tiền, thì thị trường sẽ một lần nữa lại bị ngập lụt bởi vô số nhân công. Và khi những công ty đóng cửa thì sẽ kéo những ngành kinh doanh khác đóng cửa theo.

BAO NHIÊU TUỔI LÀ QUÁ GIÀ?

Trong chuyến đi Australia gần đây, bạn tôi, Kelly Richie trao cho tôi một bản photo từ *West Australian*, một tờ báo địa phương. “Anh đọc đi,” Kelly bảo, “Bài báo này tóm tắt điều mà bao năm rồi anh cố nói với mọi người để biết xem ‘bao nhiêu tuổi là quá già’. Nó xác định tuổi hiện tại của mỗi người gắn với nghề nghiệp của họ.” Trang báo số ngày 08-4-2000 chạy tít lớn **BẠN ĐANG VƯỢT QUA NÓ?** Bài báo còn kèm theo những tấm hình chụp một người thiết kế đồ họa trẻ, một vận động viên thể dục dụng cụ, một luật sư và một người mẫu thời trang. Dưới hình của từng người đều có câu chú thích bằng chữ in hoa, đậm như sau:

1. NHÀ THIẾT KẾ ĐỒ HỌA: SỬ DỤNG TRONG VÒNG 30 NĂM

2. VẬN ĐỘNG VIÊN THỂ DỤC DỤNG CỤ: SỬ DỤNG TRONG VÒNG 14 NĂM

3. LUẬT SƯ: SỬ DỤNG TRONG VÒNG 35 NĂM

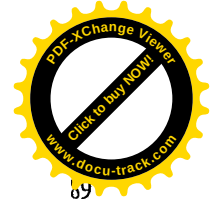
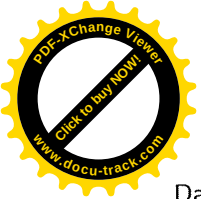
4. NGƯỜI MẪU: SỬ DỤNG TRONG VÒNG 25 NĂM

Nói rõ hơn, trong những ngành nghề kể trên khi bạn gấp nghề tới những tuổi đó tức là bạn đã quá già. Bài báo mở đầu bằng câu chuyện về một người mẫu không còn là siêu mẫu làm ra 2000 đôla một tuần nữa. Ở tuổi 28 cô thất nghiệp. Bài báo giải thích kỹ hơn:

Nhiều nghề có gắn những sợi dây báo động nghề nghiệp căng sát mặt đất - ở những cột mốc 20, 25, 30 hay 40. Cho dù những sợi dây này được căng ở đâu thì cũng phải cách tuổi nghỉ hưu rất xa. Điều đó có thể là do cơ thể: nhan sắc của người mẫu tàn tạ, những vòng đo không còn chuẩn xác như trước nữa. Có thể là do trí não: nhà toán học ngày càng hay tính toán sai; những nhà quảng cáo đại tài không còn những ý tưởng đáng đồng tiền bát gạo nữa. Có thể liên quan đến sức chịu đựng: những chủ ngân hàng và những luật sư kiệt quệ, ly dị, kiệt sức (hay cả ba) vào lúc 40 tuổi. Điều đó không có nghĩa là bạn sẽ không bao giờ làm việc nữa, nhưng cơ hội để tiến tới đỉnh cao đã trôi qua. Bạn sẽ là một kẻ về đích sau.

Bài báo tiếp:

Cái thời mà bạn khởi đầu sự nghiệp lúc 20 tuổi, làm việc cần mẫn trong nhiều năm và từ từ nhích lên địa vị cao hơn cho đến khi đáp xuống đâu đó gần đỉnh ở tuổi 55 hay 60 đã qua lâu rồi. Sự thật ngày nay là nếu bạn không làm được điều đó trước 40 tuổi thì bạn

Dạy con làm giàu

69

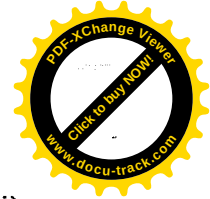
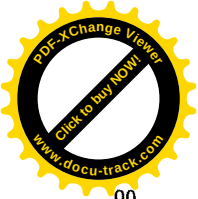
sẽ không bao giờ làm được nữa. Và trong một số ngành nghề, bạn sẽ biết được lúc 20 hay 25 tuổi mình có cần bắt đầu nghĩ đến khởi nghiệp trong bụi rậm bằng ngành kinh doanh máy xén cỏ hay không. Các thành phố lớn đầy những nhà thiết kế già đang vẽ vờ vớ vẩn, đang nhào nặn vài cái bình gốm, hay thậm chí đang điều hành một tiệm bánh ở địa phương.

Bà Di Rachinger - Giám đốc phụ trách việc làm của Đại học Melbourne - nói rằng khuynh hướng của sự nghiệp ngày nay - lên đến đỉnh điểm ở tuổi 40 và bắt đầu tuột dốc từ đó, có nghĩa là người ta cần làm việc với tâm trí hướng tới một công việc khác và dành thời gian để đào tạo lại hoặc để tiếp thu những cái mới phục vụ cho công việc mới. Bà nói một số ngành nghề, kể cả nghề thiết kế đồ họa được coi là trẻ và hàng đầu, cần phải loại trừ những người trên 40.

Thế điều gì xảy ra cho những người lao động già ấy? Bài báo viết:

Trong những ngành nghề bấp bênh, và có nhịp thay đổi nhanh như thế, mỗi người lính thường có khuynh hướng là một Melissa - trẻ, đầy tham vọng, và sẵn sàng làm 12 giờ một ngày.

Những người ưu tú nhất trong số những lao động lớn tuổi thường luân chuyển bên trong bộ máy quản lý. Nhưng những người còn lại cảm chắc sẽ bị đẩy ra ngoài. Tháng 9 vừa qua, một công ty máy tính rao tuyển một người chuyên xử lý sự cố chương trình. Đương nhiên, mọi bộ hồ sơ vào vòng phỏng vấn đều được tô vẽ một cách đẹp đẽ bằng tất cả những tiêu chuẩn cần phải có cho từng chi tiết một của những kỹ năng máy tính.

Và dĩ nhiên, tất cả các ứng viên đều có khả năng làm công việc đó, nếu được cho cơ hội. Vậy thì, những người phỏng vấn làm như thế nào để “phân biệt vàng thau”?

Rất đơn giản. “Chúng tôi chỉ việc nhìn vào ngày tháng năm sinh của ứng viên và chia họ ra thành trên 35 và dưới 35,” những người trong cuộc tiết lộ. “Và chúng tôi vứt ‘những người trên 35’ vào chồng hồ sơ bị loại.” Cách làm đó rõ ràng là không thuyết phục lắm, nhưng về mặt nào đó nó đã dựa theo thuyết đơn giản của Darwin.”

Những người thích hợp nhất thì tồn tại, và thất bại cho những người già.

LÀM VIỆC CẬT LỰC VỚI CÔNG VIỆC KHÔNG LỐI THOÁT (KHÔNG HƯỚNG TIẾN THÂN)

Kelly Richie đưa tôi bài báo BẠN ĐANG VƯỢT QUA NÓ? bởi vì nhiều năm liền tôi thường nói với những học trò của mình: “Hầu hết mọi người làm theo lời khuyên của bố mẹ họ - ‘đi học, đạt điểm cao và tìm việc’. Đó là một ý nghĩ lạc hậu, một ý nghĩ của thời đại Công nghiệp. Vấn đề là những người làm theo lời khuyên đó rốt cuộc bị kẹt trong một công việc không lối thoát. Có thể họ được điểm cao, có công ăn việc làm ổn định, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng vấn đề là, công việc đó không đi cùng với một cái thang.”

Có những người vẫn đang làm việc, có thu nhập khá, nhưng trí óc và thể xác họ đã mệt mỏi rã rời, không ít người đã kiệt quệ... và không hề có thang để trèo ra hay leo lên đỉnh. Ở đâu đó trên đường đi, họ đụng vào sợi dây báo động

nghề nghiệp hồi nào không hay. Trong khi họ vẫn có công ăn việc làm hoặc vẫn còn có doanh nghiệp thì đột nhiên cái thang lên đỉnh bỗng biến mất. Tôi có nhiều bạn bè học giỏi trong trường, sau khi ra trường có việc làm và đạt tới một mức độ thành công nào đó ở tuổi 40, nhưng rồi sự nhàm chán trong công việc chững lại và phía đối bên kia đã hiện ra. Trong những trường hợp này, tôi tin là phương pháp để thành công trong nghề nghiệp đã không còn tác dụng, bởi vì *phương pháp để thành công trong học tập* cũng đã ngừng rồi. Nói cách khác, bạn bè tôi vẫn còn đang sử dụng cùng một phương pháp để học tập thành công, và phương pháp đó đang ngừng tỏa phép màu trong công việc.

GIÀU CÓ Ở TUỔI 40 VÀ KHÁNH KIỆT Ở TUỔI 47

Tôi có người bạn cùng lớp học rất giỏi thời học trung học. Sau đó anh vào học ở một trường đại học danh giá. Anh gia nhập câu lạc bộ golf của cha mình, cưới một cô vợ - cha cô cũng sinh hoạt ở cùng câu lạc bộ - có con, và giờ con cái anh học ở ngôi trường tư ngày xưa anh học.

Sau vài năm làm việc, tích lũy chút ít kinh nghiệm và chơi golf với những người thành đạt, anh có tên trong những giao dịch nhà đất rất lớn. Gương mặt tươi cười của anh đã xuất hiện trên trang bìa những tạp chí kinh doanh địa phương và anh được ca tụng là một trong những nhà kinh doanh hàng đầu của thế hệ anh. Khi đến tuổi 40, anh đã an vị cuộc đời. Vào cuối thập niên 1980, thị trường nhà đất ở Hawaii bỗng xấu đi khi Nhật rút tiền đầu tư của họ ra khỏi bang này, và anh mất gần

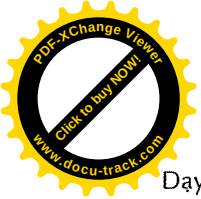
hết gia tài của mình. Anh và vợ chia tay vì anh ngoại tình, và bây giờ anh phải cưu mang hai gia đình. Anh tán gia bại sản ở tuổi 47 với những hóa đơn khổng lồ cần phải trả.

Tôi gặp anh cách đây vài tháng. Anh đã bước qua tuổi 50, đã hồi phục phần lớn những mất mát và thậm chí còn có một người bạn đời mới. Nhưng dấu anh khẳng định rằng mọi sự vẫn ổn và anh đang làm tốt, tôi vẫn thấy lửa đã tắt. Có cái gì đó đã thay đổi bên trong, anh thậm chí còn làm việc quyết liệt hơn để duy trì hình ảnh những năm quá khứ của mình. Hình như anh có vẻ bồn chồn và yếm thế hơn.

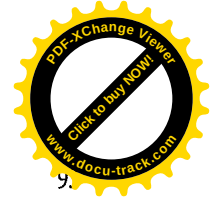
Một lần trong bữa ăn tối, người bạn đời của anh nói với chúng tôi về việc kinh doanh Internet mới mà cô vừa khởi sự. Cô rất hào hứng, doanh nghiệp của cô đang phát đạt và nhận được hợp đồng từ khắp nơi trên thế giới. Đột nhiên anh bạn tôi sững cổ lên, hình như anh đã uống quá nhiều và áp lực bên trong đang làm rạn nứt cái vỏ bọc bên ngoài lạnh lùng của anh. Rõ ràng, bức bối với sự thành công mới mẻ của cô, hay với sự kém thành đạt của mình, anh cao giọng: “Cô làm sao mà làm tốt được? Cô đã không học đại học. Và, cô không quen biết những người danh tiếng như tôi.”

Khi Kim và tôi về nhà khuya hôm đó, cô nói về sự mất bình tĩnh đột ngột của anh: “Xem ra anh ấy đang cố làm cho phương pháp để thành công xưa cũ của mình hoạt động, và hình như nó chẳng hiệu nghiệm gì.”

Tôi gạt đầu và nghiệm tới điều mà tờ báo West Australian gọi là “chạm tới sợi dây báo động nghề nghiệp”. Tôi nghĩ đến

Dạy con làm giàu

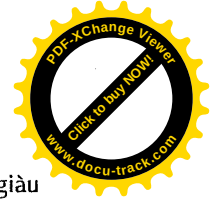
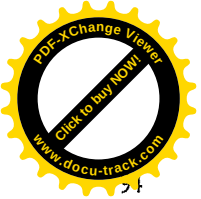
người thanh niên phòng nhân sự chia đồng lý lịch ra làm những ứng viên trên 35 và những người dưới 35. Tôi nghĩ về Adrian, người bạn bị giảm biên chế đã mua một đại lý du lịch và giờ đang học trường luật, chờ ra trường ở tuổi 57. Tôi nghĩ đến Người bố thông thái, người tin tưởng mạnh mẽ vào sức mạnh của nền tảng giáo dục tốt, dù sự giáo dục tốt rồi cuộc cũng không cứu được Người. Cuối cùng, thoát khỏi những ý nghĩ riêng tư, tôi nói với Kim: “Có vẻ như những ý tưởng kinh doanh cũ đối nghịch với những ý tưởng mới.”

“Anh đoán chắc là những ý tưởng kinh doanh của cô ấy mới hơn của anh ấy?” Kim hỏi.

Tôi gật đầu. “Chúng ta hãy bỏ đi từ *kinh doanh*. Như vậy là cô ấy có những ý tưởng mới còn anh ấy vẫn vận hành trên những ý tưởng mà anh đã trau dồi ở trường phổ thông. Họ chỉ hơn nhau vài tuổi nhưng những ý tưởng của cô ấy mới... tuy không độc đáo nhưng với cô chúng mới, tươi tắn và phấn khích, vì vậy cô cũng có vẻ mới và tươi. Những ý tưởng của anh ấy không mới, cũng không độc đáo và anh đã giữ chúng suốt 40 năm qua!”

“Vậy không phải là người ta trở nên thừa thãi, mà là những ý tưởng của họ đã trở nên vô dụng.”

“Đúng vậy. Những ý tưởng, đặc biệt là phương pháp để thành công của họ đã trở nên lạc hậu,” tôi đáp. “Anh ấy thức dậy và đi làm, nhưng thay vì là một người tiến bộ và sáng tạo với những ý tưởng mới, thì anh bây giờ với những ý tưởng cũ trong khi chỉ mới 50 tuổi. Vấn đề là anh ấy đã già và đã lạc hậu từ cách đây mười năm mà không hề hay biết. Anh vẫn

Dạy con làm giàu

tiếp tục với những phương pháp cũ và không sẵn sàng thay đổi phương pháp của mình. Ngày nay anh tắt bật ngược xuôi khắp thành phố với bản lý lịch trong tay và đua tranh công ăn việc làm với những người còn rất trẻ.”

“Vây, lời khuyên ‘hãy đi học, đạt điểm cao và tìm việc’ là lời khuyên tốt khi anh còn nhỏ,” Kim nói, “nhưng lại là lời khuyên xấu khi anh trưởng thành.”

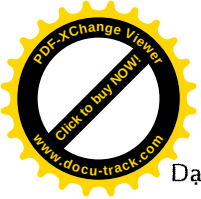
“Vấn đề là anh ấy bị mắc bẫy ở trong ngay chính phương pháp để thành công của mình mà không hề hay biết,” tôi nói nhỏ nhẹ. “Anh ấy không nhận ra rằng lời khuyên tốt trong quá khứ là lời khuyên xấu ở hiện tại, và vì vậy tương lai của anh thật u ám.”

“Anh ấy vẫn giữ phương pháp cũ,” Kim lặp lại.

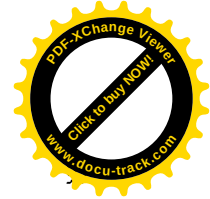
“Và còn tiếp tục dùng nó nữa... Nó càng ít hiệu quả thì anh ấy càng bất an, và anh *lại càng* khuyến khích những người khác hãy làm theo lời khuyên của anh - theo phương pháp của anh - mặc dù, đối với anh, nó chẳng có tác dụng gì cả.”

“Tôi nghĩ anh ấy đã bị kẹt ở hai nơi. Thứ nhất, anh ấy bị kẹt ở chỗ phương pháp để thành công của mình không có tác dụng nên chán nản và mệt mỏi... nhưng anh vẫn tiếp tục. Thứ hai, anh ấy bị kẹt trong quá khứ, lúc anh ấy thành công nhất. Và vì phương pháp của mình có hiệu quả cao, nên anh ấy muốn tái khẳng định với chính mình rằng ngày nay anh đang làm điều đúng đắn.”

“Vì vậy anh nói cho tất cả mọi người làm điều anh đã làm. Thậm chí nó đã hết hiệu nghiệm.”

Dạy con làm giàu

“Anh ấy chưa nhận ra là nó đã hết tác dụng. Khi bạn ra trường, không ai trao cho bạn tấm bản đồ chỉ đường tới thành công. Một khi dấu vết đã biến mất, đa số chúng ta lại cố công lần mò tìm đường qua khu rừng rậm, hy vọng sẽ tìm lại được dấu vết. Có người tìm lại được, có người không. Khi không tìm được dấu vết mới bạn thường ngồi nghĩ về lối cũ. Đó là cuộc sống thực.”

NHỮNG Ý TƯỞNG DÀNH CHO CÁC BẠC BỐ MẸ

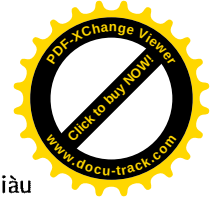
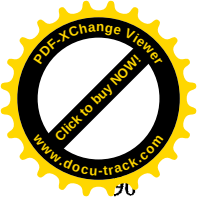
Cách đây một vài năm, tôi xem một chương trình truyền hình, trong đó những bà mẹ mang con gái tới sở làm để khoe chúng những gì họ làm được. Người dẫn chương trình xoáy vào tình tiết đó và nói: “Đây là một ý tưởng hoàn toàn mới - mẹ dạy con gái hãy là những người làm thuê tốt trong tương lai.”

Tôi thốt lên: “Ôi! Một ý tưởng cũ mèm!”

Khi nói chuyện với những thanh niên ngày nay, tôi thường hỏi xem họ đang theo phương pháp để thành công của ai - của họ hay của bố mẹ?

Vào thời của tôi, ở thập niên 1960, các ông bố bà mẹ dạy con rằng: “Hãy đi học, đạt điểm cao và tìm việc làm ổn định.” Tôi rất sợ điều này. Sở dĩ họ dạy con mình như thế vì nhiều người trong số họ lớn lên trong thời kỳ Đại khủng hoảng, một thời kỳ công ăn việc làm rất hiếm hoi. Do vậy, nỗi sợ thất nghiệp, sợ không có đủ tiền luôn ám ảnh họ một cách sâu sắc.

Ngày nay bạn nhìn quanh sẽ thấy khắp nơi đều có bảng

Dạy con làm giàu

“Thông báo tuyển dụng”. Những ông chủ ráo riết tìm bất cứ ai biết đọc biết viết, vui vẻ, biết mỉm cười và có thể huấn luyện được. Mặc dù những kỹ năng kỹ thuật khá quan trọng, nhưng nhiều đóng góp khác còn có ý nghĩa đối với các ông chủ hơn. Mặc dù có hàng hà sa số công ăn việc làm, nhưng tôi vẫn nghe những người trẻ tuổi lặp đi lặp lại với con họ, cũng với vẻ hân hùng, những lời bố mẹ họ đã nói với họ: “Hãy đi học, đạt điểm cao và tìm việc làm.”

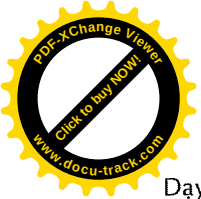
Khi tôi nghe ai đó nói: “Nhưng chúng ta cần phải có công ăn việc làm ổn định”, tôi nói: “Hãy từ từ nào, bình tĩnh lại. Hít thở và nhìn quanh. Có rất nhiều công việc đang chờ bạn. Thời kỳ khủng hoảng đã qua, Internet ngày càng phát triển mạnh. Hãy thôi trút xuống những lời khuyên cũ kỹ lạc hậu. Ngày nay, nếu bạn muốn có việc làm an toàn, ổn định bạn có thể tìm được. Vậy, hãy ngừng một chút và suy nghĩ.”

Có người bình tĩnh, có người không. Đa số những người tôi gặp đều sợ không có việc làm, không có tiền đóng tiền nhà, một số người không thể nghĩ sáng suốt được vì những nỗi sợ do bố mẹ truyền lại.

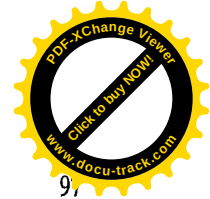
Một trong những điều quan trọng nhất bố mẹ có thể làm là ngừng lại, suy nghĩ đến tương lai, hơn là đưa ra những lời khuyên dựa vào kinh nghiệm cũ.

TÔI CẦN PHẢI NGỪNG LÀM ĐIỀU TÔI GIỎI

Khi tôi nghỉ hưu vào năm 1994 lúc 47 tuổi, câu hỏi “Mình sẽ làm gì trong quãng đời còn lại?” đè nặng tâm trí tôi. Thay vì nghỉ ngơi một năm, tôi quyết định làm điều được gọi là

Dạy con làm giàu

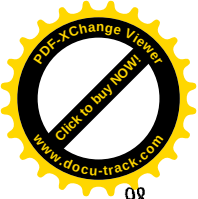

9,

“đầu tư lại” bản thân. Tức là tôi cần thay đổi phương pháp để thành công trong học tập và trong công việc của mình. Nếu tôi không làm, tôi sẽ giống một võ sĩ già trở lại đấu trường sau một năm vắng bóng. Bằng cách đầu tư lại bản thân, tôi không còn làm những điều mình giỏi và thích làm. Điều đó có nghĩa là tôi phải ngừng dạy kinh doanh và đầu tư. Để đầu tư lại mình, tôi cần phải học những điều mới, cần thiết cho bản thân để thay đổi cách làm cũ của mình. Để làm được điều đó, tôi tạo ra một trò chơi để dạy những gì tôi đã từng dạy - và tôi cần học cách viết, một môn tôi từng rớt hai lần ở trường phổ thông. Ngày nay tôi được biết đến như một nhà văn hơn bất cứ ngành nghề nào khác tôi từng làm. Nếu không có phương pháp để thành công trong học tập, công việc và trong tài chính, tôi đã không dám mạo hiểm chuyển đổi cuộc đời mình. Mà nếu tôi không chuyển hướng tôi sẽ thành vô dụng ở tuổi 47, sẽ gặm nhấm quãng đời còn lại bằng ký ức về những ngày huy hoàng đã xa.

CÔNG ĂN VIỆC LÀM ỔN ĐỊNH GÓP PHẦN NHƯ THẾ NÀO CHO CUỘC SỐNG GIA ĐÌNH?

Bố mẹ ngày nay cần nhìn xa trông rộng hơn trong việc học và tìm công ăn việc làm của con cái, vì chúng thông minh hơn. Chúng đã thấy được ảnh hưởng của công ăn việc làm ổn định đối với cuộc sống gia đình, và chúng thấy bố mẹ chúng có một việc làm nhưng không có cuộc sống. Đó không phải là tương lai mà con cái muốn. Để trở thành bố mẹ thành công với mối quan hệ tốt đẹp với con cái mình, các bậc bố mẹ phải

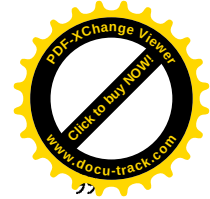
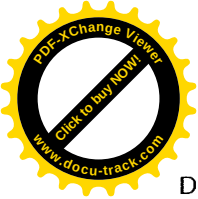

nhìn vào quả cầu pha lê, nhưng không phải của họ mà là của con cái. Phải chia sẻ tầm nhìn xa vào tương lai, hơn là bắt ép con cái theo quan điểm về tương lai của mình.

Tôi đã thấy nhiều tranh luận giữa bố mẹ và con cái về phương pháp để thành công. Ví dụ, bố mẹ nói: “Con phải đi học”, con cái lại bảo: “Con muốn ra khỏi trường”. Để có mối quan hệ thành công, bố mẹ phải thấy và hiểu được tầm nhìn của con cái, bởi vì rõ ràng nền giáo dục tốt không phải là một phần của tầm nhìn đó. Ở điểm này, tôi không khuyên bố mẹ cứ để mặc kệ con cái muốn làm gì thì làm. Điều tôi muốn nhấn mạnh là: bố mẹ cần nhìn xa hơn là cấy ghép phương pháp để thành công đã có tác dụng mỹ mãn với mình vào đầu con cái. Tôi biết không dễ, nhưng tôi nghĩ như thế vẫn tốt hơn là xung đột.

Khi bố mẹ thấy điều con cái nghĩ, và hướng đi của chúng, thì việc thông tin giữa bố mẹ và con cái sẽ tốt hơn và bố mẹ sẽ chỉ dẫn được cho chúng. Thật vô ích khi bố mẹ nghiêm khắc bảo “Bố mẹ không muốn con làm thế”, nhưng bọn trẻ cứ sẽ làm hoặc đã làm như thế rồi. Chia sẻ quan điểm và làm giảm thiểu sự va chạm trong phương pháp để thành công giữa bố mẹ và con cái đóng vai trò quan trọng trong sự hướng dẫn dài hạn.

Một khi đã có sự thông tin liên lạc, tôi nghĩ bố mẹ nên chia sẻ với con cái ở điểm chúng thích làm nhiều nghề trong cuộc sống hơn là làm một nghề suốt đời. Một khi nắm bắt được ý tưởng ấy, con cái sẽ đề cao việc học suốt đời hơn. Khi đó, nó sẽ hiểu được tại sao cần phải phát

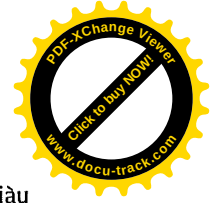
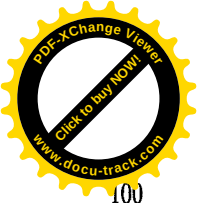

Dạy con làm giàu

triển phương pháp để thành công trong học tập, và tại sao tới trường học là quan trọng. Tôi nghĩ điều này quan trọng vì tôi không nghĩ bất cứ bố mẹ nào lại muốn con mình bị kẹt trong một công việc không không lối thoát, và “gừng càng già càng ít cay.”

BẢNG SO SÁNH NHỮNG Ý TƯỞNG

THỜI ĐẠI CÔNG NGHIỆP	THỜI ĐẠI CÔNG NGHỆ THÔNG TIN
Việc làm ổn định, theo bằng cấp	Công việc tự do, công ty ảo
Trả lương theo thâm niên	Trả lương theo kết quả làm việc
Một công việc	Có nhiều nghề
Làm việc cho tới tuổi nghỉ hưu	Nghỉ hưu sớm
Chạy theo chiếc kim đồng hồ	Làm việc khi có cảm hứng
Trường học	Những cuộc hội thảo
Bằng cấp	Tài năng, nội lực thực sự
Kiến thức cũ	Những ý tưởng mới
Kế hoạch nghỉ hưu của công ty	Bản lý lịch hồ sơ tự quản lý
Kế hoạch nghỉ hưu của Nhà nước	Không cần điều này
Kế hoạch chăm sóc sức khỏe của Chính phủ	Không cần điều này
Làm việc ở công ty	Làm việc ở nhà

Tóm lại, bạn và con cái bạn sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn bố mẹ bạn. Những chọn lựa của thời đại Công nghiệp kể trên không tốt hơn hay xấu hơn những ý tưởng của thời đại Công nghệ Thông tin. Điều mấu chốt là, ngày nay có nhiều sự lựa chọn hơn, và con cái bạn biết điều đó. Thách thức ở đây là phải ủng hộ trường học; và bố mẹ chuẩn bị cho con cái có những kỹ năng học tập để chúng có càng nhiều lựa chọn càng tốt. Tôi nghĩ, chẳng có bố mẹ nào lại muốn con mình đứng chôn chân ở hiệu bán giày vì nó đã làm theo lời khuyên “Đi học thật tốt để có công ăn việc làm ổn định”. Ngày nay con cái cần được giáo dục tốt hơn thế.

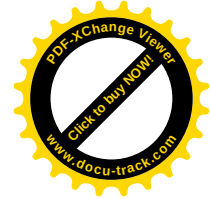
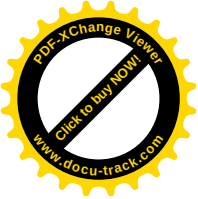
MỘT LỜI NHẮN NHỮ CUỐI CÙNG

Trong một lớp học dành cho người lớn, khi tôi nói với họ rằng chính lời khuyên “đi học thật tốt để có công ăn việc làm ổn định” đã làm họ sập bẫy, thì nhiều cánh tay giơ lên và yêu cầu giải thích rõ hơn. Nhiều người đã hiểu đó là lời khuyên tốt cho đứa trẻ, nhưng là xấu với người lớn... nhưng họ vẫn muốn biết nhiều hơn. Một học viên hỏi: “Bằng cách nào mà có công ăn việc làm lại khiến ta sập bẫy?”

“Một câu hỏi hay,” tôi nói. “Không phải công ăn việc làm khiến ta sập bẫy, mà chính lời nhấn mạnh đi kèm với lời tuyên bố ‘đi học để có công ăn việc làm’ đã bẫy bạn.”

“Lời nhấn mạnh đi kèm?” một học viên hỏi. “Lời nhấn mạnh đi kèm đó là gì?”

“Lời nhấn mạnh đi kèm đó là: ‘Hãy làm thật cẩn thận và đừng có phạm lỗi đấy.’”

CHƯƠNG 7

Liệu con bạn có thể nghỉ hưu trước tuổi 30?

Một ngày nọ tôi hỏi người bố giàu tại sao Người lại giàu có đến thế. Người đáp: “Bởi vì ta nghỉ hưu sớm. Nếu con không phải đi làm, thì con sẽ có rất nhiều thời gian để làm giàu.”

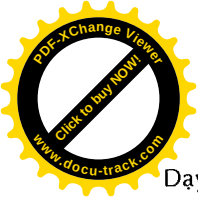
ĐI QUA TẮM GƯƠNG SOI

Trong những chương trước về bài tập ở nhà, người bố giàu của tôi nói: “Con không làm giàu ở sở làm, mà con làm giàu ở nhà. Chính vì thế mà con phải làm bài tập ở nhà.” Người bố giàu đã làm bài tập ở nhà của mình bằng cách dạy tôi công thức làm giàu qua việc chơi cờ Tỉ phú. Dành thời gian để chơi với Mike và tôi, Người đã cố gắng hết sức để hướng tâm trí chúng tôi vào thế giới mà rất ít người thấy được. Ở đâu đó của quãng từ 9 tới 15 tuổi, tâm trí tôi đã di chuyển từ thế giới của người bố nghèo vào thế giới của người bố giàu. Đó cũng là thế giới mà tất cả mọi người đều có thể thấy; chỉ có điều là sự nhận thức khác nhau mà thôi. Tôi có thể thấy những thứ mà trước đây tôi chưa bao giờ từng thấy.

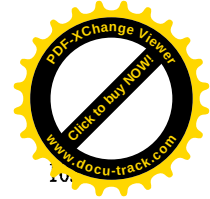

Trong chuyện *Alice Lạc Vào Xứ Thần Tiên* của Lewis Carroll, cô bé Alice đi qua tấm gương soi và vào một thế giới hoàn toàn khác. Người bố giàu đã dẫn tôi đi qua tấm gương soi của mình bằng cờ Tỉ phú, và để tôi nhìn thế giới bằng đôi mắt của Người, theo quan điểm của Người. Thay vì bảo tôi “Hãy đi học, đạt điểm cao và tìm một công việc ổn định”, Người luôn khuyến khích tôi thay đổi đầu óc và suy nghĩ cách khác đi. Người luôn giảng giải: “Hãy mua bốn căn nhà màu xanh lá cây rồi bán chúng đi, và mua lại một khách sạn màu đỏ. Đó là cách giúp con trở nên giàu có khi con trưởng thành.” Tôi không biết Người muốn tôi thấy cái gì, nhưng tôi biết Người muốn tôi biết điều gì đó - điều mà Người chắc chắn rằng vào lúc đó tôi không thấy được.

Vì còn nhỏ, tôi không hiểu được chủ ý của Người. Tôi chỉ biết Người nghĩ việc mua bốn căn nhà màu xanh lá cây, bán đi rồi mua một khách sạn màu đỏ là một ý tưởng rất quan trọng. Cứ liên tục chơi cờ Tỉ phú với người bố giàu, xem nó là một công việc quan trọng hơn là một trò chơi vớ vẩn của con nít, tôi bắt đầu thay đổi cách suy nghĩ của mình. Tôi bắt đầu thấy mọi việc khác đi. Rồi một ngày kia, trong khi chúng tôi cùng đi tới ngân hàng với Người, tâm trí tôi bỗng chuyển biến. Trong khoảnh khắc, tôi có thể thấy rõ tâm trí của người bố giàu và thấy thế giới mà Người trông thấy. Tôi đang đi qua tấm gương soi.

Dạy con làm giàu

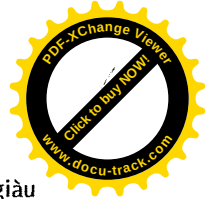
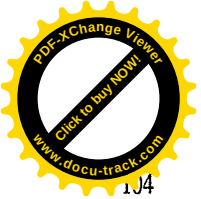

THAY ĐỔI TRONG SỰ TỰ NHẬN THỨC

Khi tôi nhìn thấy người bố giàu viết ngân phiếu, ký giấy tờ trao cho chủ ngân hàng và cầm chìa khóa ngôi nhà mới, tôi thấy được mối liên hệ giữa cuộc đời thực và những gì tôi chơi trên bàn cờ Tỉ phú. Khi đó tâm trí và thế giới của tôi thay đổi do sự nhận thức về bản thân đang thay đổi. Tôi tự nhủ mình có thể làm được điều này. Nó không khó khăn gì. Mình không cần phải thông minh ghê gớm mới trở nên giàu có. Thậm chí mình cũng không cần phải đạt điểm cao ở trường nữa kia. Có vẻ như tôi đang đi qua tấm gương soi và đi vào một thế giới khác. Nhưng đi vào thế giới này cũng gây ra vài vấn đề rắc rối với thế giới tôi đã bỏ lại đằng sau. Tôi đã tìm ra được phương pháp để thành công của mình. Phương pháp này đòi hỏi phải có cách thức để thành công trong công việc, học tập, và tài chính. Nó là phương pháp mà tôi sẽ phải theo suốt cuộc đời mình. Và vào lúc đó tôi biết mình sẽ trở nên giàu có. Không nghi ngờ gì, tôi đã hiểu được cờ Tỉ phú. Và tôi thích trò đó. Tôi thấy người bố giàu chơi nó bằng tiền thật, và nếu Người làm được thì tôi biết mình cũng có thể làm được.

TRƯỜNG HỌC RẤT QUAN TRỌNG

Tôi không có ý đề nghị bạn hãy đem con về nhà, cho nó nghỉ học và mua cho nó cờ Tỉ phú để chơi. Một nền tảng giáo dục tốt là rất quan trọng. Trường học cung cấp những kiến thức nền tảng, cơ bản, và những kỹ năng học thuật, rồi sau đó dạy những kỹ năng nghề nghiệp. Mặc dù tôi không hoàn toàn đồng ý với phương pháp và nội dung chương trình của

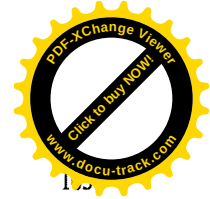
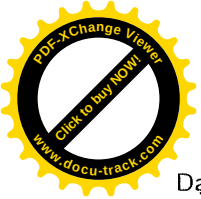
hệ thống giáo dục, thì việc học phổ thông, lên đại học hay vào những trường dạy nghề vẫn là nền tảng cho hầu hết những thành công trong cuộc sống ngày nay.

Vấn đề là, trường học không dạy những kỹ năng tài chính cơ bản. Và vì nó không dạy những kỹ năng ấy, nên nhiều người ra trường mà không có được phương pháp để thành công về tài chính. Thực tế, nhiều người còn ra trường với một phương pháp không thành công về tài chính. Nhiều thanh niên ngày nay ra trường với những khoản nợ học phí. Nhiều người không bao giờ thoát khỏi nợ nần. Một số người ra trường, và bắt đầu mua xe hơi, mua nhà, thuyền,... Nhiều người đến khi chết đi và truyền khoản nợ đó cho con cái. Nói tóm lại, nhiều người ra trường với tấm bằng đỏ, nhưng vẫn không có được phương pháp để thành công trong tài chính cho cuộc đời mình.

CẢ HAI NGƯỜI BỐ ĐỀU QUAN TÂM

Người bố thông thái của tôi nhận ra rằng nền giáo dục phổ thông thiếu thiếu một cái gì đó, nhưng Người không bao giờ xác định được.

Nhưng người bố giàu thì biết! Người biết rằng trường học không dạy nhiều, nếu không nói là không dạy gì cả về tiền bạc. Người biết rằng thiếu phương pháp để thành công trong tài chính khiến cho nhiều người phải hùng hục làm việc, đeo bám vào sự an toàn và ổn định của công việc, và không bao giờ tiên liệu được về tài chính. Khi tôi kể cho Người nghe chuyện những đồn đồn của bố ruột tôi sử dụng trường học

Dạy con làm giàu

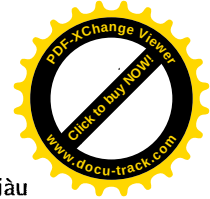
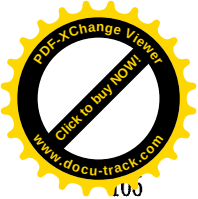
để bảo đảm cho sự ổn định nguồn nhân công, thì giọng chùng xuống, Người nói: “Không có nhiều thay đổi.” Người biết rằng người ta bám lấy việc làm và cặm cụi làm việc đơn giản chỉ vì họ cần phải làm thế. Người biết mình luôn có một nguồn nhân công ổn định.

Người rất quan tâm đến việc trợ cấp tài chính cho những người làm việc cho mình. Người ái ngại khi thấy công nhân của mình làm việc vất vả, chỉ để về nhà và lún sâu hơn vào nợ nần. Khi nói “Con không làm giàu ở sở làm, mà con làm giàu ở nhà. Chính vì thế mà con phải làm bài tập ở nhà”, Người cũng biết rằng, hầu hết công nhân của mình đều không được giáo dục cơ bản về tài chính để làm những bài tập về tài chính của họ. Và điều đó khiến Người quan tâm và buồn rầu.

PHƯƠNG PHÁP GIÁO DỤC CỦA NGƯỜI BỐ GIÀU

Tôi học được rất nhiều từ người bố giàu bởi vì Người có cách dạy dễ đọc đáo, một cách dạy có tác dụng nhất đối với tôi.

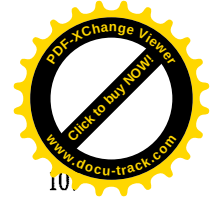
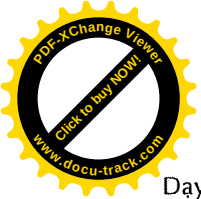
Còn nhớ, lúc chín tuổi, khi tôi làm việc cho Người và kiếm 30 xu mỗi ngày nhưng vẫn chẳng học được gì cả. Run rẩy và khóc, tôi bước tới đứng trước bàn làm việc của Người và đòi hỏi để học được điều gì đó (quyển *Dạy Con Làm Giàu tập 1*). Trầm ngâm một lúc, mỉm cười, Người nói: “Ta đang dạy cho con bài học quan trọng nhất nếu con muốn làm giàu. Nhiều người làm việc suốt cả đời và không bao giờ học được bài học như con, nếu con muốn học.” Kéo tay áo chùi mặt, cố gắng giữ bình tĩnh, tôi nói: “Ý bố nói gì, ‘nếu con muốn học’ cái gì? Con đang học cái gì mà nhiều người khác không bao giờ học

được?”. Tôi đã không gặp Người từ lúc tôi đồng ý làm việc cho Người, và bây giờ Người lại nói là đã dạy tôi bài học quan trọng nhất.

Nhiều năm đã trôi qua và tôi nhận ra bài học đó quan trọng như thế nào - rằng hầu hết mọi người không thể giàu lên bằng cách làm việc cật lực để có tiền và có sự ổn định trong công việc. Một khi tôi hiểu được sự khác nhau giữa làm việc để kiếm tiền và bắt tiền làm việc cho mình, tôi dần thông minh hơn. Tôi nhận ra rằng trường học dạy ta làm việc để kiếm tiền, và nếu ta muốn làm giàu ta cần phải học cách bắt tiền làm việc cho mình. Một sự khác biệt nhỏ, nhưng đã thay đổi sự lựa chọn của tôi trong học tập và cách chọn môn học của tôi. Như tôi đã nói ở những chương trước, thông minh là có khả năng phân biệt giỏi hơn. Và sự khác biệt mà tôi cần học là làm cách nào để tiền làm việc cho tôi nếu tôi muốn làm giàu. Trong khi đám bạn cùng lớp cố công học để có được việc làm thì tôi đang học chăm chỉ để không cần một công việc!

Tôi nhận ra chủ ý của người bố giàu khi Người nói: “Nhiều người không bao giờ học được bài học đó.” Người bố giàu sau đó giải thích cho tôi rằng, đa số người ta đi làm để lĩnh lương, đi làm, lĩnh lương... cứ thế... mãi mãi... và không bao giờ học được bài học Người đã dạy tôi. Người nói: “Khi con yêu cầu ta dạy con cách làm giàu, ta nghĩ cách tốt nhất để dạy con bài học đầu tiên là tìm hiểu xem mình mất bao lâu mới biết được rằng, làm việc để kiếm tiền sẽ không khiến ta trở nên giàu có. Con chỉ mất có ba tuần trong khi nhiều người mất cả đời. Rất nhiều người trở lại để đòi hỏi tăng lương, và

khi họ có thể nhận thêm tiền thì lại nhận được rất ít bài học.” Đó chính là cách người bố giàu dạy tôi những bài học. Cách dạy của Người là trước nhất hãy hành động, nhận ra sai sót, và rút ra bài học. Với người đã đọc quyển sách đầu tiên, người bố giàu đã mất 10 xu và một giờ, còn tôi phải làm việc công không.

PHÍA BÊN KIA CHIẾC BÀN

Một bài học khác ảnh hưởng sâu sắc đến tôi là bài học tôi thường gọi là “Phía bên kia chiếc bàn”. Sau bài học đầu tiên lúc 9 tuổi, người bố giàu nhận ra tôi nghiêm túc muốn làm giàu, nên Người cho tôi xem nhiều công việc khác nhau Người đã làm, như việc đưa tôi đi xem Người mua một ngôi nhà. Khoảng 10 tuổi, Người bảo tôi ngồi cùng với Người khi Người phỏng vấn tuyển nhân viên. Tôi ngồi kế bên Người, phía bên này chiếc bàn, khi Người hỏi các ứng viên xin việc về lý lịch, hay thái độ của họ khi làm việc cho những công ty của Người. Đó là một quy trình thú vị. Tôi thấy nhiều người không có bằng phổ thông trung học sẵn sàng làm việc dưới 1 đôla một giờ. Mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng tôi biết thật khó mà chăm lo nổi một gia đình chỉ với dưới 8 đôla một ngày, chưa kể thuế. Khi nhìn vào bản lý lịch hoặc đơn xin việc của họ, và số con cái mà họ phải chăm lo, thì trái tim tôi dần nặng lên. Tôi nhận ra gia đình mình không phải là gia đình duy nhất gặp khó khăn về tài chính. Tôi muốn giúp họ y như tôi muốn giúp gia đình mình vậy, nhưng tôi vẫn không biết mình phải làm như thế nào.

GIÁ TRỊ CỦA SỰ GIÁO DỤC TỐT

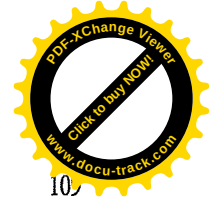
Nhìn thấy sự khác nhau trong bảng lương là một bài học quan trọng tôi nhận được khi ngồi bên bàn phỏng vấn với người bố giàu. Sự phân bổ lương khác nhau giữa một công nhân không có bằng phổ thông và người có bằng đại học đủ trở thành động lực thúc đẩy tôi ngồi lại ở trường. Sau đó, bất cứ khi nào nghĩ đến chuyện bỏ học, thì những điều đó lại trở về nhắc nhở tôi tại sao một nền tảng giáo dục tốt lại quan trọng.

Mặc dù vậy, điều khiến tôi sống sót nhất là thỉnh thoảng cũng có người có bằng cử nhân hoặc bác sĩ vẫn tới xin làm công việc được trả lương ít ỏi như vậy. Tuy không biết đích xác, nhưng tôi biết hàng tháng thu nhập của người bố giàu còn nhiều hơn số tiền những người có bằng cấp ấy làm ra. Tôi cũng biết rằng người bố giàu chưa tốt nghiệp phổ thông trung học. Trong khi có sự khác nhau trong lương bổng như thế, tôi nhận ra rằng người bố giàu biết một điều gì đó mà những người tốt nghiệp đại học không biết.

Sau khi ngồi với người bố giàu được năm lần, tôi hỏi Người tại sao lại cho tôi ngồi cùng như vậy. Người đáp: "Ta tưởng con không bao giờ hỏi câu ấy chứ. Thế con nghĩ tại sao ta lại yêu cầu con chỉ ngồi và nhìn ta phỏng vấn mọi người nào?"

"Con không biết," tôi đáp. "Con nghĩ bố chỉ muốn cho con ngồi cùng thế thôi."

Cười lớn, Người bố giàu nói: "Ta không bao giờ phung phí thời gian của con như thế đâu. Ta hứa ta sẽ dạy con làm giàu

Dạy con làm giàu

10

mà, và ta đang chỉ cho con điều con yêu cầu. Vậy, rốt cuộc là con học được cái gì?”

Ngồi bên bàn, cùng phía với người bố giàu trong căn phòng bây giờ đã trống rỗng, không còn người xin việc nữa, tôi suy nghĩ câu hỏi của Người. “Con không biết,” tôi đáp. “Con không bao giờ nghĩ đây là một bài học.”

Người bố giàu lại cười lớn và nói: “Con đang học một bài học rất quan trọng... nếu con muốn làm giàu. Một lần nữa, rất nhiều người không bao giờ có cơ hội học được bài học mà ta muốn con học, bởi vì đa số họ đều chỉ thấy thế giới từ phía bên kia bàn.” Người bố giàu chỉ chỗ ngồi trống không ở trước mặt chúng tôi. “Rất ít người thấy được thế giới từ phía bên này. Con đang nhìn thấy thế giới thật - thế giới mà người ta thấy khi họ ra trường. Nhưng con có cơ hội thấy nó từ phía bàn bên này, trước khi con ra trường.”

“Vậy, nếu con muốn làm giàu, con cần phải ngồi ở bên này chiếc bàn phải không ạ?” tôi hỏi.

Người bố giàu lắc đầu. Chầm chậm và cân nhắc, Người nói: “Hơn cả việc ngồi bên này bàn, con cần phải học và nghiên cứu xem cái gì khiến cho con được ngồi bên này bàn... Và hầu hết những điều đó không được dạy ở trường. Trường học dạy con để con ngồi phía bàn bên kia.”

“Vậy hả bố?” tôi đáp, hơi hoang mang. “Trường học đã làm điều đó như thế nào?”

“Ồ, vậy chứ vì lý do gì mà bố con bảo con cần phải đi học?” người bố giàu hỏi.

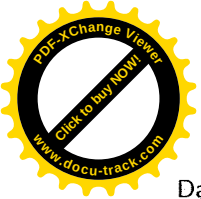

“Để con có thể tìm được một việc làm,” tôi đáp. “Và đó là điều những người hồi nãy đang tìm kiếm, phải không ạ?”

Người bố giàu gật đầu và nói: “Và đó chính là lý do tại sao họ ngồi phía bên kia. Ta không kết luận phía bên nào tốt hơn bên nào. Điều ta muốn con thấy là sự khác biệt. Nhiều người không thấy được sự khác biệt ấy. Đó là bài học ta dành cho con. Tất cả những gì ta muốn là để cho con một sự lựa chọn - xem con muốn ngồi phía bên nào của chiếc bàn. Nếu con muốn giàu có khi còn trẻ, thì phía bên này cho con cơ hội tốt hơn để đạt được mục tiêu. Nếu con thực sự mong muốn làm giàu và không cần làm việc vất vả suốt cuộc đời, ta sẽ dạy con cách làm như thế nào. Nếu con muốn ngồi phía bên kia chiếc bàn, thì hãy làm theo lời khuyên của bố ruột con.”

NHỮNG BÀI HỌC ĐÃ ĐƯỢC LĨNH HỘI

Đó là một bài học trực tiếp từ cuộc sống rất quan trọng. Người bố giàu không bảo tôi phải ngồi bên nào. Người đưa cho tôi một sự lựa chọn và tôi đã có quyết định của mình. Tôi chọn những gì tôi muốn học hơn là ngang ngạnh cố chống lại điều mình đang bị bắt học. Và đó là cách người bố giàu dạy tôi trong những năm gần gũi Người. Đó là trước tiên hãy hành động, phát hiện sai sót và rút ra những bài học. Sau bài học, Người để cho tôi tự lựa chọn cách làm đối với bài học đã học.

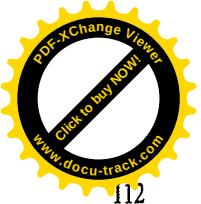
TA THƯỜNG KHÔNG THỂ THẤY ĐƯỢC ĐIỀU ĐÚNG ĐẮN NGAY TRƯỚC MẶT MÌNH

Bài học “phía bên kia chiếc bàn” bao gồm cả những bài học làm đối đời khác. Thông minh là khả năng phân biệt giỏi hơn, hoặc khả năng *nhân bằng cách chia*. Bằng việc ngồi phía bên này chiếc bàn, tôi đã biết phân biệt tinh tế hơn và học được nhiều bài học mới. Tôi đã ngồi đó hàng giờ liền, cùng nhìn nhưng không học được gì cả. Nhưng khi người bố giàu chỉ ra cho tôi rằng chiếc bàn có hai phía, tôi mới thấy được thế giới xuất phát từ mỗi phía là khác nhau. Tôi có thể cảm nhận được sự khác nhau về sự tự nhận thức mà mỗi phía đòi hỏi. Nhiều năm trôi qua, tôi còn nhận thức thêm rằng những người ngồi phía đối diện với tôi chỉ đang làm những điều mà họ được bảo làm, tức là đi kiếm một công ăn việc làm. Họ được dạy ở trường là “hãy trau dồi những kỹ năng mà người thuê muốn đang tìm kiếm.”

Họ không được dạy để có được những kỹ năng giúp họ có thể ngồi ở phía bên này chiếc bàn. Do sự định hướng ngay từ ban đầu này mà hầu hết mọi người đã phải trọn đời ngồi ở phía bên kia chiếc bàn. Cuộc đời của họ có thể khác đi như thế nào, nếu như họ được bảo “hãy học những kỹ năng tài chính để có thể làm chủ một cái bàn”?

NGƯỜI TA TÌM ĐƯỢC ĐIỀU MÀ HỌ ĐƯỢC LẬP TRÌNH ĐỂ TÌM KIẾM

Tôi cũng học được rằng mọi người tìm kiếm những điều rất khác nhau. Người bố giàu nói với tôi: “Hầu hết mọi người

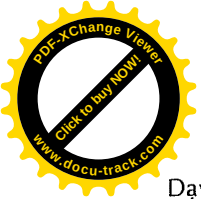

ra trường đều để đi kiếm việc làm, nên họ tìm được việc.” Người giải thích với tôi rằng điều mà trí óc một người tìm kiếm chính là điều mà người đó tìm trong thế giới thực. Người nói thêm: “Người tìm việc sẽ thấy việc. Ta không đi tìm một công ăn việc làm. Ta không đi tìm việc. Ta huấn luyện trí óc mình tìm kiếm những cơ hội kinh doanh và đầu tư. Từ cách đây rất lâu ta đã học được rằng người ta sẽ tìm điều mà cái đầu họ được huấn luyện để tìm. Nếu con muốn làm giàu, thì con cần rèn luyện cái đầu biết đi tìm những điều khiến con trở nên giàu có... Mà một công ăn việc làm sẽ không làm cho con giàu, vì vậy con đừng có đi tìm nó làm gì.”

Bây giờ chúng ta đang ở vào thời đại Công nghệ Thông tin. Và đã đến lúc phải dạy cho mọi người cách rèn luyện cái đầu hơn là cách tìm một việc làm ổn định. Trong thời đại này, chúng ta cần được giáo dục vượt ra cách nghĩ *“có những kỹ năng chủ thuê muốn đang tìm kiếm”*. Cũng trong thời đại này, con cái chúng ta rất có thể trở thành đồ thừa về mặt kỹ thuật ở tuổi 30. Nếu điều đó xảy ra thì tại sao chúng ta lại không trang bị cho chúng những kỹ năng về tài chính, để chúng có thể nghỉ hưu trước khi chúng tới tuổi 30?

TA KHÔNG THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC ĐIỀU TA KHÔNG THẤY

Tôi không khẳng định trở thành người làm thuê hay người lính là tốt hay xấu, là đúng hay sai. Tôi chỉ khẳng định rằng khi người bố thông thái của tôi nhận ra có cái gì đó sai sót trong hệ thống giáo dục, Người bắt đầu dự định thay đổi nó. Người muốn tìm ra những phương pháp hầu giúp sinh viên

chuẩn bị tốt hơn để bước vào thế giới thực. Vấn đề là, Người từng được giáo dục bởi chính cái hệ thống mà Người muốn thay đổi, cho nên Người không thể thấy được điều mà người bố giàu có thể thấy được bằng cách nhìn khác. Người bố giàu đã nghỉ học để quán xuyến công việc kinh doanh của gia đình lúc 13 tuổi vì cha mất. Ở tuổi 13, Người học những kỹ năng thiết yếu để có thể ngồi ở phía bên này chiếc bàn.

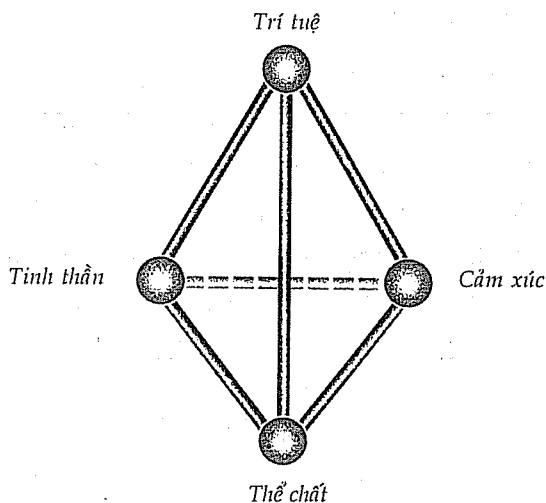
TÔI CẦN PHẢI HỌC NHIỀU HƠN NỮA ĐỂ NGỒI Ở PHÍA BÊN NÀY CỦA CHIẾC BÀN

Khi đã biết được có hai phía của chiếc bàn, tôi càng ham thích việc tự rèn luyện những kỹ năng giúp tôi có thể ngồi ở cùng bên bàn với người bố giàu. Tôi nhận ra mình không chỉ cần học những môn học ở trường, mà còn phải học những đề tài mà trường học không dạy. Tôi trở nên chú tâm vào việc học hành của mình hơn. Tôi cần phải nỗ lực nhiều hơn để vượt ra xa những kiến thức ở trường nếu tôi muốn có cái quyền được ngồi phía bên này chiếc bàn, đối diện với những người chỉ đi học mà thôi. Tôi biết tôi cần phải giỏi hơn những đứa trẻ giỏi giang ở trường học nếu tôi muốn ngồi ở phía khác của chiếc bàn. Tôi cần học nhiều hơn những kỹ năng mà các ông chủ tìm kiếm.

Cuối cùng tôi đã nhận ra điều thách thức mình, cho mình lý do để học, khiến mình chú tâm và hăng hái học hơn. Từ lúc 9 tuổi đến năm 15 tuổi, tôi bắt đầu học thật sự. Tôi trở thành một người học suốt đời, biết rằng việc học hành của mình vẫn còn tiếp tục sau khi ra trường. Tôi cũng nhận ra

điều người bố thông thái đang tìm kiếm, điều mà hệ thống giáo dục không có - một hệ thống được thiết kế để duy trì một nguồn nhân công ổn định, những người chuyên đi tìm công ăn việc làm an toàn, ổn định nhưng không được dạy cách làm giàu, và những gì người ngồi ở phía bên kia chiếc bàn thật sự biết.

KIM TỰ THÁP HỌC TẬP

Khi nói về giáo dục và học tập, tôi thường dùng biểu đồ mà tôi gọi là “Kim tự tháp học tập”. Nó là sự tổng hợp của bảy tư chất khác nhau của Gardner với những kinh nghiệm cá nhân khi tôi là một giáo viên dạy kinh doanh và đầu tư. Mặc dù Kim tự tháp này không dựa vào một ngành khoa học

chính thống, nhưng nó cũng cung cấp cho bạn nhiều điều hữu ích.

Cá nhân tôi, tôi học được rất nhiều điều qua cờ Tỉ phú, bởi vì nó buộc tôi phải vận dụng cả trí tuệ, cảm xúc và thể chất của mình. Chơi cờ Tỉ phú khiến tôi phải động não suy nghĩ, tâm trạng cảm xúc của tôi phấn khích và tôi cũng cần phải động tay động chân. Trò chơi thu hút tôi vì nó gắn với nhiều thứ trong tôi, nhất là tôi lại thuộc típ người ưa cạnh tranh.

Khi tôi ngồi trong lớp học, bị buộc phải ngồi im và lắng nghe giáo viên nói về một đề tài mình không thích, hay thấy không có liên quan, thì cảm xúc của tôi sẽ chuyển từ giận dữ sang chán nản. Tôi cựa quậy luôn hoặc cố ngủ để khỏi bị tra tấn đầu óc và cảm xúc. Tôi vốn không giỏi ngồi im, cố bắt bộ não tiếp nhận thông tin, nhất là khi tôi không thích hay khi người nói thật chán ngắt. Liệu đây có phải là lý do mà những bậc bố mẹ và trường học ngày càng sử dụng nhiều thứ thuốc để bắt những đứa trẻ quá hiếu động phải ngồi im lặng tại chỗ ngồi của mình? Trẻ em chắc chắn không thích như thế, và thường không thích điều chúng được yêu cầu phải học. Bởi vậy khi chúng nổi loạn thì hệ thống có cho chúng uống thuốc không?

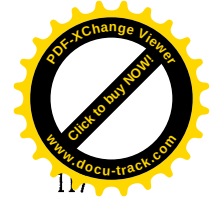
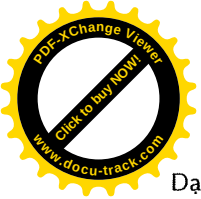
Chúng ta thấy những đứa trẻ bị tật chạy hay đẩy xe lăn bằng tất cả thể chất, trí tuệ và tinh thần của chúng. Cách đây một năm, tôi cũng tham dự một chương trình đặc biệt và cảm nhận rằng tinh thần của những đứa trẻ này làm rung động toàn thể khán giả. Tôi cũng nhảy căng lên và reo hò khi nhìn

bọn trẻ đẩy cơ thể tàn tật của chúng còn hăng hái, quyết tâm hơn tôi đẩy cơ thể lành lặn của mình. Tinh thần của chúng đã tỏa ra và chạm thấu đến tinh thần của tất cả chúng ta. Những tinh thần trẻ trung ấy nhắc nhở tất cả chúng ta rằng chúng ta thật sự là ai và chúng ta thật sự được tạo ra từ cái gì. Đó chính là tinh thần học tập mà tôi đề cập tới.

SỰ THAY ĐỔI NHẬN THỨC

Giai đoạn từ 9 đến 12 tuổi, tôi nhớ mình có thay đổi cơ bản nhờ vào Kim tự tháp học tập, thay đổi về trí tuệ, cảm xúc, thể chất và tinh thần. Khi trông thấy người bố giàu ký giấy tờ, trao đổi ngân phiếu, nhận chìa khóa sở hữu tài sản, thì có gì đó bên trong tôi đã thay đổi. Khi điều đó diễn ra, thì mối quan hệ giữa cờ Tỉ phú và cuộc sống thực đã trở nên rất thật. Sau nhiều năm rầu rĩ vì thấy mình không thông minh - ít nhất là không thông minh như người bố thông thái và Andy Kiến - tôi đã thay đổi. Giờ đây tôi cảm thấy tốt hơn. Tôi biết mình sẽ tồn tại và có thể thành công trong cuộc sống, thành công theo cách của riêng mình. Tôi biết mình không cần phải có một công việc được trả lương cao hay thậm chí nhiều tiền để giàu có. Tôi biết mình phải giỏi ở cái gì, và tôi tin mình sẽ làm được. Tôi đã tìm ra điều mình muốn học. Như tôi đã nói, có sự thay đổi gì đó trong tinh thần khiến tôi cảm thấy tự tin, phấn chấn và tự hào về mình. Một cảm giác ấm áp đong đầy trái tim tôi và lan tỏa ra khắp người tôi. Tôi biết chắc chắn mình là ai và mình sẽ trở thành người như thế nào. Tôi biết mình sẽ trở thành một người giàu có. Tôi biết

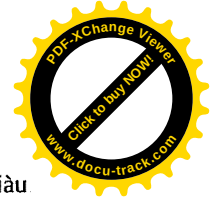
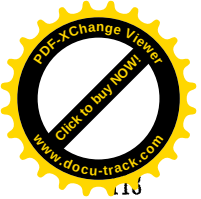

mình sẽ tìm ra con đường để giúp đỡ bố mẹ mình. Tôi không biết mình sẽ làm điều đó như thế nào, nhưng tôi biết mình sẽ làm được. Tôi biết mình sẽ thành công ở lĩnh vực mà mình thật sự muốn thành công, hơn là cố thành công ở điều ai đó bảo mình cần phải thành công. Tôi đã thấy được chân giá trị mới của mình.

SỰ THAY ĐỔI Ở TUỔI LÊN 9

Ngày nay, tôi biết nhiều nhà giáo dục học không tán thành tác phẩm “Sự thay đổi ở tuổi lên 9” của Steiner. Và tôi không có ý thuyết phục để họ thay đổi. Tôi chỉ muốn chia sẻ kinh nghiệm của tôi với các bạn. Tôi nhớ lúc 9 tuổi tôi bắt đầu tìm kiếm một cái gì đó khác đi. Tôi biết những gì bố mẹ mình đang làm là không có tác dụng, và tôi không muốn tuân theo sự chỉ dẫn của họ. Tôi vẫn nhớ rõ những ký ức sợ hãi trong ngôi nhà của chúng tôi mỗi khi thảo luận về tiền bạc. Tôi vẫn nhớ bố mẹ tôi hay cãi nhau vì tiền bạc - đó là những khi bố tôi kêu ca: “Tôi không quan tâm tới tiền. Tôi đang cật lực làm việc hết sức mình. Tôi không biết phải làm gì hơn nữa.”

Bằng cách rút ra những bài học từ người bố giàu và bằng cách chơi đi chơi lại cờ Tỉ phú - chơi đến năm mươi lần một năm - tôi đã dần thay đổi cách suy nghĩ của mình. Tôi cảm thấy mình đang đi qua tấm gương soi và bắt đầu thấy thế giới mà bố mẹ ruột tôi không thấy, mặc dù nó ở ngay trước mắt họ. Hồi tưởng lại ngày đó, tôi tin bố mẹ tôi không thể thấy được thế giới mà người bố giàu của tôi thấy, bởi vì *về mặt trí tuệ*, họ được dạy là phải tìm kiếm một công ăn việc làm; *về*

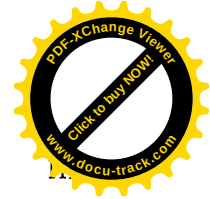
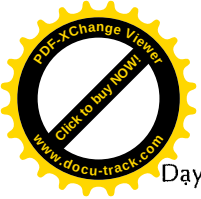

mặt cảm xúc, họ được dạy phải đi tìm sự an toàn, ổn định; và *về mặt thể chất*, họ được dạy phải làm lụng chăm chỉ. Tôi tin rằng bởi vì họ không có phương pháp để thành công về tài chính, cho nên *về mặt tinh thần* sự tự nhận thức về tài chính của họ yếu đi, thay vì phải mạnh lên, và những hóa đơn cứ chồng chất mãi. Bố tôi càng ngày càng phải làm việc cật lực hơn, cố phấn đấu để được tăng lương nhưng vẫn không bao giờ bắt lên trước được về mặt tài chính. Khi sự nghiệp của Người xuống dốc ở tuổi 50, Người không đủ sức hồi phục nổi sự tụt hậu về chuyên môn nghiệp vụ, và tôi tin là tinh thần của Người rồi cũng sụp đổ luôn.

SINH VIÊN RA TRƯỜNG MÀ KHÔNG ĐƯỢC CHUẨN BỊ

Trường học không dạy những kỹ năng sống cần thiết trong môi trường cạnh tranh ngày nay. Hầu hết sinh viên ra trường đều thiếu thốn tài chính và ráo riết tìm kiếm sự an toàn... Sự an toàn không thể tìm thấy ở bên ngoài; nó chỉ được thấy ở bên trong. Sinh viên ra trường mà không được chuẩn bị cả về trí tuệ, cảm xúc, thể chất lẫn tinh thần. Trường học đã thực hiện bốn phận của nó là cung cấp một dòng chảy đều đặn những người làm thuê và những người lính. Cả hai người bố của tôi đều nhận ra điều này, nhưng mỗi người lại nhìn từ những góc độ khác nhau. Một người từ phía bên này chiếc bàn; và một người nhìn từ phía bên kia chiếc bàn.

Khi tôi nói: “Đừng lệ thuộc vào sự an toàn của công ăn việc làm. Đừng phụ thuộc vào công ty, trông cậy vào sự chăm chút về tài chính của nó cho bạn. Đừng trông chờ chính

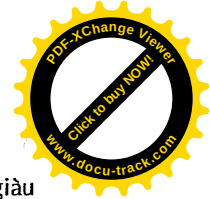
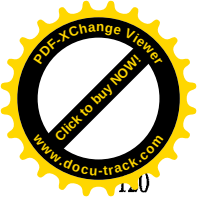

Dạy con làm giàu

phủ chăm lo những nhu cầu của bạn khi bạn về hưu” thì mọi người thường e dè hoặc tỏ ra né tránh. Thay vì chỉ trích và kích động, tôi thấy họ sợ hãi hơn. Mọi người thường bám chặt lấy sự an toàn của công ăn việc làm hơn là tin cậy vào những khả năng của mình. Họ đi theo con đường của bố mẹ, làm những điều bố mẹ họ làm, và tuân theo lời khuyên “hãy đi học để học những kỹ năng mà chủ thuê muốn đang tìm” của bố mẹ họ. Đa số sẽ kiếm được một việc làm, nhưng chỉ một số ít tìm được sự an toàn thật sự. Thật khó mà tìm được sự an toàn đúng nghĩa khi bạn phụ thuộc vào ai đó, một ai đó tình cờ ngồi ở phía bên kia chiếc bàn.

Vào tháng 7-2000, Alan Greenspan, Giám đốc Cục Dự trữ Liên bang, nói về sự lạm phát. Theo ông, lý do lạm phát không cao là vì mọi người muốn một việc làm ổn định hơn là đòi tăng lương. Ông tiếp tục giải thích rằng hầu hết mọi người sợ bước tiến của khoa học kỹ thuật và những khả năng của máy tính sẽ chiếm mất công ăn việc làm của họ, như đã xảy ra ở nhiều ngành công nghiệp, hơn là thư thả và làm việc ít đi. Ông nói chính vì vậy mà người giàu đang ngày càng giàu hơn, nhưng đa số mọi người lại không được chia phần trong sự giàu có mới này. Cũng theo ông, điều đó là vì nhiều người sợ mất việc. Nhưng tôi nghĩ điều đó là do nhiều người không nhận ra được khả năng về tài chính của mình... và thế là họ làm theo lời khuyên và dẫm lên những bước chân của bố mẹ họ.

Một nhà báo đã nổi cơn lôi đình với ý kiến của tôi về giáo dục trong một cuộc phỏng vấn gần đây. Anh học rất giỏi ở

Dạy con làm giàu

trường và có một công ăn việc làm ổn định. Anh giận dữ nói với tôi: “Ông nói rằng mọi người không nên là kẻ làm thuê? Điều gì sẽ xảy ra nếu như không có công nhân? Thế giới sẽ đi đến chỗ diệt vong!”

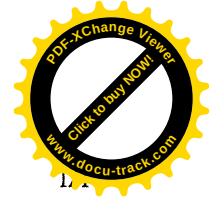
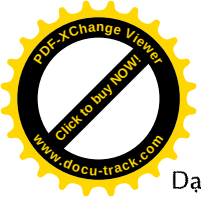
Tôi đồng ý với anh. Hít một hơi dài, tôi đáp lại: “Tôi đồng ý rằng thế giới cần công nhân. Và tôi tin rằng mỗi công nhân đều làm một nhiệm vụ cao quý. Giám đốc công ty không thể làm được việc của ông hay bà ta nếu như người gác cổng không làm tròn bốn phận của anh ta. Vì vậy tôi không có ác cảm gì với công nhân. Tôi cũng là một công nhân mà.”

“Thế thì có gì không ổn với hệ thống giáo dục chỉ lo đào tạo người ta trở thành người làm thuê và người lính?” nhà báo hỏi. “Thế giới cần công nhân.”

Một lần nữa tôi đồng ý và nói: “Đúng vậy, thế giới cần những công nhân có kiến lực. Thế giới không cần những kẻ nô lệ có kiến thức. Tôi nghĩ đã đến lúc tất cả những sinh viên, không chỉ những sinh viên ưu tú được đào tạo để có suy nghĩ độc lập.”

ĐỪNG ĐÒI TĂNG LƯƠNG

Nếu tôi nghĩ việc đòi tăng lương sẽ giải quyết được vấn đề, thì tôi sẽ bảo tất cả những người làm công cho tôi đòi tăng lương. Nhưng điều Greenspan nói là sự thật. Nếu người làm công đòi hỏi quá nhiều tiền, vịn vào sự phục vụ mà anh hay chị ấy cung cấp cho công ty, thì người ngồi ở bên kia chiếc bàn sẽ phải tìm một người làm công mới. Nếu chỉ phí

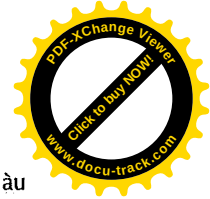
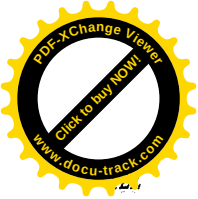
Dạy con làm giàu

quá cao thì tương lai của công ty sẽ bị đe dọa. Nhiều công ty biến mất vì không thể trả nổi chi phí nhân công. Nhiều doanh nghiệp tiến triển nhờ sẵn lòng nhân công giá thấp. Và khoa học kỹ thuật đang thay thế rất nhiều công việc. Vì vậy Alan Greenspan đúng khi nói người ta sợ mất việc nếu đòi hỏi tiền công quá cao.

Nhưng với tôi, lý do chính để “đừng đòi hỏi lương cao” là trong hầu hết các trường hợp, nhận thêm nhiều tiền cũng không giải quyết được vấn đề. Khi mọi người được tăng lương thì các chi phí sinh hoạt cũng tăng theo, và rồi người ta lại mắc vào các khoản nợ nần. Những quyển sách và những trò chơi giáo dục của tôi được viết và được tạo ra là nhằm thay đổi sự nhận thức của một người. Nếu người nào thật sự muốn tìm ra sự an toàn tài chính thì anh ta cần phải thay đổi về mặt trí tuệ, cảm xúc, thể chất và cả tinh thần. Một khi sự nhận thức được cải thiện, họ thấy rằng mình ít cần công ăn việc làm của mình hơn, và bắt đầu làm bài tập ở nhà nhiều hơn... như người bố giàu nói: “Con không làm giàu ở sở làm, mà con làm giàu ở nhà”. Tôi cũng thấy rằng khi nào nhận thức của bạn thay đổi và sự tự tin của bạn lên cao, thì ông chủ sẽ sẵn sàng tăng lương cho bạn. Chính vì thế mà làm bài tập ở nhà rất quan trọng.

BÀI TẬP Ở NHÀ CỦA BẠN

Tôi nói với các bậc bố mẹ rằng điều họ dạy con ở nhà cũng quan trọng không kém những gì trường học dạy chúng. Một điều tôi đề xuất với các bố mẹ là hãy bắt đầu cổ vũ cho

Dạy con làm giàu

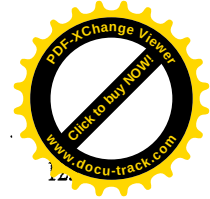
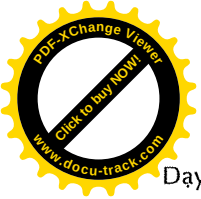
con cái tìm cách để nghỉ hưu ở tuổi 30. Điều này ít nhất cũng khiến cho chúng nghĩ khác đi. Nếu chúng nhận ra chúng chỉ có một vài năm để làm việc và nghỉ hưu, thì chúng sẽ hỏi những câu đại loại như: “Làm thế nào con có thể nghỉ hưu ở tuổi 30?” Ngay lúc chúng hỏi câu đó, chúng đã bắt đầu đi qua tấm gương soi rồi. Thay vì ra trường tìm một công ăn việc làm ổn định, chúng sẽ đi tìm một thế giới của sự tự do về tài chính. Ai mà biết được? Có thể chúng sẽ tìm ra nếu chúng làm tốt bài tập ở nhà của chúng.

NHỮNG KẾT QUẢ SAU CÙNG

Kết quả học tập thật sự của một người không tìm thấy được trong học bạ. Hầu hết chúng ta đều biết rằng có nhiều người là sinh viên giỏi ở trường, nhưng không thành công lúc cuối đời.

Có nhiều cách để xác định kết quả học tập. Và một trong những thước đo tốt nhất là xem họ xoay sở như thế nào về mặt tài chính sau khi ra trường. Kết quả nghiên cứu gần đây trên 100 người cho thấy ở tuổi 65 có một người giàu có, bốn người sống thoải mái, năm người vẫn còn phải làm việc và 56 người sống nhờ trợ cấp xã hội hay gia đình, và số còn lại đã chết.

Theo ý kiến của tôi, đây không phải là một kết quả tốt đẹp, xét theo hàng tỉ đôla và hàng giờ công chúng ta đã tiêu tốn vào việc giáo dục con người. Điều đó có nghĩa là, trong 700 sinh viên ra trường, 7 người sẽ giàu có, 392 người sẽ cần sự hỗ trợ của xã hội hoặc của gia đình. Không tốt chút nào.

Dạy con làm giàu

Và có một sự khác biệt hơn nữa từ những con số này: trong số 7 người giàu có, gần 2 người sẽ ở vị trí tuyệt đỉnh nhờ được thừa kế tài sản hơn là sự nỗ lực của chính họ.

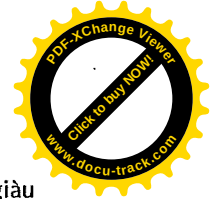
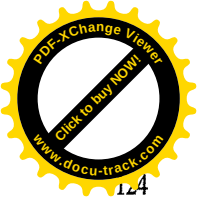
Ngày 16-8-2000, tờ *US Today* chạy một tit lớn KIẾM TIỀN KHÔNG DỄ NHƯ THẾ. Trong đó nhà phân tích Danny Sheridan tính được có bảy con đường có tiền khác nhau. Đó là:

Làm chủ một doanh nghiệp nhỏ	1 trong 1000 người
Làm việc cho một công ty máy tính nổi danh	1 trong 10.000 người
Tiết kiệm \$800 một tháng trong vòng 30 năm	1 trong 1.500.000 người
Giật giải một chương trình trò chơi	1 trong 4.000.000 người
Chơi với máy đánh bạc	1 trong 6.000.000 người
Trúng số	1 trong 12.000.000 người
Thừa kế 1 triệu đôla	1 trong 12.000.000 người

Bảng thống kê này chỉ ra rằng có rất ít người trở thành triệu phú qua sự thừa kế. Như vậy, cơ hội tốt nhất cho con cái bạn trở thành một triệu phú là qua việc làm chủ doanh nghiệp riêng của mình và xây dựng nó đi tới thành công.

Nếu bạn dạy con bạn rằng chúng có thể sống và tự túc được về tài chính - biết cách quản lý tài chính, không bị sa lầy vào nợ nần do tiêu xài, và không bao giờ cần một công việc - bạn sẽ chuẩn bị tốt cho chúng đón nhận thế giới đang tới.

Một hệ thống giáo dục mà khiến cho người ta phải sống phụ thuộc vào lúc cuối đời thì không thể chuẩn bị cho họ thích nghi với thế giới ngày nay. Suy nghĩ cho rằng một công ty hay chính phủ sẽ chăm sóc bạn lúc về hưu là một ý nghĩ

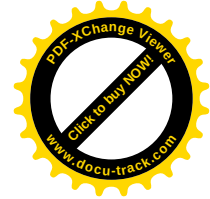
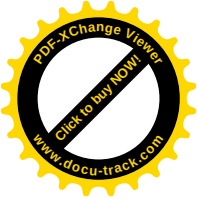

Dạy con làm giàu

lạc hậu. Con bạn cần sự giúp đỡ của bạn để phát triển những kỹ năng tài chính cần cho tương lai chúng.

KẾT LUẬN CHO PHẦN MỘT

Phần I của quyển sách này là “tiền bạc là ý tưởng”. Điều tương tự cũng có thể nói về giáo dục. Sự nhận thức của trẻ em, hoặc ý tưởng của chúng trong học tập và tài chính, sẽ báo trước chúng sẽ như thế nào trong suốt quãng đời còn lại của chúng. Chính vì thế mà công việc quan trọng của bố mẹ là hướng dẫn, chỉ bảo và bảo vệ sự nhận thức của con mình.

PHẦN II

TIỀN BẠC KHÔNG LÀM CHO BẠN GIÀU

Người bố giàu của tôi đã nói: “Tiền bạc không làm cho con giàu.” Người nói tiếp rằng tiền bạc vừa có sức mạnh làm cho bạn giàu hoặc vừa có thể làm cho bạn nghèo... và đối với nhiều người, càng kiếm được nhiều tiền thì họ càng nghèo đi. Sau này, khi Người thấy vé số phổ biến, Người nói: “Nếu tiền bạc làm cho con giàu thì tại sao nhiều người trúng độc đắc lại bị phá sản?”

Người bố thông thái cũng nói những điều tương tự về điểm số.

Nếu một đứa trẻ ra trường với điểm cao, thì có phải là nó sẽ thành công trong cuộc sống? Có phải thành công trong việc học hành sẽ đảm bảo cho sự thành công của con bạn trong cuộc đời? Phần I của sách này viết về sự chuẩn bị cơ bản về tinh thần cho con bạn trong việc học và cho những cơ hội nảy sinh vào lúc đầu đời. Phần II được viết nhằm chuẩn bị cho con bạn thành công trong cuộc sống.

1. The first part of the document is a title page. It contains the title of the document, the author's name, and the date of publication. The title is "The History of the United States" and the author is "John F. Kennedy". The date is "1961".

2. The second part of the document is a table of contents. It lists the chapters of the document and their corresponding page numbers. The chapters are "The Founding Fathers", "The Civil War", "The Reconstruction", "The Gilded Age", "The Progressive Era", "The World War", "The Interwar Period", and "The Modern Era". The page numbers are 1, 15, 30, 45, 60, 75, 90, and 105 respectively.

3. The third part of the document is the first chapter, "The Founding Fathers". It discusses the lives and contributions of the men who founded the United States, including George Washington, John Adams, and Thomas Jefferson. It also discusses the early years of the nation, from the Declaration of Independence to the Constitution.

4. The fourth part of the document is the second chapter, "The Civil War". It discusses the causes of the war, the military strategies of both sides, and the impact of the war on the nation. It also discusses the role of Abraham Lincoln and the Emancipation Proclamation.

5. The fifth part of the document is the third chapter, "The Reconstruction". It discusses the challenges of rebuilding the South after the Civil War, the role of the Freedmen's Bureau, and the rise of the Ku Klux Klan. It also discusses the political and social changes of the era.

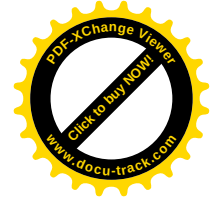
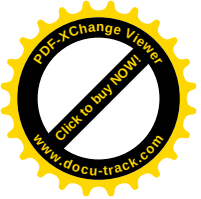
6. The sixth part of the document is the fourth chapter, "The Gilded Age". It discusses the rapid industrialization and economic growth of the late 19th century, the rise of the robber barons, and the social problems of the era. It also discusses the role of the federal government in regulating the economy.

7. The seventh part of the document is the fifth chapter, "The Progressive Era". It discusses the reforms of the early 20th century, including the Progressive Movement, the New Deal, and the Social Security Act. It also discusses the role of the federal government in social and economic reform.

8. The eighth part of the document is the sixth chapter, "The World War". It discusses the United States' entry into World War I and World War II, the military strategies of the United States, and the impact of the wars on the nation. It also discusses the role of the federal government in the war effort.

9. The ninth part of the document is the seventh chapter, "The Interwar Period". It discusses the challenges of the 1920s and 1930s, including the Great Depression and the rise of the New Deal. It also discusses the role of the federal government in economic recovery.

10. The tenth part of the document is the eighth chapter, "The Modern Era". It discusses the challenges of the mid-20th century, including the Cold War, the Civil Rights Movement, and the Vietnam War. It also discusses the role of the federal government in these issues.

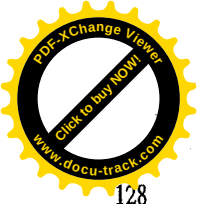

CHƯƠNG 8

Ngân hàng không bao giờ bỏ đến học bạ của tôi

Năm 15 tuổi, tôi thi rớt môn Anh văn. Điều đó có nghĩa là tôi phải học lại năm thứ hai trong trường. Đây là quy định của hệ thống giáo dục. Thật xấu hổ! Bố tôi là một lãnh đạo ngành giáo dục do đó sẽ có nhiều tiếng cười chê trong ngành khi biết con trai ông thi trượt. Tiếp theo, thi trượt có nghĩa là tôi bị rớt xuống học chung lớp với đứa em gái. Và thi trượt có nghĩa là tôi sẽ không được nhận thư mời chơi cho đội bóng đá của trường, môn thể thao yêu thích của tôi. Hôm nhận được học bạ với điểm F môn Anh văn, tôi lên ra phía sau tòa nhà thí nghiệm hóa học. Tôi ngồi ôm gối, dựa lưng vào tường, và bắt đầu lặng lẽ khóc. Tôi đã chuẩn bị tinh thần từ lâu, nhưng thấy nó trên giấy thế này làm tôi không thể chịu đựng được. Tôi ngồi đó có đến hơn cả tiếng đồng hồ.

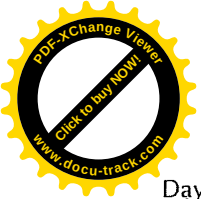
Bạn thân nhất của tôi, Mike, con của người bố giàu, cũng nhận một điểm F. Cùng thi trượt chẳng hay ho gì, nhưng ít ra có bạn đồng hành trong cơn bão cũng đỡ. Tôi vẫy nó khi nó đi ra cổng để đón xe về nhà, nhưng nó chỉ lắc đầu và cứ đi tiếp về phía chiếc xe đang đợi.

Khi những đứa em tôi đã đi ngủ, tôi báo với bố mẹ tin tôi thi trượt môn Anh văn cũng như học lại năm thứ hai trung học. Trong khi bố mẹ kỳ vọng vào tôi, tin này là một thực tế phũ phàng. Bố tôi ngồi lặng người trên ghế, mặt không biểu lộ gì. Trái lại, mẹ tôi lại tiếp nhận tin này khó hơn. Tôi có thể thấy cảm xúc dâng trên khuôn mặt mẹ, chuyển từ buồn bã sang giận dữ. Quay sang bố, mẹ hỏi: “Chuyện gì vậy? Nó phải lưu ban một năm sao?”. Bố chỉ nói: “Đó là quy định. Nhưng trước khi anh đưa ra quyết định, anh sẽ xem xét cẩn thận.”

Mấy ngày sau, bố tôi, người tôi thường gọi là người bố nghèo, đã xem xét vấn đề. Người phát hiện ra trong lớp tôi có 32 học sinh, thầy giáo đã đánh rớt 15 học sinh. Thấy tỉ lệ thi trượt cao như vậy, bố tôi với tư cách là thanh tra giáo dục đã yêu cầu thầy hiệu trưởng mở một cuộc điều tra chính thức. Cuộc điều tra bắt đầu bằng cách phỏng vấn nhiều học sinh trong lớp. Cuộc điều tra kết thúc với việc thầy tôi bị chuyển sang trường khác và một lớp học hè đặc biệt sẽ được mở dành cho những học sinh muốn có cơ hội cải thiện điểm. Tôi đã phải bỏ 3 tuần học lớp đó và đạt điểm D, và có thể lên lớp 11 cùng các bạn khác.

Cuối cùng, bố tôi quyết định rằng ai cũng có cái đúng và cái sai, cả học sinh cũng như giáo viên. Điều làm bố bực mình là hầu hết học sinh bị trượt là học sinh năm hai đứng đầu của lớp và trường. Nên thay vì nhìn phiến diện, Người về nhà nói với tôi: “Hãy xem thất bại trong học hành là bài học lớn trong đời con. Con có thể học được vài điều từ chuyện này. Con có

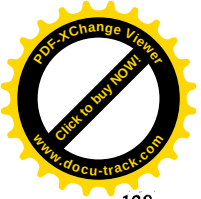
thể tức giận, đổ lỗi cho thầy cô, hoặc căm thù. Hoặc con có thể xem lại hành vi của mình và lớn lên từ những bài học kinh nghiệm. Ta không nghĩ thầy giáo nên cho nhiều điểm trượt. Nhưng ta nghĩ con và bạn con cần phải trở thành những học sinh tốt hơn. Ta hy vọng cả học sinh và thầy cô đều rút kinh nghiệm.”

Tôi nên thừa nhận là mình vẫn còn ác cảm. Tôi vẫn không ưa thầy cô giáo, và ghét đến trường. Tôi không bao giờ thích học những môn tôi không hứng thú hoặc những môn tôi biết là mình không bao giờ dùng đến khi ra trường. Mặc dù vết thương lòng sâu nặng, tôi đã phấn khởi hơn một chút và thay đổi thái độ, thói quen học tập được cải thiện, và tôi đã tốt nghiệp trung học theo đúng như dự kiến.

Điều quan trọng nhất là tôi đã đón nhận lời khuyên của bố và gắng hết sức thoát khỏi tình trạng tồi tệ đó. Vậy mà trong cái rủi có cái may. Sự việc đó đã khiến tôi thay đổi thái độ và nề nếp học tập của mình. Tôi nhận ra nếu tôi không sửa sai năm lớp mười, chắc hẳn tôi đã bị đuổi khỏi trường.

NHỮNG NHẬN XÉT CỦA NGƯỜI BỐ GIÀU

Điểm F môn Anh văn của con trai làm người bố giàu buồn lòng. Tuy nhiên, Người rất vui khi biết bố ruột tôi mở chương trình phụ đạo hè để chúng tôi có cơ hội cải thiện điểm. Cả hai người bố đều nhìn vào mặt lạc quan của vấn đề, cả hai đều cho chúng tôi thấy những bài học từ kinh nghiệm này, mặc dù những bài học của họ rất khác biệt. Người bố giàu không nhiều lời. Người chỉ quan sát hai đứa tôi để xem chúng tôi

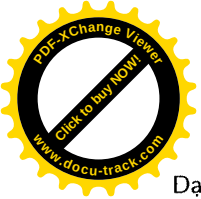

phản ứng lại hoàn cảnh thế nào. Người đọc được những suy nghĩ và cảm giác của chúng tôi về sự trì trệ của nền giáo dục, và cũng đến lúc Người phải lên tiếng. Ngồi xuống ghế, Người nói: “Điểm số cao rất quan trọng. Chuyện các con học hành như thế nào ở trường rất quan trọng. Các con học được bao nhiêu và thông minh đến đâu cũng rất quan trọng. Nhưng khi các con ra trường, điểm số cao không còn quan trọng nữa.”

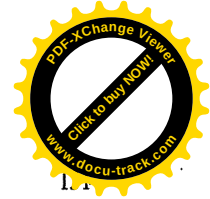
Khi nghe Người nói đến đó, tôi ngã người trên ghế. Trong gia đình tôi, một gia đình mà hầu hết các thành viên đều làm việc trong ngành giáo dục, từ bố cho đến các anh chị, thì nói điểm số không quan trọng gần như một việc xúc phạm. “Nhưng điểm số của chúng con thì sao? Những điểm số này sẽ đi theo chúng con trong suốt cuộc đời,” tôi đệm thêm bằng một cái gật đầu và giọng than van.

Người bố giàu gật đầu rồi chồm người tới, và nói một cách nghiêm túc: “Nghe đây, Mike và Robert. Ta sẽ nói cho các con một bí mật quan trọng.” Người bố giàu ngưng một chút để chắc chắn chúng tôi thật chú ý. Rồi Người nói tiếp: “Ngân hàng của ta không bao giờ yêu cầu ta trình học bạ ra.”

Câu nói đó làm tôi giật mình. Mấy tháng nay tôi và Mike lo âu về điểm số của mình. Trong trường học điểm số là tất cả. Bố mẹ tôi, họ hàng và bạn bè đều nghĩ điểm số là tất cả. Bây giờ những lời của người bố giàu lôi tôi ra khỏi vòng xoáy của suy nghĩ đó... suy nghĩ cho rằng tôi sẽ tàn đời vì bị điểm kém. “Bố nói gì ạ?” tôi hỏi lại vì chưa hiểu hết ý của Người.

Dạy con làm giàu

Người bố giàu giải thích: “Ngân hàng luôn hỏi bản báo cáo tài chính. Ngân hàng yêu cầu xem bản báo cáo tài chính của mọi người. Họ không quan tâm anh giàu hay anh nghèo, có học hay thất học. Bất kể anh là ai, họ cũng muốn xem bản báo cáo tài chính của anh. Con nghĩ xem tại sao họ làm vậy?”

Mike và tôi khẽ gật đầu và cố tìm câu trả lời. Bỗng Mike lên tiếng: “Con chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Bố nói cho chúng con biết chứ?”

“Bởi vì bản báo cáo tài chính là học bạ của người ta khi họ ra trường,” người bố giàu nói bằng giọng trầm mạnh mẽ. “Vấn đề ở chỗ, hầu như ai cũng ra trường mà chẳng có ý niệm gì về bản báo cáo tài chính.”

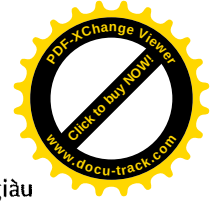
“Bản báo cáo tài chính của con là học bạ của con khi con ra trường ư?” tôi nghi ngại hỏi lại. “Ý bố nói nó là học bạ của người lớn?”

Người bố giàu gật đầu. “Nó là học bạ của người lớn. Xin nhắc lại, vấn đề ở chỗ hầu hết người lớn lại không biết thực sự một bản báo cáo tài chính là gì.”

Tôi hỏi: “Có phải nó là học bạ duy nhất người lớn có không? Còn có loại học bạ nào nữa không ạ?”

“Ừ, cũng có những loại học bạ khác nữa. Bản báo cáo tài chính của con là học bạ quan trọng nhất, nhưng không phải là loại học bạ duy nhất. Trên đời có nhiều loại học bạ, và bản báo cáo tài chính cá nhân của một người là học bạ quan trọng nhất.”

“Cho nên mới có người có toàn điểm A trong học bạ ở

Dạy con làm giàu

trường và có toàn điểm F trong bản báo cáo tài chính ở trường đời phải không ạ?" tôi hỏi. "Có phải bố nói thế không ạ?"

Người bố giàu gật đầu: "Lúc nào cũng đúng."

TRƯỜNG HỌC TRỌNG ĐIỂM SỐ, TRƯỜNG ĐỜI TRỌNG BẢN BÁO CÁO TÀI CHÍNH

Điểm trượt môn Anh văn năm 15 tuổi đã đem lại cho tôi một kinh nghiệm để đời, bởi vì tôi bắt đầu nhận thấy tôi ngày càng có thái độ tệ hại đối với trường học và chuyện học hành của mình. Điểm trượt đó đã thức tỉnh tôi, khiến tôi chỉnh đốn lại thái độ và nề nếp học tập của mình. Tôi cũng sớm nhận ra rằng trong khi điểm số quan trọng đối với trường học thì bản báo cáo tài chính sẽ là học bạ của tôi ở trường đời.

Người bố giàu đã nói với tôi: "Trong trường học, các học sinh được cấp học bạ mỗi học kỳ. Nếu một đứa trẻ yếu môn nào đó thì ít ra nó cũng có thời gian để khắc phục. Trong cuộc đời, hầu hết mọi người không bao giờ nhận được học bạ, và đó là lý do tại sao nhiều người sa lầy về tài chính. Nhiều người đã không thực sự quan tâm đến hiện trạng tài chính của mình cho đến khi họ bị thất nghiệp, gặp tai nạn, nghĩ đến việc nghỉ hưu, hoặc cho đến khi đã quá muộn màng. Bởi vì hầu như không ai có học bạ định kỳ để biết mà điều chỉnh về mặt tài chính nhằm hướng đến một sự an toàn hơn. Họ có thể có một việc làm lương cao, một ngôi nhà lớn, một xe hơi đời mới, và đang xuôi chèo mát mái trong công việc, chưa hề có những điểm trượt về tài chính. Nhiều học sinh thông minh có điểm số cao ở trường học có thể sẽ có những điểm trượt tệ hại

về tài chính trong cuộc đời. Đó là cái giá phải trả của việc không có một học bạ định kỳ. Bố muốn xem những bản báo cáo tài chính của mình để biết bố đang làm tốt ở chỗ nào, chỗ nào làm không tốt, và điều gì cần cải thiện.”

HỌC BẠ CHO BIẾT CHỖ CẦN PHẢI CẢI THIỆN

Đôi khi tôi nghĩ, nếu tôi không nhận điểm trượt năm 15 tuổi và không nhận được sự ủng hộ của gia đình trong những giai đoạn khó khăn đó thì tôi sẽ chẳng thể nào có được sự thay đổi trong đời và trở thành tác giả ăn khách được. Đó là lý do tại sao học bạ quan trọng đến vậy, đặc biệt nếu đó là học bạ ghi điểm số tệ hại.

Cuối cùng tôi nhận ra học bạ không chỉ đo lường những gì chúng ta biết mà còn những gì chúng ta cần cải thiện trong cuộc sống. Bản báo cáo tài chính cũng giống y như vậy. Đó là học bạ của bạn về những điều bạn làm tốt về tài chính. Đó là học bạ trường đời của bạn.

CON BẠN CẦN BẢN BÁO CÁO TÀI CHÍNH NGAY TỪ BÂY GIỜ

Tôi nhận được sự khởi đầu về tài chính năm lên 9. Đó là những năm tháng người bố giàu giới thiệu cho tôi về bản báo cáo tài chính.

Nhưng điều lớn hơn cả sự tự tin mà tôi có được khi hiểu bản báo cáo tài chính là “ba chữ T”, như người bố giàu của tôi thường gọi, là Tự tin, Tự chủ và Tự sửa sai.

Người thường nói với Mike và tôi: “Nếu con hiểu được

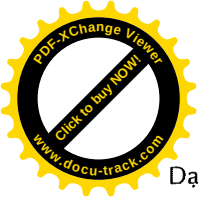
cách bản báo cáo tài chính vận hành thì con sẽ *tự tin* hơn về khả năng tài chính của mình, con sẽ *tự chủ* hơn về tiền bạc và quan trọng nhất là con sẽ có thể *tự sửa sai* khi mọi thứ đi chệch ra khỏi quỹ đạo tài chính của con. Người ta thiếu sự hiểu biết về tài chính chỉ bởi vì thiếu tự tin về tài chính, nên họ mất tự chủ và hiểm khi tự sửa sai trước khi quá muộn.”

Lúc còn nhỏ, tôi đã bắt đầu học bằng tinh thần, bằng cảm xúc, bằng thể chất và bằng trí tuệ những đường ngang ngổ tăt của ba chữ T. Lúc đó, tôi không hiểu hết điều đó, và đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu hết được. Tuy nhiên, sự giáo dục cơ bản về tài chính đó là nền tảng cho kiến thức tài chính lâu dài, bất biến, nó giúp tôi có một sự khởi đầu tốt đẹp về tài chính trong cuộc đời... và tất cả đều bắt đầu với sự hiểu biết về bản báo cáo tài chính.

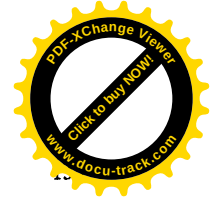
PHÁC HỌA ĐẦU TIÊN CỦA TÔI

Người bố giàu bắt đầu bằng những phác họa đơn giản.

Khi chúng tôi vẽ được những phác họa sơ bộ, Người muốn chúng tôi nắm vững các từ ngữ, các định nghĩa và các mối quan hệ. Tôi biết được cách các từ ngữ và các giản đồ quan hệ với nhau. Khi tôi nói với những người được tập huấn về tài chính, họ bảo rằng mặc dầu họ có một tài khoản lúc còn đi học, nhưng họ chẳng thể nào hiểu được mối quan hệ giữa các từ ngữ - và như người bố giàu đã nói: “Chính mối quan hệ mới là quan trọng.”

Dạy con làm giàu

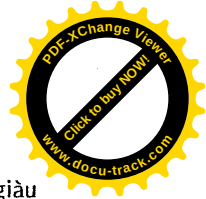
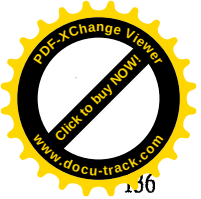
<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Tiêu sản</i>
----------------	-----------------

NHỮNG VẤN ĐỀ TÀI CHÍNH BẮT ĐẦU TỪ ĐÂU

Người bố nghèo thường nói: “Ngôi nhà của chúng ta là một tài sản.” Và đó cũng là xuất phát điểm của hầu hết những vấn đề về tài chính của Người. Chính sự hiểu lầm này, hoặc sự tách bạch không mấy rõ ràng trong định nghĩa, đã gây nên những rắc rối về tài chính cho bố tôi và nhiều người khác trong cuộc sống. Khi bạn ném một hòn sỏi xuống hồ, bạn sẽ thấy những gợn sóng lan ra từ điểm đầu tiên hòn sỏi chạm mặt nước. Khi một người bước vào đời mà không hiểu nổi sự khác biệt giữa tài sản và tiêu sản thì những làn sóng lan ra từ việc đó có thể sẽ ảnh hưởng đến suốt cuộc đời của người đó. Và đó là lý do người bố giàu nói: “Chính mối quan hệ mới là quan trọng.”

Mặc dù tôi đã lặp lại vấn đề này trong một quyển sách khác, nhưng nhắc lại một lần nữa ở đây cũng không thừa. Đó

là bước đầu tiên quan trọng đem lại cho con bạn sự khởi đầu tốt đẹp về tài chính trong cuộc đời.

ĐIỀU GÌ XÁC ĐỊNH MỘT TÀI SẢN HAY MỘT TIÊU SẢN?

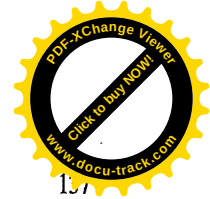
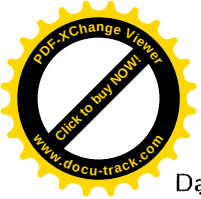
Điều gì xác định một tài sản và điều gì xác định một tiêu sản? Khi tôi tra từ điển, tôi càng thấy rối thêm. Đó là nhược điểm của cách học lý thuyết, không có gì cụ thể trong các định nghĩa. Giản đồ đơn giản của một bản báo cáo tài chính cho ta cách học cụ thể về các định nghĩa, dù cho nó chỉ là một vài dòng trên một mẫu giấy.

Để minh họa quan điểm của tôi, xin đưa ra một định nghĩa của từ *tài sản* trong một quyển từ điển:

Tài sản a: của cải của người đã chết. **b:** toàn bộ của cải của một cá nhân, công ty, đoàn thể. **c:** những mục trong bảng cân đối cho biết giá trị ghi sổ của của cải.

Đối với nhiều người có tài năng học tập và IQ cao, một định nghĩa như vậy có thể là thỏa đáng. Có lẽ họ có thể đọc những từ ngữ và liên tưởng đến một tài sản thực sự để hình dung. Nhưng đối với một đứa bé mới chín tuổi như tôi lúc bấy giờ, những từ ngữ đó thôi chẳng làm tôi hiểu. Đối với một thằng nhóc 9 tuổi ham làm giàu, định nghĩa trong từ điển thật rối rắm và vô lý. Nếu sự thông minh là để phân biệt giỏi dở tốt hơn, thì để làm giàu tôi cần phải biết định nghĩa rõ ràng hơn những gì viết trong từ điển, và tôi cần biết chúng thật hơn là chỉ qua từ ngữ.

Để tôi dễ hiểu hơn Người dùng một mẫu giấy và cho tôi

Dạy con làm giàu

151

thấy mối quan hệ giữa bảng kê thu nhập và bảng cân đối. Người nói: “Cái xác định một thứ có phải là tài sản hay không mà con liệt kê trong bảng cân đối, chính là sự lưu thông tiền tệ. Lưu thông tiền tệ có thể là từ quan trọng nhất trong thế giới tài chính, nhưng nó lại là từ được hiểu ít nhất. Con có thể thấy tiền, nhưng nhiều người không thể thấy được sự lưu thông. Do vậy, sự lưu thông tiền tệ mới xác định được một thứ có thực sự là tài sản hay không, hay là một tiêu sản, hay là một thứ bỏ đi.”

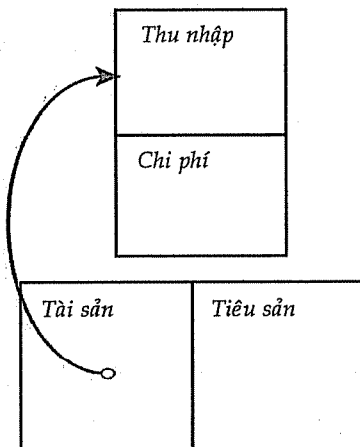
MỐI QUAN HỆ

“Chính sự lưu thông tiền tệ giữa bảng kê thu nhập và bảng cân đối sẽ thực sự xác định cái gì là tài sản hay cái gì là tiêu sản,” người bố giàu lặp đi lặp lại.

Nếu bạn muốn cho con mình một sự khởi đầu tài chính trong đời, hãy ghi nhớ những dòng này và lặp đi lặp lại với con bạn. Con bạn cần phải thông suốt câu này. Nếu con bạn không hiểu, rất có thể nó sẽ ra ngoài, mua mấy cây gậy chơi golf, nhét chúng vào gara và đưa vào danh mục tài sản khi chúng kê khai báo cáo tài chính cho ngân hàng để vay tiền. Trong thế giới của bố tôi, những cây gậy chơi golf nằm trong gara không phải là tài sản. Nhưng trong rất nhiều hồ sơ vay ngân hàng, bạn có thể những cây gậy này - những món ve chai - là tài sản. Chúng được đưa vào danh sách trong cột tài sản ở mục gọi là “Vật Dụng Riêng.” Đó là nơi bạn có thể liệt kê ra giày dép, bàn ghế, quần áo, chén bát, thậm chí cả những cái vợt tennis cũ như những tài sản trong cột tài sản - và đó là

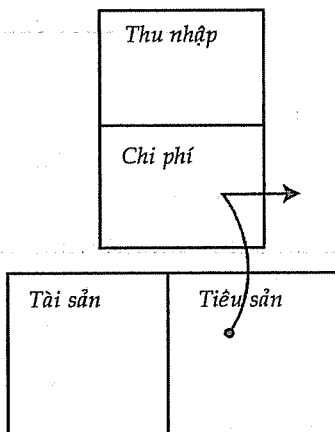
lý do nhiều người không giàu lên nổi. Họ không biết mối liên hệ giữa bảng kê thu nhập và bảng cân đối.

Và đây là một mẫu lưu thông tiền tệ của một tài sản.

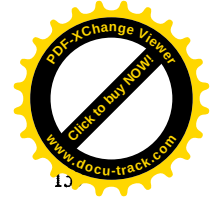
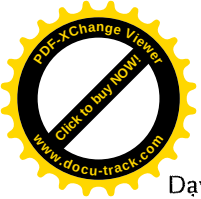

Nói cách khác, tài sản là tiền chảy vào cột thu nhập.

Còn đây là mẫu lưu thông tiền tệ của một tiêu sản.

Nói cách khác, tiêu sản là tiền chảy ra khỏi cột chi phí.

Bạn không cần phải là một chuyên gia mới biết được sự khác nhau giữa tiền vào và tiền ra. Để tôi và Mike hiểu rõ hơn ý tưởng này, người bố giàu thường hay nói: “Tài sản là thứ đưa tiền vào túi con, còn tiêu sản là thứ lấy tiền ra khỏi túi con.” Là một đứa trẻ 9 tuổi, tôi đã hiểu được điều đó. Nhiều người lớn lại không hiểu nổi!

Khi tôi lớn lên và hiểu rằng nhiều người cứ phải bám vào những công việc ổn định, người bố giàu còn triển khai thêm định nghĩa của Người. Người nói: “Nếu con mất việc, tài sản sẽ nuôi sống con, còn tiêu sản sẽ nuốt chửng con. Hầu hết nhân viên của bố không thể ngưng làm việc vì họ đã mua nhiều tiêu sản mà họ nghĩ là tài sản, và họ đang bị gặm nhấm hàng tháng bằng những hóa đơn phải trả để nuôi những tiêu sản này, những thứ mà họ nghĩ là tài sản.” Một lần nữa, lại là một định nghĩa khá phức tạp, nhưng có ở địa vị của họ, ngồi ở đầu bàn của người xin việc, khóc khi bị sa thải, tôi mới hiểu được tại sao việc biết rõ sự khác nhau giữa tài sản và tiêu sản lại quan trọng đến vậy. Tôi hiểu tầm quan trọng của việc biết rõ các định nghĩa từ lúc chưa đến 15 tuổi. Đó là một sự khởi đầu tài chính to tác trong đời đối với tôi.

NHỮNG BƯỚC KẾ TIẾP

Cho nên bước đầu tiên bắt đầu bằng những phác họa đơn giản và sự củng cố thường xuyên qua nhiều năm. Ngày nay, người ta vẫn tranh cãi rằng ngôi nhà là một tài sản. Một lần nữa, ở mức độ đầu tiên của sự nguy biến về tài chính, điều đó có thể đúng. Tôi nghĩ một trong những lý do chỉ một trong

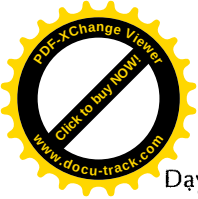

số hàng trăm người giàu ở tuổi 65 là hầu hết người ta không biết sự khác biệt giữa tài sản và tiêu sản. Người ta làm việc cật lực vì sự ổn định của công việc và tích cóp tiêu sản mà họ nghĩ là tài sản.

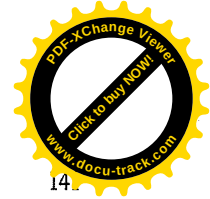
Nếu con bạn mua một tiêu sản và nghĩ đó là tài sản thì con bạn chẳng thể nào nghỉ hưu trước tuổi 30. Nếu chúng cứ khăng khăng mua tiêu sản mà chúng nghĩ là tài sản, thì chúng chắc chắn sẽ phải làm việc cật lực suốt đời, không thể khá lên dù cho chúng tốt nghiệp từ trường nào, điểm cao thấp ra sao, hay chúng có siêng năng làm lụng đến đâu hoặc chúng kiếm được bao nhiêu tiền. Đó là lý do tại sao kiến thức căn bản về tài chính lại quan trọng đến thế. Chỉ cần biết đơn giản rằng sự khác biệt giữa tài sản và tiêu sản cũng giống như một hòn sỏi chạm vào mặt nước hồ. Những làn sóng lan ra sẽ tiếp tục lan truyền cho đến hết cuộc đời sau này của con bạn.

Tôi không nói là đừng mua nhà, và tôi cũng không nói hãy trả hết nợ của bạn. Tôi chỉ muốn nói rằng để giàu lên, người ta cần thông thạo hơn về kiến thức tài chính, đó là khả năng đưa ra những phân biệt giỏi hơn những người bình thường. Nếu bạn muốn tự phân biệt tốt hơn, hãy đọc qua những quyển *Dạy Con Làm Giàu tập 1,2,3*.

Mỗi quyển sách bàn về một lĩnh vực khác nhau hoặc đưa ra những phân biệt về những vấn đề cơ bản của tài chính, giúp bạn tăng kiến thức về tài chính của mình hơn nữa. Nếu bạn có được thông tin tốt hơn, bạn có cơ hội tốt hơn để ảnh hưởng đến tương lai tài chính của con bạn. Xét cho cùng, một trong những lý do người giàu càng giàu hơn; người nghèo

Dạy con làm giàu

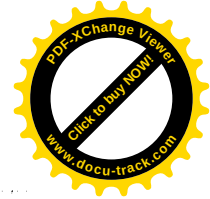
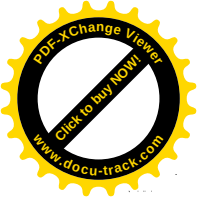
14

càng nghèo đi; người bình bình thì sa lầy vào nợ nần và phải trả nhiều thuế hơn dự kiến vì tiền là một đề tài được dạy tại nhà, chứ không phải ở trường học. Giáo dục tài chính được truyền đạt từ bố mẹ qua con cái.

NGÂN HÀNG MUỐN BIẾT TÔI THÔNG MINH ĐẾN CỠ NÀO

Bước đầu tiên trong việc chuẩn bị bước vào cuộc sống thực tế là tự mình làm quen với học bạ của cuộc sống thực tế, đó là bản báo cáo tài chính, gồm có bảng kê thu nhập và bảng cân đối tài chính. Như người bố giàu của tôi đã nói: “Ngân hàng không bao giờ đòi học bạ của bố. Ngân hàng chỉ muốn xem bản báo cáo tài chính của bố thôi. Ngân hàng không cần quan tâm bố học tập xuất sắc cỡ nào. Họ chỉ muốn biết bố thông minh đến đâu trong lĩnh vực tài chính thôi.”

Những chương tiếp theo viết về những cách cụ thể để làm tăng cơ hội trở nên thông minh hơn về tài chính của con bạn trước khi nó bước vào đời.

CHƯƠNG 9

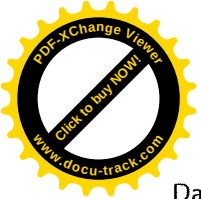
Trẻ con học bằng cách chơi

Một buổi nọ tôi và bố ngồi xem hai chú mèo con chơi với nhau. Chúng đang cắn cổ, cắn tai nhau, vạt nhau, vờn nhau và thỉnh thoảng đá nhau. Nếu không biết là chúng đang giỡn với nhau thì hẳn là người ta sẽ tưởng chúng đang cắn nhau.

Người bố thông thái của tôi nói: “Những con mèo đang dạy cho nhau những kỹ năng sống đã được ngấm sần trong máu chúng. Nếu chúng ta trả những con mèo này về với thiên nhiên, không nuôi chúng nữa thì những kỹ năng sống mà chúng học được từ bây giờ sẽ giúp chúng sống được trong tự nhiên. Chúng đã học và giữ lại những kỹ năng này bằng cách chơi đùa. Con người cũng học theo cách giống như vậy.”

CÁC KỸ NĂNG SỐNG VỀ TÀI CHÍNH TRONG THẾ GIỚI THẬT

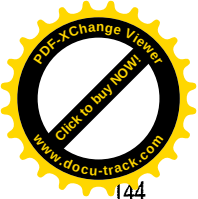
Một trong những điều khó khăn nhất tôi từng gặp là đóng cửa nhà máy của mình và cho nghỉ việc 35 nhân viên trung thành. Tôi có viết về thử thách trong những năm 1970 này trong một quyển sách khác. Tôi đã phải đóng cửa nhà máy bởi vì tôi không thể cạnh tranh nổi với châu Á và Mêhicô.

Nhân công và thuế má quá đắt đỏ. Thay vì chống lại những việc này, tôi quyết định gia nhập cùng đối thủ, buộc tôi phải chuyển công ty ra nước ngoài. Tôi thắng, nhưng những nhân viên của tôi thua. Khi người ta hỏi tôi tại sao tôi viết về tiền khi không cần đến nó, tôi thường nghĩ đến việc phải nói lời chia tay với những nhân viên vào ngày hôm đó... và đó là tất cả lý do tôi cần.

Khi đóng cửa nhà máy, tôi vẫn trả cho công nhân dưới 3,5 đôla một giờ. Ngày nay, sau gần hai mươi năm, những công nhân đó cũng chỉ kiếm được nhỉnh hơn 5 đôla một giờ một chút, hoặc lương chỉ ở mức tối thiểu. Họ có thể đã được tăng lương, nhưng tôi không nghĩ tăng lương sẽ tốt hơn. Họ chỉ biết chuyển từ công việc này sang công việc khác, làm việc chăm chỉ và cố gắng kiếm nhiều tiền hơn. Như người bố giàu đã dạy tôi: “Chỉ tiền thôi không làm cho con giàu, cũng như một công việc an toàn, đảm bảo không hẳn sẽ khiến con cảm thấy an toàn và đảm bảo.”

Để tồn tại và cảm thấy đảm bảo về tài chính, người ta cần nắm bắt các kỹ năng sống về tài chính trước khi bước vào cuộc sống thực tế. Nếu họ không có những kỹ năng này, thế giới thực tế sẽ dạy họ những bài học khác về tài chính. Và ngày nay, điều đó bao gồm cả hệ thống giáo dục. Rất nhiều thanh niên ra trường với khoản nợ vay vốn học tập của nhà trường. Do vậy, sớm dạy con cách quản lý tiền bạc rất quan trọng. Cách tốt nhất để dạy những kỹ năng đó là chơi với trẻ; chơi đùa là cách tự nhiên hướng tất cả trẻ em vào việc học...

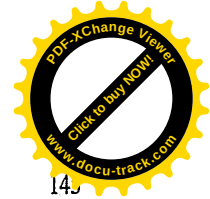
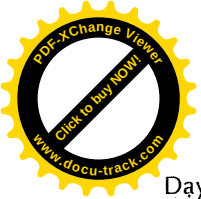

DẠY CON BẠN LÀM GIÀU - VỪA HỌC VỪA CHƠI

Tôi học được rất nhiều về tiền bạc từ người bố giàu bởi vì Người làm cho việc học vui nhộn. Người luôn bày các trò chơi và không cố nhồi nhét thông tin vào đầu tôi. Nếu tôi không muốn học điều gì đó, Người để tôi chọn những thứ tôi thích học... hoặc Người làm cho những điều Người muốn dạy tôi trở nên sinh động hơn. Người luôn đưa ra ví dụ thực tế, cụ thể để tôi nhìn thấy được, chạm vào được và cảm thấy từng phần của bài học. Và quan trọng nhất là Người không làm mất tinh thần của tôi. Thay vào đó, Người khuyến khích để ý chí của tôi mạnh mẽ hơn. Khi tôi phạm sai lầm, Người khuyến khích tôi rút kinh nghiệm từ sai lầm đó hơn là cho tôi câu trả lời *đúng*. Người đã kiên nhẫn dạy tôi với tình yêu thương. Người làm hết sức để phát huy sự thông minh của tôi thay vì cho rằng tôi là một đứa trẻ kém cỏi, chậm chạp, hoặc gán cho tôi là không có khả năng học hỏi bởi vì tôi phải mất một lúc lâu mới hiểu được vấn đề. Người đã dạy tôi theo lịch học và ước muốn của tôi, mà không cần tôi phải vượt qua kỳ kiểm tra nào. Người không quan tâm đến sự cạnh tranh của tôi với những đứa trẻ khác về điểm số, như những bậc cha mẹ khác thường làm. Người bố thông thái của tôi cũng dạy tôi theo kiểu giống vậy.

NGƯỜI THẦY CẦN CÓ QUYỀN HÀNH HON

Hệ thống giáo dục hiện nay không cho phép người thầy dạy theo cách này hoặc cho người thầy thời gian để quan tâm đến từng học trò của mình. Hệ thống muốn người thầy xoay

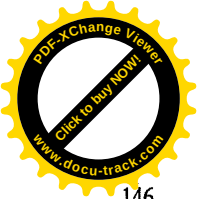
những đứa trẻ theo thời khóa biểu như dạng sản xuất hàng loạt, chứ không phải theo thời khóa biểu học của chúng. Nhiều thầy cô đã cố thay đổi hệ thống, nhưng như tôi đã nói, hệ thống giáo dục giống như một con cá sấu, một sinh vật được sinh ra để tồn tại chứ không thay đổi. Đó là lý do bài tập ở nhà quan trọng đến vậy, quan trọng hơn cả bài tập ở trường mà con bạn mang về nhà.

Tôi có nghe một chuyên gia ở một trường đại học lớn nói: “Lúc đứa trẻ chín tuổi, chúng ta sẽ biết ngay nó giỏi hay dở trong hệ thống của chúng ta. Chúng ta sẽ biết nó có phẩm chất mà chúng ta muốn hay không và có đủ thông minh để xử lý những khó khăn của hệ thống hay không. Không may, chúng ta không có hệ thống nào thay thế để những đứa trẻ không bị cuốn vào hệ thống của chúng ta.”

Khi còn nhỏ, nhà tôi đầy những người làm trong môi trường giáo dục. Những người này rất tốt. Khi tôi đến nhà người bố giàu, nhà của Người đầy những người trong thế giới kinh doanh. Họ cũng là những người rất tốt. Nhưng tôi có thể nói họ hoàn toàn không giống nhau.

CÙNG TỰ CHO MÌNH MỘT SỰ KHỞI ĐẦU THUẬN LỢI

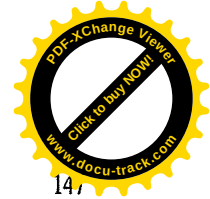
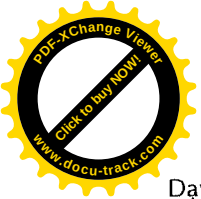
Khi lớn lên, nhiều người hỏi tôi có muốn nối nghiệp dạy học của bố không. Là một đứa trẻ, tôi nhớ mình đã nói: “Không đời nào. Con sẽ theo nghiệp kinh doanh.” Mấy năm sau, tôi phát hiện mình thực sự yêu thích nghề dạy học. Năm 1985, tôi bắt đầu dạy kinh doanh và đầu tư cho những chủ doanh nghiệp và yêu thích công việc này. Tôi thích dạy học

bởi vì tôi dạy theo phương pháp mà tôi học tốt nhất. Đó là qua các trò chơi, thi đua hợp tác, thảo luận nhóm, và các bài học rút ra được. Thay vì trừng phạt sai lầm, tôi khuyến khích phạm sai lầm. Thay vì yêu cầu học trò tự làm bài kiểm tra, thì tôi yêu cầu chúng làm theo nhóm. Thay vì im lặng, phòng học luôn xì xào thảo luận và nhạc rock-n-roll làm nền. Nói cách khác, hãy hành động, phạm sai lầm, rút ra bài học, và cười đùa.

Tôi dùng phương pháp trái ngược với phương pháp ở trường học. Tôi dạy theo cách của hai người bố đã dạy tôi ở nhà. Tôi thấy nhiều người thích học theo cách này hơn, và tôi kiếm được rất nhiều tiền trong việc đi dạy, thường là hàng ngàn đôla từ mỗi học viên tham dự. Tôi áp dụng cách dạy của hai người bố với những bài học về tiền bạc và đầu tư của người bố giàu. Tôi tìm thấy mình trong nghề mà tôi đã thề không bao giờ bước chân vào. Có lẽ tôi đã ở trong ngành giáo dục, nhưng tôi chỉ dạy cho những người chịu học theo cách của tôi, như trong kinh doanh có câu “Có cầu là có cung.” Tôi đã tìm thấy một nhu cầu lớn, nhu cầu muốn học được nhiều kiến thức nhưng vui vẻ và hào hứng.

Lúc xây dựng công ty giáo dục này vào giữa những năm 80, vợ tôi, Kim và tôi tìm kiếm những giáo viên khác có cách dạy giống như vậy. Yêu cầu đầu tiên của chúng tôi là những giáo viên thành công thật sự trong cuộc sống và yêu thích nghề giáo. Những người như vậy thường khó tìm. Thực tế có nhiều người thích đi dạy, nhưng lại không thành công trong kinh doanh, tiền bạc, và đầu tư. Cũng có những người rất giỏi

Dạy con làm giàu

147

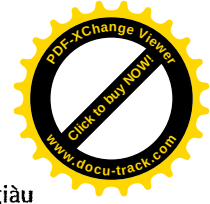
về tiền bạc, kinh doanh nhưng lại không phải là một thầy giáo giỏi. Cái chính là cố tìm được người đáp ứng được cả hai điều kiện đó.

NHỮNG THIÊN TÀI SINH VIÊN

Tôi có hân hạnh được học với TS R. Buckminster Fuller. Ông thường được nhắc đến như là một người Mỹ thành đạt nhất trong lịch sử Mỹ, vì không ai có sáng chế nhiều hơn ông. Ông còn được gọi là “thiên tài thân thiện của hành tinh.” Ông được Viện Kiến Trúc Mỹ công nhận là kiến trúc sư vĩ đại, mặc dù ông không phải là một kiến trúc sư. Đại học Harvard thường nhắc đến ông như một trong những cử nhân nổi tiếng của trường mặc dù ông chưa bao giờ tốt nghiệp trường Harvard. Ông bị đuổi khỏi trường hai lần và chưa hoàn tất được việc học. Lúc tôi học với ông, TS Fuller nói: “Sinh viên sẽ là những thiên tài nếu thầy giáo biết hết những gì anh ta đang nói đến.” Công việc của chúng ta không phải là tìm cho ra một thầy giáo mà là tìm người biết những gì họ đang nói và khuyến khích họ đi dạy.

CÀNG DẠY CÀNG THÔNG MINH

Ngoài chuyện thích đi dạy và kiếm được nhiều tiền từ việc đi dạy, tôi thấy có điều gì đó hơn cả niềm vui và tiền bạc. Tôi phát hiện ra rằng tôi học được nhiều hơn từ việc đi dạy. Khi tôi dạy học, tôi phải đào sâu vấn đề để tìm ra bài học mà cả lớp cần phải học. Tôi học được nhiều thứ từ việc tiếp xúc với các học viên, từ việc chia sẻ các quan điểm và

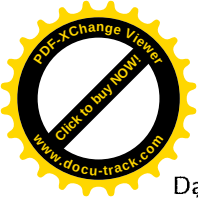
khám phá. Do vậy, tôi khuyên các bậc bố mẹ dành thời giờ để dạy con, bởi vì bố mẹ qua đó sẽ học được nhiều hơn. Và nếu một vị bố mẹ nào muốn cải thiện tình hình tài chính cá nhân của mình thì hãy tìm các ý tưởng tài chính mới và truyền đạt nó cho con cái. Hãy xem các ý tưởng tài chính mới trước khi dạy cho con các ý tưởng cũ về tiền bạc. Nhiều người gặp rắc rối về tài chính bởi vì họ đang dùng các ý tưởng tài chính cũ, thường được truyền lại từ đời bố mẹ họ. Rồi họ lại dạy cùng ý tưởng đó cho con họ. Điều đó có thể giải thích tại sao người nghèo cứ nghèo hoài, còn người trung bình cứ phải làm việc cật lực và lún sâu vào nợ nần sau khi tốt nghiệp. Họ đang làm những gì họ học được từ bố mẹ họ.

Do đó, một trong những cách tốt nhất để học một điều gì đó là truyền lại những gì bạn muốn học cho người khác, như lời dạy: “Cho đi và con sẽ được nhận lại”. Bạn càng dành thời gian đầu tư vào việc dạy cho con về tiền bạc thì bạn càng thông minh hơn.

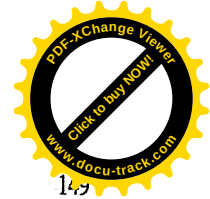
BA BƯỚC ĐỂ HỌC VỀ TIỀN BẠC

Người bố giàu đã dạy tôi ba bước để học về tiền bạc:

Bước 1: Phác họa đơn giản. Việc học của tôi bắt đầu với những dòng phác thảo đơn giản, chú trọng đến việc hiểu các định nghĩa.

Dạy con làm giàu

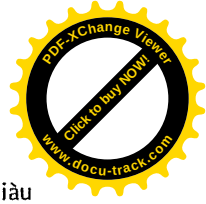

149

Thu nhập	
Chi phí	
Tài sản	Tiêu sản

Bước 2: Chơi. Như tôi đã nói, tôi học tốt nhất bằng cách làm, cho nên trong một số năm, người bố giàu đã bắt chúng tôi điền vào các bản báo cáo tài chính. Đôi khi chúng tôi chơi cờ Tỉ phú, Người đã bắt chúng tôi dùng 4 ngôi nhà màu xanh và 1 khách sạn màu đỏ và đặt chúng vào bản báo cáo tài chính của chúng tôi.

Bước 3: Thực tế. Cuộc sống thực tế bắt đầu khi Mike và tôi khoảng 15 tuổi, lúc chúng tôi điền các bản báo cáo tài chính và nộp chúng cho người bố giàu. Giống như một thầy giáo tốt, Người chấm điểm nó, cho chúng tôi thấy cái nào chúng tôi làm tốt và cái nào cần phải cải thiện. Tôi đã tiếp tục việc học của mình và các bản báo cáo tài chính trong cuộc đời cho đến nay đã gần bốn mươi năm.

BẮT ĐẦU DẠY CON VỀ TIỀN BẠC THẾ NÀO

Tôi khuyên các bậc bố mẹ nên bắt đầu ở bước 2. Mặc dù người bố giàu đã khởi động ở bước 1 - các phác họa đơn giản, nhưng tôi vẫn thận trọng nói với những đứa trẻ về các khái niệm trừu tượng như bảng kê thu nhập và các bảng cân đối. Khi tôi dùng các phác thảo này với một số người lớn, họ tròn xoe mắt. Thực ra, tôi không thể bắt đầu từ bước 1 khi tôi chưa chắc là họ có quan tâm hay đã sẵn sàng để học các khái niệm chưa. Tôi đã được dạy theo cách ở trên bởi vì tôi là đứa tò mò, cho nên người bố giàu đã chọn dạy tôi theo cách đó.

Tôi quen khuyên người ta bắt đầu bằng việc chơi cờ Tỉ phú. Tôi đã để ý thấy một số đứa trẻ thực sự thích trò chơi này, trong khi những đứa khác chơi nhưng không thực sự quan tâm lắm. Nhiều người bạn của tôi là những nhà đầu tư hoặc những người thầu khoán cho tôi biết là họ cũng say sưa chơi cờ Tỉ phú hàng giờ. Không có sự say sưa này, tôi sẽ không ép các bạn trẻ học các vấn đề về tiền bạc, đầu tư và các bản báo cáo tài chính.

CASHFLOW DÀNH CHO TRẺ EM

Năm 1996, sau khi tôi phát triển CASHFLOW 101, một bản cờ dạy các nguyên tắc của bản báo cáo tài chính cho người lớn, phản hồi của thị trường cho thấy một trò chơi tương tự cũng cần cho trẻ em. Cuối năm 1999, chúng tôi giới thiệu CASHFLOW dành cho trẻ em. Bản cờ của chúng tôi chỉ là những trò chơi dạy cho trẻ con những điểm cơ bản của bản